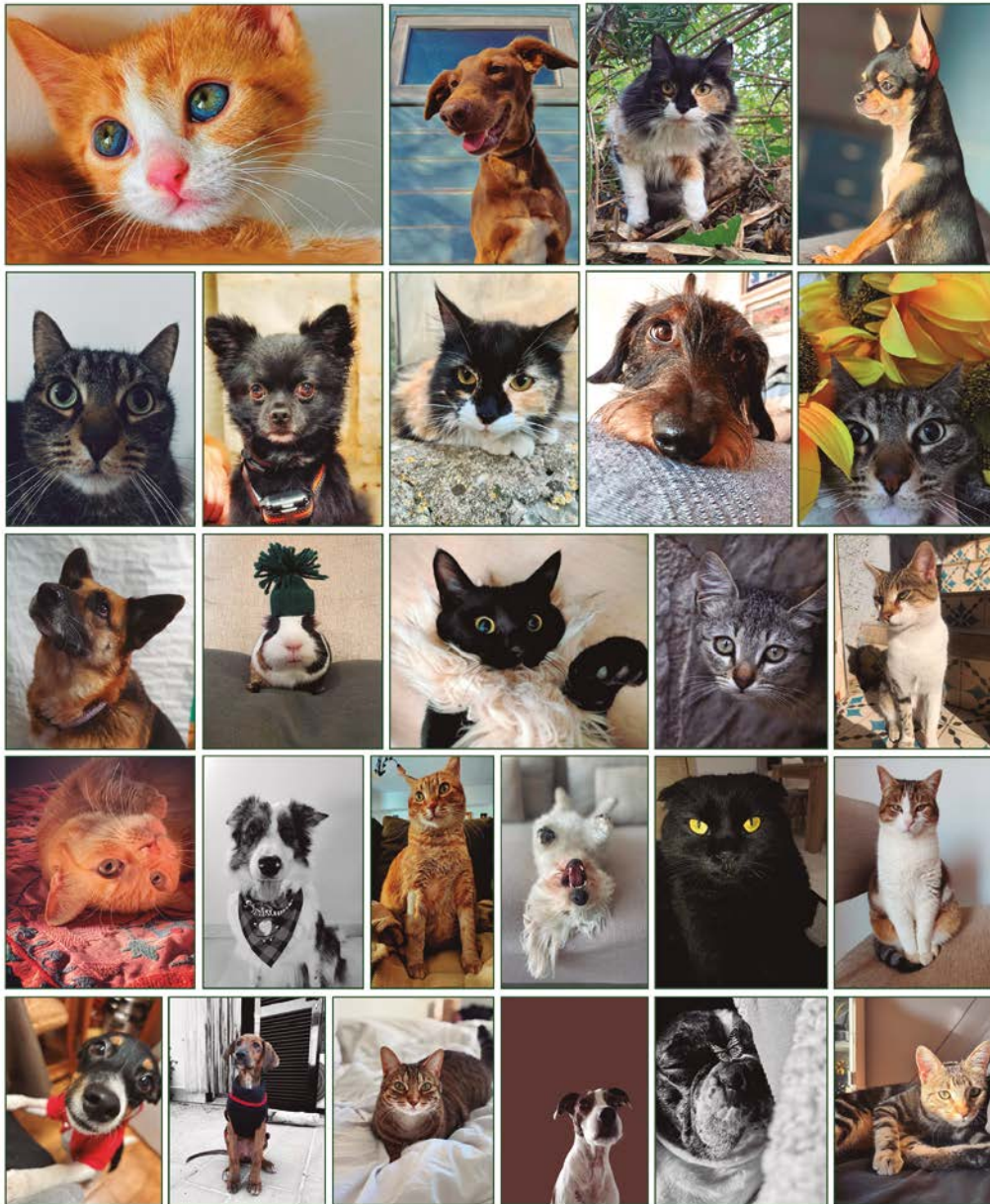

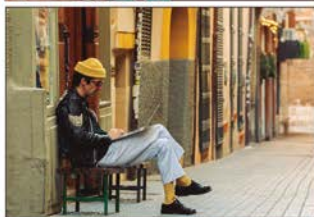
Calidoscopi

Recull de Literatura i FOTO JOVE

Palma 2025

CALIDOSCOPI

del realisme a l'abstracció

Recull de Literatura i Foto Jove

Palma 2025

CALIDOSCOPI

del realisme a l'abstracció

RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE 2025

Formen aquesta obra diversos treballs
que provenen de dues activitats de Palma Educa,
del Servei d'Educació, Ajuntament de Palma.

RECULL DE LITERATURA JOVE

És una proposta del programa Palma Educa
de la Regidoria d'Educació adreçada a alumnat
d'educació secundària i batxillerat.

30a FOTO JOVE

És una activitat del programa Palma Educa,
creada i organitzada per Pilar Negrodo Olalla.

Foto de la portada: Julia Rodríguez, Lycée Français

Foto de la contraportada: Mar Fageda Planells, Escola Mata de Jonc

© d'aquesta edició: Ajuntament de Palma, 2025

Maquetació i impressió: Planisi Gràfic

DL: PM-344-2011

www.palmaeduca.cat

ÍNDIX DE LITERATURA JOVE

Relació dels centres i professorat participants en el Recull de Literatura _____	15
Salutació _____	17

1r d'ESO | FILTRE MÀGIC

Sempre amb mi

Alexa Aedo Ruiz <i>FECIB Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)</i> _____	29
---	----

Zack i Zeta

Helena Daudén Solans <i>IES Joan Alcover</i> _____	33
--	----

Diari de n'Ova Ruiz

Andreu Foz Lliteres <i>IES Joan Maria Thomàs</i> _____	35
--	----

L'aula 13

Aloma Reynés Sánchez <i>Escola Mata de Jonc</i> _____	39
---	----

L'ésser de foc

Inés Rosenbaum Aparicio <i>IES Joan Alcover</i> _____	41
---	----

El record d'un somni

Liam Sánchez Bujosa <i>FECIB Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)</i> _____	45
---	----

Per favor, que sigui un somni

Miquel Soler Prohens <i>IES Joan Alcover</i> _____	47
--	----

Gronthar

Arnau Alemany Zapater | *Escola Mata de Jonc* _____ 51

Un dia molt estrany

Marc Morales Hinojosa | *IES Son Cladera* _____ 53

L'aventura de na Sara

Matilda Mulet Schadewaldt | *IES Joan Alcover* _____ 57

2n d'ESO | FILTRE MÀGIC**La predicció de Cassandra**

Chisom Angel Thony Amanchukwu | *IES Arxiduc Lluís Salvador* 61

El vent s'enduu les paraules

Llúcia Bibiloni Escanelles | *Escola Mata de Jonc* _____ 63

El “bocata”

Francesc Bueno Sard | *Escola Mata de Jonc* _____ 67

El bucle

Maria Ferrer Vidal | *IES Joan Maria Thomàs* _____ 71

Menjant colors. No tan diferent

Candela Jaume Bernal | *IES Madina Mayurqa* _____ 75

Un passat silenciós

Nora Buendía Núñez | *IES Joan Maria Thomàs* _____ 79

El meu voltant màgic

Juan Pablo Lerda Bárcenes | *IES Madina Mayurqa* _____ 83

La segona capa del món

Ainhoa Ortiz Romero | *IES Arxiduc Lluís Salvador* _____ 85

Quan sigui gran...

Valeria García Rodríguez | *IES Son Cladera* _____ 89

On el dolor s'apagaManel Reinés Pallicer | *IES Joan Maria Thomàs* _____ 91**El camí de la Llum Secreta**Jannat Aboulfadl Riahi | *IES Arxiduc Lluís Salvador* _____ 95**El pitjor dia**Mario Sánchez Jaume | *IES Son Cladera* _____ 97**El drac de na Coca**Nicolás Subirats Lara | *IES Madina Mayurqa* _____ 101**El despertador màgic**Andrea Palma Ruiz | *IES Joan Maria Thomàs* _____ 105**La llimonera del port**Claudia Vera Aparicio | *Escola Mata de Jonc* _____ 109**3r d'ESO | MIRALL****Una gran amistat**Marc Amengual Cudinach | *FECIB Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)* 121**Mirall**Julieta Fayos Dorado | *IES Joan Maria Thomàs* _____ 125**Futur**Sulaiman Aoulad-hammouch Segnor | *IES Madina Mayurqa* _____ 129**Deix el meu país**Salomé González Pineda | *IES Son Cladera* _____ 133**El silenci s'ha trencat**Emma Palau Hurtado | *IES Joan Maria Thomàs* _____ 137**Primer trimestre**Gaspar Rosselló Mas | *IES Guillem Sagrera* _____ 139

Un dia dins aquesta societat

Bernat Santandreu Alomar | *FECIB Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)* 143

El dificultós somni de n'Otman

Otman Touil | *IES Arxiduc Lluís Salvador* 145

Sigues tu mateix

Irene Vallespir López | *FECIB Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)* 149

4t d'ESO | MIRALL**Temps**

Blanca Amores Solascasas | *IES Joan Alcover* 155

Decisió nostra

Ana Iluminada Angüe Nze | *IES Arxiduc Lluís Salvador* 157

Les falses esperances

Pau Castell Cardona | *IES Joan Alcover* 161

Hem de ser nosaltres mateixos

Marc García Galera | *Col·legi Sant Josep Obrer* 165

El judici etern

Sara Gil Marco | *IES Joan Alcover* 169

Un dissabte al barri

Melody Gougeón de los Santos | *Col·legi Jesús Maria* 173

Lluitant contra els pensaments

Olivia Ginebra Fabiani Montes | *IES Joan Alcover* 177

Dissabte sota els fanals

Cristian González López | *Col·legi Jesús Maria* 179

Què seria de nosaltres sense la rutina?

Mauricio Marcelloni | *Col·legi Jesús Maria* 183

Mentre esperemAlba Mascaró Suárez | *Col·legi Jesús Maria* _____ 185**Com podria canviar el món?**Trunghau Toni Huynh Nguyen | *IES Son Cladera* _____ 189**Assassinat natural**Leandro Vidal de Amicis | *IES Joan Alcover* _____ 191**Què és la felicitat?**Victory Asemota Benjamin Ogbemor | *IES Madina Mayurqa* _____ 195**Jo mai ho vaig voler**Fernando Patón Serrano | *Col·legi Sant Josep Obrer* _____ 199**1r de batxillerat | ATMOSFERES****Els meus somnis ja no es fan realitat**Teresa Bauzá Font | *IES Madina Mayurqa* _____ 211**Gran història**Agustín Enzo Borgeat Zunino | *IES Guillem Sagrera* _____ 213**Nostra almoïna**Gustau Catalán Cañellas | *IES Joan Maria Thomàs* _____ 217**Plou cap amunt**Marina Lombardero Bolea | *IES Joan Maria Thomàs* _____ 219**Perduts entre murs líquids**Teresa Lozano Capó | *IES Joan Maria Thomàs* _____ 221**Superació**Aynara Navarro Estellés | *IES Son Cladera* _____ 223**Qui soc i qui seré?**Bryan Sena Silva | *IES Son Cladera* _____ 227

Per què no?Albert Simon Jacinto | *IES Arxiduc Lluís Salvador* _____ 229**Extinció**Diana Mishell Suárez Guerrero | *IES Arxiduc Lluís Salvador* _____ 231**Vida d'evasió**Jana Verdera Planells | *IES Madina Mayurqa* _____ 233**Terra enyorada**Valentyn Tataryn | *IES Son Cladera* _____ 237**Casa**Jaume Melis Ferrer | *IES Guillem Sagrera* _____ 239**Somiant sota l'edat mitjana**Lidia Maqueda Carrión | *IES Arxiduc Lluís Salvador* _____ 241**2n de batxillerat | ATMOSFERES****Només quan**Gloria Álvarez Selva | *IES Madina Mayurqa* _____ 245**Les roses del voler i no poder**Linda Viviana Barreiro Rentería | *Col·legi Sant Josep Obrer* _____ 247**Les ombres del temps**Núria Carrillo Zanoguera | *Col·legi Sant Josep Obrer* _____ 249**El temps esperat**Aurora Fernández Fernández | *Col·legi Sant Josep Obrer* _____ 251**Un somni per a mi, una realitat per a altres**Miriam Estepa Rubio | *IES Son Cladera* _____ 255**Hi ha coses que no dic**Filip Filipov Georgiev | *Col·legi Sant Josep Obrer* _____ 257

Atmosfera tennis

Lara Maria Jacota | *Col·legi Sant Josep Obrer* _____ 259

El significat de viure

Marta Maria Negre Miró | *Col·legi Sant Josep Obrer* _____ 261

Tinta sobre la pell

Lidia Picón Pons | *Col·legi Sant Josep Obrer* _____ 263

Por al que em frena

Teofano Pickhardt Gómez | *IES Joan Maria Thomàs* _____ 267

Tot ha estat un somni

Yaiza Pozo Fernández | *IES Son Cladera* _____ 269

Cendres

Rosa Reus Arola | *IES Joan Alcover* _____ 271

50 voltes al sol

Irene Sánchez Navarro | *IES Madina Mayurqa* _____ 275

La fum que ens encega

Ariadna Tramullas Saavedra | *IES Madina Mayurqa* _____ 277

L'acte diví és perjudici

Bàrbara Amer Vallsdepadrinas | *IES Joan Maria Thomàs* _____ 281

Índex i autoria de les fotos _____ 285

Relació dels centres i professorat de la 30a Foto Jove _____ 295

RELACIÓ DELS CENTRES
I PROFESSORAT PARTICIPANTS
EN EL RECULL DE LITERATURA JOVE

Escola Mata de Jonc: Isabel Busquets Hidalgo

IES Arxiduc Lluís Salvador: Júlia Boqué Guillem, Pablo Hernández Surós, Àngels Garcia Cunyat, Maria Teresa Vidal Camarena, Aina Rotger Picó, Encarnació Quetgles Ortega i Antoni Salom Mesa

IES Guillem Sagrera: Maria Francesca Marimon Frau

IES Joan Alcover: Francesca Gomila Garau, Xisca Castell Orell i Joan Bover Serra

IES Joan Maria Thomàs: Maria de Lluç Mayol Colom, Catalina Bergas Buñola, Maria Antònia Planas Nadal i Aina Mascaró Seguí

IES Madina Mayurqa: Joan-Ferran Llorens López, Mar Llaneras Carrió, Laura Creixell Gomila, Antònia Maria Andreu Busquets i Jaume Bueno Bauzà

IES Son Cladera: Immaculada Sureda Vidal, Margalida Llompart Cifre, Maria Antònia Mulet Campaner, Marina Perelló Covas i Maria de Gràcia Salvà Lillo

Col·legi Jesús Maria: Margalida Tous Binimelis

Col·legi Sant Josep Obrer, ESO: Maria del Mar Jaume Simonet,
Silvia Campins Comas i Damià Pujol Mateu

Col·legi Sant Josep Obrer, batxillerat: Maria Magdalena Ramis
Vidal, Antònia Ramon Villalonga, Carla García-Muñoz Castillo i
Guillem Picó Torrens

FECIB Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol): Tamara
Cudinach Socuéllamos

SALUTACIÓ

VOLEM CONVIDAR TOTES LES PERSONES QUE S'ACOSTEN PER PRIMERA VEGADA A UN *Recull de literatura i Foto Jove* a descobrir l'enorme capacitat de creació de l'alumnat que ha participat en aquestes dues activitats, emmarcades dins el programa Palma Educa de la Direcció General d'Educació, Infància i Joventut de l'Ajuntament de Palma. Tota aquesta empenta i força creativa dona com a fruit aquest llibre, que us oferim en formats paper i digital, i que es pot veure i descarregar al web www.palmaeduca.cat. Ha estat possible gràcies a la dedicació, l'esforç i la il·lusió d'un gran nombre de docents de diferents centres educatius de la nostra ciutat, que han sabut incorporar aquestes activitats als seus programes, amb la qual cosa s'ofereix a l'alumnat una oportunitat única per a explorar i desenvolupar la seva capacitat creativa a través de la fotografia i l'escriptura.

El *Recull*, a més de ser un recurs per al professorat d'ensenyament secundari i batxillerat, és una oportunitat d'expressió dels joves i, per a nosaltres, un privilegi de poder gaudir de les seves veus i imatges.

Enguany el *Recull* du per nom *Calidoscopi*, un títol que evoca la diversitat de mirades amb què percebem el món; d'entendre i plasmar la realitat. No hi ha una sola realitat; cada persona té el seu propi calidoscopi, format per una multitud de vidres de colors, que són les nostres experiències, les nostres vivències i la forma que té cadascú de percebre el món.

Al **Recull de literatura 2025**, hi han participat 2.600 alumnes provinents d'11 centres educatius de secundària i batxillerat de la ciutat.

D'altra banda, Foto Jove convida, cada curs escolar, l'alumnat a observar la realitat que l'envolta i plasmar-la amb fotografies; a expressar-se i a crear amb llums, ombres i colors.

El projecte de Foto Jove és el resultat d'una llarga aposta de l'Ajuntament de Palma per l'art i la creativitat, i de la dedicació de tots els centres educatius que hi participen, sempre sota la direcció de la seva creadora, Pilar Negrodo. Enguany n'hem celebrat la trentena edició sota el títol "Del realisme a l'abstracció, un viatge que explora la fotografia realista", que experimenta amb el corrent del realisme màgic i que es capbussa en l'art de l'abstracció.

Al **Foto Jove 2025**, hi han participat 1.400 alumnes provinents de 24 centres educatius de la ciutat.

Com cada any, volem agrair la tasca del personal docent, dels centres educatius i de l'alumnat que hi ha participat.

Una vegada més volem que aquest *Recull* que ara és a les vostres mans sigui un orgull per a totes les persones que hi han participat i una motivació per als centres educatius que el curs vinent es vulguin sumar a aquest viatge creatiu o vulguin fer-ne ús a les seves aules.

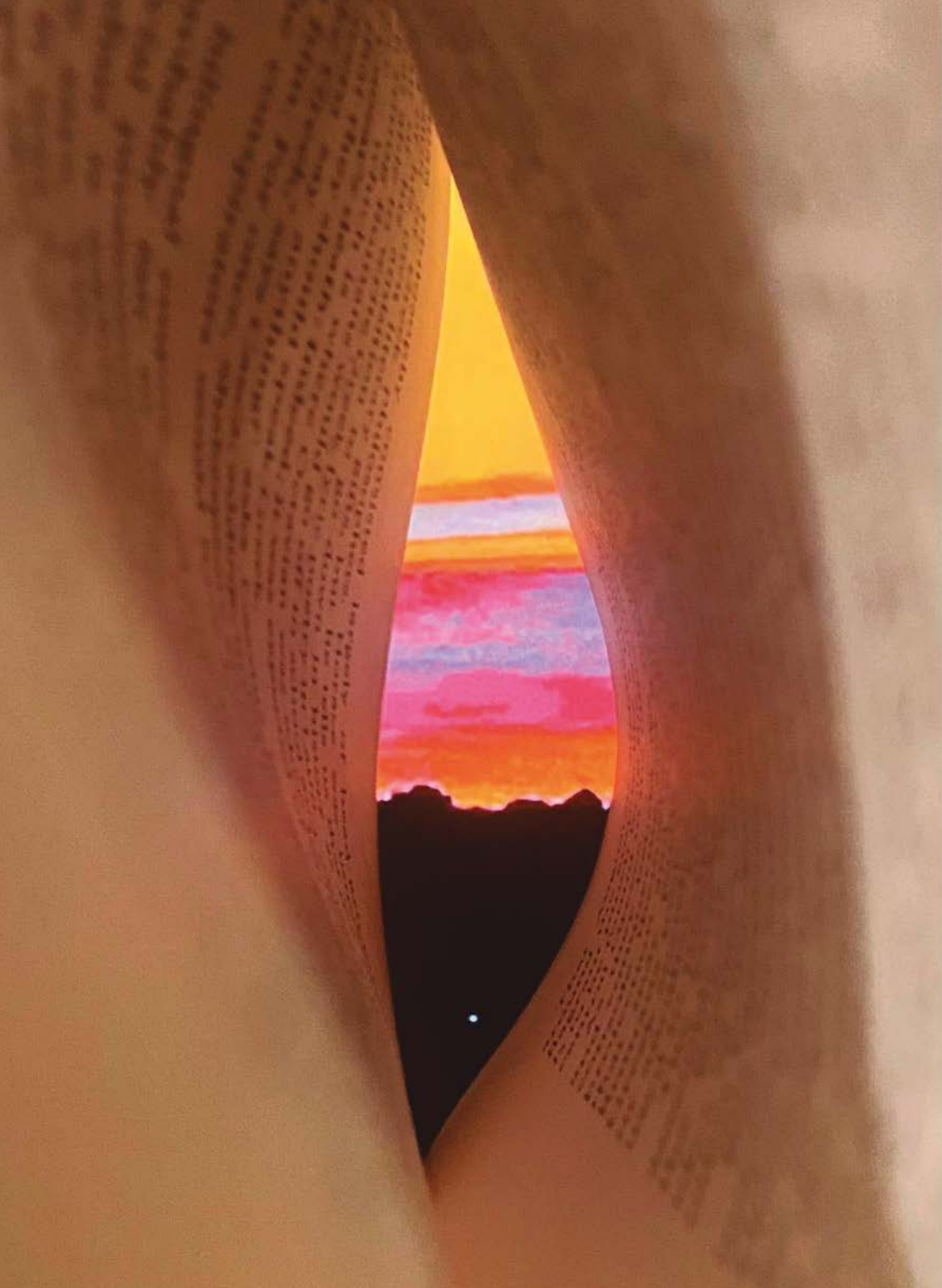
Mª Lourdes Roca Calafell

Regidora de l'Àrea de Serveis Socials,
Educació, Participació Ciutadana i Joventut

José María Noguera Vert

Director General d'Educació,
Infància i Joventut

PROPOSTA 1

FILTRE MÀGIC

FILTRE MÀGIC
PROPOSTA ADREÇADA
A L'ALUMNAT DE 1R I 2N DE LA ESO

ALS CURSOS DE PRIMER I SEGON DE LA ESO ELS HEM PROPOSAT QUE, inspirats en la el moviment literari del segle XX anomenat Realisme Màgic, escriguin un relat on ens parlin de la seva realitat, de les persones i els ambients que els envolten i hi afegixin personatges i fets extraordinaris, màgics... sorgits de les nostres llegendes i els nostres mites.

Històries del seu grup d'amistat, de la seva família, del barri o del seu carrer, del centre educatiu... fent salts en el temps passat i futur i vinculades a aspectes imaginaris i fantàstics. Els llocs d'oci nocturn i els personatges que s'hi mouen, o bé en el món de l'esport que practiquen, del gimnàs on van o DE les activitats de natura que fan, amb ponts a una quarta dimensió.

Els hem animat a utilitzar en els seus escrits els trets més destacats d'aquest moviment, especialment la fusió de la realitat amb la fantasia, entremesclant supersticions i llegendes amb els fets reals sense que quedi clar el límit entre la realitat i la imaginació; aparicions que no sobten els personatges sinó que es viuen amb total naturalitat i on es pot parlar de la

mort com una fase més, amb llibertat per fer interactuar els personatges ja morts amb els viu, amb una total normalitat.

A la literatura del Realisme Màgic els mites, la màgia, els personatges i els ambients llegendaris formen part del món real i quotidià i per això els proposam crear atmosferes de somni i utilitzar recursos literaris tals com incloure un narrador protagonista, que és personatge o testimoni, no seguir una linealitat temporal sinó intercalant històries paral·leles en el mateix temps, mesclant temps presents amb passats i futurs, amb salts temporals o recursos com la inversió temporal (referències al temps contradictòries, com parlar del dia com si fos la nit), ús de l'humor i la paròdia, presència d'imatges líriques o utilitzant la sinestèsia i les descripcions subjectives de la realitat.

1r d'ESO

SEMPRE AMB MI

Alexa Aedo Ruiz

FECIB Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

AQUESTA HISTÒRIA VA COMENÇAR UN DIJOUS AL COTXE DEL MEU PARE, després d'anar a comprar la roba per a la festa de final de curs de l'escola. Em va cridar la meva mare, em va dir molt seriosa que havia de parlar amb mi i jo estava espantada perquè semblava que estava plorant. Quan vaig arribar, em va dir que l'endemà havia d'anar a Barcelona a acomiadar-se del meu avi, ja que no li quedava molt de temps i em va demanar si volia anar amb ella, però no podria anar a la festa de final de curs i, si em quedava amb el meu avi fins al final, hauria d'anul·lar també la competició de Madrid. I per això vaig dir que quedaria a la festa de final de curs.

Després d'una setmana vaig tornar a casa molt emocionada, ja que vàrem quedar primers d'Espanya. El dia era espectacular, un sol preciós i una alegria que sentia que no me la podria llevar res, però va arribar la notícia que no volia sentir i el meu pare em va dir: "El teu avi va morir ahir a les dues de la matinada". No m'ho podia creure, però sabia que això passaria i vaig començar a pensar en ell fins al punt que vaig intentar contactar telepàticament amb el meu avi com si ell pogués sentir-me.

Després d'unes setmanes tristes, en tot moment pensava que hauria passat si l'últim dia hagués estat amb ell. Més tard, la meva mare em va cridar i em va començar a parlar sobre el dia del funeral, que va ser molt estrany, i em va dir que a la matinada van començar a decidir el que posarien en la tomba. La meva mare no hi volia una creu, com és tradició, va veure un colom i li va recordar a ell i a la meva àvia, i a la seva tomba hi ha dos coloms abraçant-se.

Al cap d'un mes vaig anar a casa del meu avi per recollir les seves pertinences i en sortir al balcó, vaig veure un colom blanc amb una branca d'olivera en el bec. Jo estava asseguda en la butaca del meu avi i quan vaig obrir la finestra va anar directe a una estrella que estava molt il·luminada i en aquell moment vaig pensar que ell sempre estaria amb mi fent-me costat.

ZACK I ZETA

Helena Daudén Solans

IES Joan Alcover

ERA UNA TARDA. JO JA M'HAVIA ESTIRAT AL LLIT. MENTRE EN ZACK ajudava la mare a rentar els plats, es va apropar a mi i va fer el meu gest preferit aixecant les mans: *upa!* En aquell moment ho vaig entendre perfectament i em vaig aixecar com un llamp.

—Venga, Zeta! —em va dir—. És hora del passeig nocturn!

Llavors, vam baixar cap al canòdrom de devora ca nostra. Quan hi vàrem ser, vàrem començar a jugar. En Zack té una imaginació que el desborda, i aquell dia la va usar. Gràcies a ell, ara ens trobàvem a un bosc màgic amb tot tipus de màgia negra i éssers molt perillosos. De sobte, ens vàrem trobar amb un regne de plantes carnívores gegants que varen agafar en Zack pel peu, mentre cridava “Zeta!” desesperadament. Jo li vaig mossegar la punta dels calçons i vaig aconseguir arrabassar-lo de la planta.

Començarem a caminar tranquil·lament fins que, de sobte, ens vàrem trobar enmig d'un camp de fruites i verdures assassines! Una carabassa em va mossegar el peu, però jo li vaig tornar la mossegada fins que vaig aconseguir llevar-me-la de damunt. Després d'una llarga lluita, vàrem deixar totes les fruites i verdures ben malparades!

Després d'aquests episodis tan desagradables, a la fi, ens vàrem afartar i vàrem córrer cap a casa. Al portal, però, ens esperava una desagradable sorpresa. Dos gegants ogres esperaven impacientment la nostra arribada! Dos ogres per a dos companys. No va ser difícil derrocar-los. Crec que ja venien cansats de fer altres feines. Però, mare meva! S'havia fet supertard.

—La mare ens castigarà, Zeta!

Jo vaig assentir amb la cua i vàrem tocar el timbre sense esperar ni un segon. La mare no va dir res fins a l'hora de sopar.

—Què ha passat, Zeta? —va dir la mare en un to irònic—. Aquestes no són hores d'arribar a casa!

—Ho sento, mare—, va dir el meu company. Se me n'ha anat la imaginació una altra vegada.

DIARI DE N'OVA RUIZ

Andreu Foz Lliteres

IES Joan Maria Thomàs

DILLUNS

Soc n'Ova Ruiz. Aquest és el meu diari. Tenc 12 anys. El meu color preferit és el rosa. No m'agrada biologia. M'ho passo bé estant a casa. M'agrada escriure aquest diari. Vull menjar croquetes.

DIMARTS

Avui hi ha hagut les eleccions dels representants escolars. Crec que no tindrè cap vot. Demà surten els resultats. En fi, esperem que jo surti triada per majoria absoluta. Vull seguir menjant croquetes.

DIMECRES

VISCA! He aconseguit el càrrec! He deixat els meus rivals com dues espartenyas abandonades al carrer! Soc representant escolar dels alumnes de 14 anys! Vull seguir menjant croquetes.

DIJOUS

Observo que hi ha una poció a la prestatgeria d'embotits. És de color rosa, així que me la bec. Em desmaio. Ups! Em torno a despertar i jugo una partida en línia del *Pac-man* amb el meu raspall electrònic. Tenc gana. Encara queden croquetes. Me les menjo.

DIVENDRES

He sortit positiu en hiperactivitat, en un test de “descobreix si ets un robot” i en la grip. Som al llit amb 42 °C de febre a l'estiu. Aleshores desitjo que no tingui grip i el termòmetre marca 36 °C. Ara puc sortir. Tenc gana de croquetes. Me les menjo.

DISSABTE

NOOOOO! M'han hackejat el raspall electrònic perquè surtin a la pantalla els exercicis de biologia! Tiro el meu raspall devora les sabatilles, la poció i les croquetes d'ahir, que eren fetes d'exercicis de biologia en lloc de pollastre. Bé, mirarem les d'avui. Són de pollastre. Me les menjo.

DIUMENGE

Al telenotícies han dit que hi ha un dia de la setmana nou i que es diu “diMcDonalds”. Surto cap a la casa del meu millor amic. La forma de la porta em recorda que tenc fòbia al meu amic, així que torno. Fiuu! Ens ataquen els russos. Bé, havia de passar. Menjo croquetes.

DI McDONALDS

M'agrada guanyar. Odio el ping-pong. Jugo a ping-pong. Guanyo. Ja m'agrada el ping-pong. Perdo al ping-pong. Ja no m'agrada. Estic entrant en una paradoxa. Com que aquest diari no em fa guanyar res, ja no m'agrada. Rompré aquest diari. Ja no menjaré croquetes.

L'AULA 13

Aloma Reynés Sánchez

Escola Mata de Jonc

MAI VAIG CREURE EN ELS RUMORS DE L'AULA 13. SEMPRE M'HAVIEN dit que era una llegenda, una història inventada per espantar nins petits. Al llarg dels anys, diferents generacions d'alumnes s'inventaven històries misterioses i esgarrifoses d'aquella aula; els mestres evitaven parlar-ne i intentaven que no ens hi acostéssim. No era que estigués prohibida sinó que ningú s'atrevia a entrar-hi.

Quan era petita, vaig guaitar per la porta i vaig veure una llibreta a la taula del professor. Les pàgines es movien soles de costat a costat. Volia entrar per agafar-la, vaig allargar-la mà, però quan vaig estar a punt, una professora em va agafar i em va treure d'allà, va dir que no contés a ningú el que acabava de veure. Era un secret.

Des d'aquell dia vaig saber que en aquella aula passaven coses estranyes.

Fa dos anys aquella professora va voler marxar de l'escola.

Un dia hi vaig tornar a anar, vaig pujar les escales ràpidament, sense que ningú em veiés. En arribar al passadís de l'aula 13 vaig sentir un aire fresc. Vaig arribar a davant l'aula, era buida i les finestres estaven obertes, l'atmosfera era diferent, era com si l'aire pesés. Era

allà, la llibreta estava a damunt la taula i les pàgines es movien de costat a costat com l'última vegada. M'hi vaig acostar i la vaig agafar suaument. El que duia escrit era una història, d'una noia que nomia Eris, que va entrar fa molts anys a aquella aula i ja no en va tornar a sortir. Al final del full deia: "Aquest lloc, en el fons, és un símbol de valentia". Vaig començar a tremolar i la llibreta em va caure de les mans. Vaig anar cap a la porta, però quan estava a punt de sortir, una mà se'm va posar a l'espatlla, em vaig girar per veure qui era. Era una figura en forma d'home que duia una caputxa de color lila. Vaig pegar un crit!

Es va llevar la caputxa. Per fi vaig veure qui era. Era l'Ortí, el tècnic de manteniment. El veia amb una granera portant les fulles del pati, sempre era amable, era l'última persona que podia esperar que trobaria allà.

—Què hi fas aquí? —em va dir.

—Volia descobrir el que passa en aquesta aula.

—El que passa en aquesta aula no és estrany. Això és un portal a una altra dimensió. El fet que alumnes d'aquesta escola inventessin rumors misteriosos sobre aquesta aula t'ha fet a tu una valenta. Aquí només hi venen els veritables valents. L'Eris era molt valenta, la gent es burlava d'ella per creure en aquests rumors. Quan va entrar, va passar a una altra dimensió, tothom la va oblidar. I l'aula va fer aquesta llibreta màgica per recordar-la. Aquesta aula no només és un portal màgic sinó un símbol de valentia.

De sobte va desaparèixer.

L'endemà vaig anar a escola i l'aula ja no hi era, però cada vegada que passava per allà encara notava la seva presència.

L'ÉSSER DE FOC

Inés Rosenbaum Aparicio

IES Joan Alcover

NA SOPHIE HARRISON, DE DEU ANYS, TREMOLAVA DE FRED MENTRE intentava fer els deures. Va decidir encendre el foc i es va dirigir cap a la xemeneia. Però, quan apropava el llumí a la fusta, va sentir una veueta que li deia que s'aturàs.

Na Sophie, sorpresa, va veure com, de la xemeneia, en sortia un nin d'uns set anys. El noi es va presentar com a Mirlul, un ésser de foc. Va aclarir que provenia del Sol i que, en una excursió escolar, s'havia perdut i ara no sabia tornar a casa.

En sentir això, na Sophie va exclamar que eren a prop d'Stonehenge i que la llegenda deia que aquest cromlec comunicava amb el poble del Sol. El portal, però, només estava actiu en un moment concret, quan el sol es filtrava per les dues pedres bessones.

En Mirlul va escoltar bocabadat i, quan la veu de na Sophie va callar, va començar a pegar bots i a cantar, feliç.

—Vaig a cercar el meu pare! —va dir la noia.

El senyor Harrison va escoltar tota la història pacientment, però quan va veure Mirlul, i ell li va fer una petita demostració dels seus

poders sobrenaturals, els seus ulls varen tornar grans com dues pilotes de ping-pong. Els va mirar a tots dos durant una estona, i després, va cercar per Internet la pròxima vegada que s'obriria el portal d'Stonehenge. Els seus ulls varen tornar encara més grans i va dir que havien d'afanyar-se, que el portal s'obriria en quinze minuts.

Varen pujar al cotxe i el senyor Harrisson va anar tan de pressa com podia. Just quan hi arribaven, la llum del sol s'estava filtrant per les pedres bessones. En Mirlul es va acomiadar i, amb un bot, va travessar la porta que el tornaria al Sol.

EL RECORD D'UN SOMNI

Liam Sánchez Bujosa

FECIB Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

HI HAVIA UNA VEGADA UN HOME ANOMENAT MELKER. ELL ERA UNA persona amable, graciosa, respectuosa... Era de les millors persones que hem pogut contemplar en aquest món. Li agradava pescar i anar a veure l'Atlètic Balears amb el seu net. Ell, tenia una família bastant gran, de dues parts distintes, Suècia i Mallorca, uns països amb molta màgia. Però, quina relació té en Melker amb mi? Aquesta és la nostra història.

Era un dia qualsevol. M'aixec pensatiu tots els dies. Seguidament, vaig a l'escola i estic amb els amics, però aquell dia, a la tornada de l'escola cap a la casa meva, sentia que els meus pensaments es congelaven. Després, vaig mirar al meu voltant i tot es movia molt lentament. De sobte, un home d'aproximadament 70 anys em va donar dos cops amb la mà preguntant-me si estava bé. Jo li vaig dir el que m'havia passat i ell em va acompanyar a casa, ja que em deia que havíem de xerrar. A què es referia? Per la seva amabilitat li vaig dir si volia quedar-se a dinar. Després d'això, ell va començar a parlar-me sobre una malaltia que s'estava propagant per tot el cos i que podia veure coses que ningú més podia veure. Ell nomia Melker. Em vaig adonar que tenia moltes aficions que em semblaven molt familiars.

Com que tenia una malaltia li vaig proposar anar a l'hospital per poder fer-li un diagnòstic i a veure si el podien curar. Ell estava un poc nerviós, ja que feia molt de temps que no anava a l'hospital i, com que tenia uns 70 anys, la medicina havia canviat moltíssim. Després d'això, els metges li van dir que l'havien detectat dos tumors, un al cervell i un altre als pulmons. Tots dos estàvem molt tristos, però els metges ens van dir que hi havia una poció que potser el podia curar. La poció es trobava a un bosc de l'illa de Mallorca. Ningú ha pogut agafar-la perquè diuen que hi ha diversos fenòmens estranys i fins i tot màgics. No ho vam poder aconseguir, però encara així recordem l'amabilitat de tots.

Ara, us he de contar un secret, en Melker era el meu padrí, Melker és en suec Melchor, Melchor Bujosa Castaño nomia el meu padrí, que desgraciadament va morir fa uns mesos per un tumor al cap. Aquesta història està inspirada en quan ell estava adormit, perquè jo creia que ell estava somiant en una aventura, en la qual no va poder arribar cap al final. Jo soc el seu net, amb el qual li agradava veure el Balears, però la seva mort no m'impedeix seguir amb els meus somnis. És trist, però he de viure amb el seu record i totes les nostres aventures. T'estim, padrí!

PER FAVOR, QUE SIGUI UN SOMNI!

Miquel Soler Prohens

IES Joan Alcover

28 DE NOVEMBRE DE 2017. QUI NO EM VULGUI CREURE, NO HI ESTÀ obligat. No puc aguantar més. Estic aterrit, abans que penseu que estic boig, escoltau-me, per favor.

25 de novembre de 2017. Un dia aparentment normal, havia anat al parc a desconnectar d'un horabaixa de feina i deures. Ja era la tercera volta que feia al parc amb el patinet. No hi havia quasi ningú, solament alguns universitaris dins la pista amb els monopatins. Hi duien tota la vesprada i ja era fosc, però encara hi eren.

Em vaig desviar de la meva ruta habitual per fer una aturada al bany que hi havia al soterrani del material d'hoquei. Al principi va costar entrar-hi, era de nit i tenia por. Impulsat per les ganes d'orinar, vaig baixar. Estava completament fosc. Anava davallant mentre utilitzava la llum del rellotge com a llanterna. No il·luminava prou. Per tant, havia d'anar molt alerta. Quan vaig entrar al bany, vaig sentir passes, però no vaig dir res, ja que la por em dominava. Vaig obrir i me'n vaig anar corrents. No era una persona, tenia banyes i duia com una corona. Vaig agafar el patinet i cap a casa falta gent. Ja arribava, però sentia com m'encalçava.

26 de novembre de 2017. A classe vaig trobar un post-it que deia: “Ahir estaves molt bonic! Quina pena que te n’anassis corrent. Tranquil, ens tornarem a veure”. Vaig rompre el paper intentant pensar que tot era mentida.

28 de novembre de 2017. Som a casa tot sol. Escolt un soroll que ve de la cuina, m’hi acost. Crec que ja no podré continuar escrivint més.

GRONTHAR

Arnau Alemany Zapater

Escola Mata de Jonc

ERA DIJOUS 22 DE MAIG AL MIGDIA I JO ERA A LA BIBLIOTECA DE CAN Salas llegint un còmic de la meva col·lecció preferida: *Gronthar*. Gronthar era un monstre que viatjava a molts països diferents, a la recerca d'un bon amic. Bé, jo som en Pere, tenc deu anys, visc a Palma i sempre he estat un nin molt tranquil. En els seus viatges, en Gronthar passava aventures extraordinàries amb altres persones, però mai trobava l'amistat. Amb els còmics d'en Gronthar, jo aprenia moltes cultures d'altres països. Si en Gronthar existís, jo voldria ser el seu amic.

De cop, va entrar el bibliotecari a la sala. Corria, com si s'hagués d'escapar d'algú, i després va marxar per l'altra porta. De cop, algú que em sonava molt, però no sabia ben bé qui era, va entrar tot tranquil, caminant amb un rellotge groc molt bonic al canell. Em va veure amb un còmic d'en Gronthar a la taula, i vaig recordar que en Gronthar també duia un rellotge groc al canell. I aquella bestiola que no era cap ésser humà, era clavada a en Gronthar. Se'm va apropar i em va dir: —Hola, em dic Gronthar i vaig cercant un vertader amic. Veig que estàs llegint el meu còmic i et vull demanar si vols jugar amb jo als

escacs. Si jo et guany, serem amics i et regalaré aquest rellotge groc. Si no et guany, tu podràs desfer-te de mi, perquè sé que ningú vol ser el meu amic.

Allò, era increïble, era amb en Gronthar! Però li vaig dir que no feia falta jugar als escacs ni a cap joc, que podíem ser amics directament. Em va donar el seu rellotge groc i ens vam donar la mà. Però de sobte...

—Eh! Desperta't, nin! Que has d'anar a l'escola! —em va cridar a l'orella el bibliotecari.

Què?!? Tot allò ho havia somiat? Era impossible! Allò havia passat de veritat! No podia ser, perquè estava cent per cent segur que allò havia passat de veritat. El problema era que en Gronthar ja no hi era, i vaig haver de partir tot confós a l'escola.

Després d'haver tornat a l'escola, vaig arribar a casa i vaig veure els meus pares molt enfadats. No entenia per què feien aquelles cares tan llargues. Precisament, aquell dia havia arribat ben net i polit sense haver-me tacat de fang o de menjar.

—Ja deus estar content! —em va dir la mare.

—Ja és la dotzena vegada que tenim un avís al Gestib —em va dir el pare.

—Què punyetes fas a ca sa padrina després de dinar? —va tornar a dir la mare.

Em van castigar i vaig haver d'anar a l'habitació sense berenar ni sopar. Quina merda! Em vaig tombar al llit i em va caure una cosa de la butxaca. El rellotge groc d'en Gronthar...

UN DIA MOLT ESTRANY

Marc Morales Hinojosa

IES Son Cladera

UN DIA COM UN ALTRE VAIG ANAR A L'ESCOLA, VAM PUJAR A CLASSE i el nostre tutor ens va dir que hi havia un company nou i que el coneixeríem a l'última hora.

Tots estàvem intrigats per veure qui vendria.

Va tocar Educació Física i encara que el tutor ens havia dit que vendria a l'última hora va arribar en aquell moment.

Quan el vaig veure no m'ho podia creure: era un drac!!!! Vàrem quedar molt espantats perquè el tutor no ens havia dit que seria un drac, verd, amb ales, molt gran i molt alt.

Ell es va posar a jugar a futbol amb nosaltres i, encara que era molt gran, era molt bo jugant a futbol i això ens va sorprendre molt.

Vàrem arribar a classe després d'Educació Física a fer Matemàtiques, però ell no podia fer classe perquè tenia els braços molts petits i no podia agafar el llapis per escriure.

Vàrem anar al pati en el temps de l'esplai i ens vàrem posar a jugar a futbol una altra vegada i tots ens vàrem continuar sorprenent fins que li vàrem demanar d'on era i va dir que era del Brasil. Ara ja enteníem per què era tan bo!

Quan vaig anar a casa, la meva mare em va dir que hi havia veïns nous, jo vaig anar a saludar per hospitalitat i va resultar que el meu amic drac, de l'escola drac era el fill de la família nova! Li vaig demanar si l'endemà volia anar a l'escola junts, i em va dir que sí.

L'endemà vàrem anar a l'escola i vàrem fer classe com cada dia, ell seia devora jo.

Al vespre vaig anar a ca seva a demanar-li si volia anar al cinema a veure una pel·lícula durant el cap de setmana.

El dissabte vàrem arribar al cinema i ens varen dir que el drac no podia passar.

Vàrem quedar molt sorpresos i vàrem preguntar per què i la resposta va ser que els dracs no podien entrar al cine. Vàrem dir a l'encarregat que el drac no faria res dolent, però no ens varen voler creure.

Vàrem anar a casa molt tristos, i els ho vàrem contar, als nostres pares, i ens van dir que era totalment injustificat perquè és un drac totalment inofensiu.

Vàrem anar al cinema amb ens nostres pares l'endemà, que era diumenge.

Els encarregats del cinema ens vàrem dir que les regles eren que no podien entrar dracs i que a més a més, aquest era el primer drac que volia entrar al cinema i que això no es podia consentir.

Vàrem tornar a casa amb els meus pares molts tristos perquè només volíem passar una bona tarda.

El meu pare ens va donar una molt bona idea, vàrem posar un projector al jardí, entre la nostra casa i la casa dels veïnats i el drac i la seva família i la meva família i jo vàrem poder veure una bona pel·lícula junts i vàrem menjar crispetes. Bé, al drac jo li anava donant les crispetes perquè ell amb les seves mans, no li acabava d'anar massa bé.

L'AVENTURA DE NA SARA

Matilda Mulet Schadevaldt

IES Joan Alcover

AQUELL DIA DE JUNY EM VAIG DESPERTAR RADIANT DE FELICITAT, PERÒ quan vaig mirar per la finestra em vaig desil·lusionar. Plovia i hi havia núvols grisos al cel. Ja feia mitja hora que mirava per la finestra quan, de sobte, vaig veure una ombra que s'esmunyia entre els arbres. Em va parèixer que m'espiaava, però llavors la meva mare em va cridar:

—Venga, Sara, que ja fas tard! T'estam esperant.

Quan vaig entrar al saló, tot estava decorat per al meu aniversari. Va ser un dia fantàstic, em van cantar i menjàrem un pastís boníssim que va fer l'àvia.

Quan, després de la festa, estava passejant pel camp, vaig tornar a veure aquella ombra misteriosa que havia vist al matí. Aquella vegada sí que m'hi vaig acostar. De sobte, aquella figura fosca i misteriosa em va agafar i em va tapar la boca perquè no cridàs.

Quan vaig despertar-me del cop que m'havien pegat, vaig veure que estava envoltada per un munt de persones que m'estaven posant una corona.

—Vostè és la nova reina. Sara, la reina dels morts—, em va dir el que semblava el més vell de tots.

—Doncs... d'acord! Sempre havia volgut ser reina!

2n d'ESO

LA PREDICCIÓ DE CASSANDRA

Chisom Angel Thony Amanchukwu

IES Arxiduc Lluís Salvador

CASSANDRA ÉS UNA JOVE INTROVERTIDA DE 15 ANYS, FASCINADA PER la literatura, la màgia i la natura. Sempre ha sentit amor pel món i, des de petita, volia ser maga, ella no sabia que aquest desig seu es faria realitat.

25 DE NOVEMBRE, 2014

Després d'aixecar-se per anar a classe, Cassandra recorda que té un examen de tecnologia per al qual ella no ha estudiat. Tot i això, una cosa extraordinària sorprèn el seu matí: de camí a l'escola, una força misteriosa li tanca els ulls, mostrant-li una visió de la seva professora de tecnologia malalta i envoltada de papers al seu llit. Quan torna en si, unes llàgrimes roses roden per les seves galtes, però decideix ignorar-ho. Encara que té por...

Arribant a classe, un company li diu "la de tecnologia no ha vingut!" amb un somriure d'orella a orella, tal com havia vist. Això la desbarata, però encara no entén el significat. Durant l'hora del pati, un fet semblant ocorre: veu una baralla entre dos nins que s'enfila ràpidament. Uns minuts després, la visió es fa realitat.

Confusa i aterrada, Cassandra torna a ca seva amb el cor bategant al pit. A casa, busca la seva mare per explicar-li les visions. Encara que té por i vergonya, confessa allò que li ha passat, pensant que no la creurà. Per a la seva sorpresa, la seva mare es veu afectada i revela un secret familiar...

—Ella nomia Cassandra, com tu... Era l'única persona en tota la història amb aquest poder. En descobrir-ho, que va ser a la mateixa edat que tu, temia per la seva vida, perquè sabia que la decapitarien per ser considerada una bruixa. Un any després, la varen matar. Cassandra és part de la teva línia de sang... —va dir, a punt de plorar.

Na Cassandra també va descobrir que el seu nom significa profeta amb el do i maledicció de veure el futur.

Finalment el seu somni es va fer realitat. Però varen arribar molts més reptes a la vida de na Cassandra.

EL VENT S'ENDUU LES PARAULES

Llucia Bibiloni Escanelles

Escola Mata de Jonc

“LLUCIA, ET TOCA!” HA DIT EL PROFESSOR DE GEOGRAFIA I HISTÒRIA. M’he aixecat nerviosa, amb el cor bategant fort, i he anat cap a la pissarra.

Just abans de començar la meva exposició, la finestra s’ha obert de cop, deixant entrar una ventada inesperada. Els papers han començat a volar per l’aula, i el professor ha corregut a tancar la finestra.

Abans que ho fes, però, he notat una sensació estranya. Una mena de formigueig que no podia identificar, com si alguna cosa invisible s’hagués mogut. He mirat per tots els racons, però no he vist res.

“Llucia, concentra’t, que si no, sortirà fatal”, he pensat, però quan m’he disposat a parlar, les paraules no em sortien.

“Avui us vinc a parlar de...”, “La societat es divideix en...”,
“L’economia era...”

Què passa?, veig les paraules molt clares dins la meva ment, però és com si alguna cosa m’impedís pronunciar-les. Mir la classe, que cada vegada fa una cara més estranya, i sent el professor dient: “No et preocupis... Demà...”.

Després d'un llarg i incòmode silenci, puc llegir al seu rostre la mateixa sensació que tinc jo. Record en aquell moment, l'estrany formigueig que m'ha provocat el vent entrant per la finestra.

He mirat al professor. "Sí, demà sortirà millor" li dic amb la mirada. "Demà ens assegurarem que la finestra estigui ben tancada".

EL “BOCATA”

Francesc Bueno Sarda

Escola Mata de Jonc

—QUI ÉS QUE XIULA? —DEMANA EN XESC MIG EMPIPAT.

Aquesta vegada, per desgràcia, era jo qui xiulava i, després d’una bona xerradeta, m’acaba donant el sobre de l’amonestació.

Em guardo el sobre dins la motxilla i trec l’agenda per apuntar els deures, però resulta que ha sonat el timbre i en Xesc, ja ha esborrat la pissarra.

Quan baix al pati, m’assec a un banc de devora la font i em fix que la gent de la cantina ha fet el panet més ple del que és habitual, però no li don gens d’importància.

Començ a encetar el meu panet i tot d’una peg un bot de l’ensurt.

—A la fi!

—Eeei! Un bocata de sobrassada que parla!

—No ho has dit bé. Es diu entrepà —respon el panet enfadat—. Per cert, no som un entrepà, sinó que som un dimoni-entrepà.

—Mare meva, ja pareixes n’Antònia Coll, tanta filologia! Ah, ara que hi pens, què vol dir això de no sé què-no sé què?

—Es diu dimoni-entrepà, i és un encreuament d'un dimoni i un entrepà, coses dels científics.

—Ah, molt bé —contest amb un to més aviat indiferent—. I per què ets aquí?

—Meeeeeeec! Pregunta incorrecta. La pregunta bona era “què faig jo, un nin de tretze anys, asfixiant un dimoni-entrepà?”.

—Com que asfixiar? —li deman jo, atònit.

—D'acord. Ara ho entenc. Tu vols que jo respiri amb aquesta cosa estranya que m'envolta. A tu et sembla normal?

—A mi tampoc no em sembla gens bo, això que els de la cantina emboliquin els panets amb paper d'alumini, en comptes de posar-los en bosses reciclables de paper.

—Ves per on! Resulta que t'agrada el tema del canvi climàtic, eh?

—Sí. —Assent una mica decebut de mi mateix.— És l'única cosa que em va bé. Però ningú m'ho valora, l'única cosa per la qual destac. És que som un despistat.

—Doncs ja et pots anar espavilant. Perquè fa sis minuts i trenta-dos segons que mires a terra mentre parles amb el teu entrepà com si fos el teu millor amic de tota la vida —diu una veu totalment diferent.

—Oh! Senyor conserge. No l'havia vist —exclam jo, una mica sorprès.— Ha sentit tot el que li deia al meu “bocata”?

—Entrepà!

—Ai, perdoni!

—Bé. I tant que ho he sentit! De fet, trob que ho hauries de fer valer, aquest interès pel canvi climàtic. I de pas, espavilar-te!

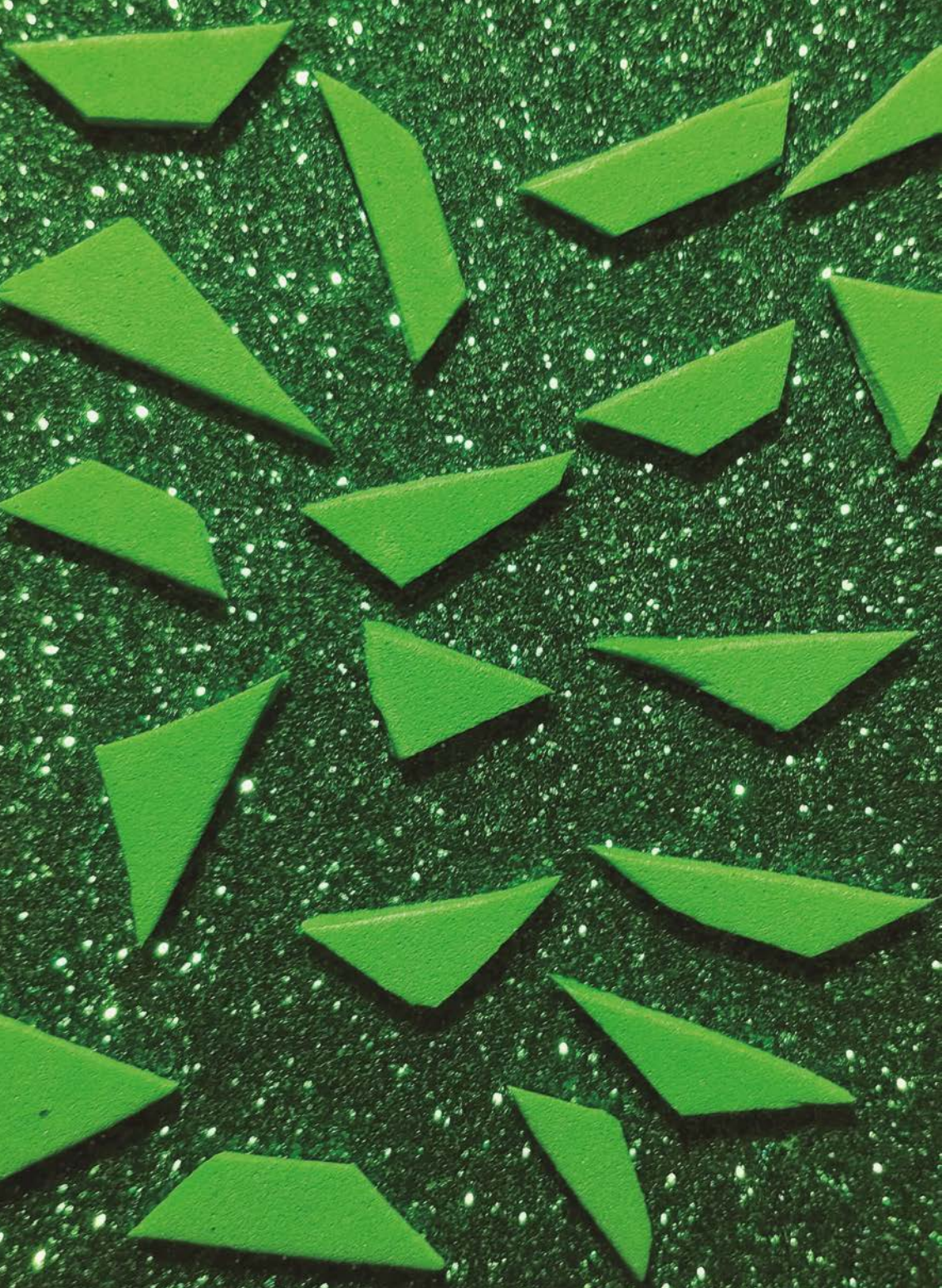
—D'acord, però com ho faig?

—Ben fàcil. Amb el projecte de cooperació i serveis de la comunitat, que és per a la setmana que ve i no has començat.

—Molt bé, però, quan començ?

—Ara fa vuit minuts que l'hora d'estudi ha començat. O sigui que pots partir cap allà, i com un llamp!

—Gràcies, senyor conserge! —dic jo, corrent cap a l'aula d'estudi amb el panet encara a la mà.

EL BUCLE

Maria Ferrer Vidal

IES Joan Maria Thomàs

SONA EL DESPERTADOR. N'AINA, SENSE SABER PER QUÈ, ES DESPERTA amb una sensació estranya. Inexplicable. Es vesteix i es posa un jersei blau, preciós, que es va comprar ahir i avui l'estrenarà. Va a l'escriptori a recollir tot el material de l'institut, que encara és allà, ja que ahir es va quedar fins a les dues de la matinada estudiant per a un examen que té avui. Quan ho ha recollit tot i ja està vestida, baixa a berenar.

—Bon dia, Aina.

—Bon dia, mamà —diu n'Aina fent un badall.

En haver acabat el berenar, n'Aina, mig adormida, puja les escales, agafa la motxilla i surt per la porta de ca seva en direcció a l'institut.

El dia a l'escola anava bé, però a classe d'història, quan queden quinze minuts per acabar, una pilota de futbol romp els vidres de les finestres. La pilota està a punt de pegar-li una pilotada a n'Aina, però ella, sense saber per què, s'aparta just en el moment indicat per esquivar-la.

El pati, n'Aina el passa repassant amb unes amigues per a l'examen i totes estan molt nervioses, però n'Aina no pot parar de pensar en

l'esquivada de la pilota i la sensació estranya que la persegueix des que s'ha llevat. L'examen li va estranyament bé, contesta les preguntes automàticament, sense pensar. És com si ja sabés quines preguntes sortiran. La resta de classes passen volant i sense adonar-se'n ja va cap a ca seva.

Quan està a punt de tombar-se al llit, a n'Aina li arriba un missatge al mòbil: "Avui horabaixa pots quedar?". És na Paula, la seva millor amiga, però com que està molt cansada li diu que no.

La resta del dia transcorre amb normalitat i n'Aina queda descansant a ca seva. A les deu del vespre va a dormir.

—Aina!

N'Aina sent que la criden, i obre els ulls, però el que veu no és la seva habitació.

—On soc?

—Al teu subconscient.

El "meu subconscient" és un lloc fosc. Molt fosc. No es distingeix el terra de les parets o el sostre. De fet, no pareix que hi hagi parets o sostre. L'únic distingible a la foscor és una figura humana, i quan s'hi acostava, n'Aina s'adona que és ella mateixa, com si tingués un mirall davant.

—Doncs sí que és fosc el meu subconscient.

—Cada vegada dius el mateix— diu la rèplica.

—Com que "cada vegada"? —diu n'Aina, desconcertada.— És la primera vegada que venc.

La rèplica es mira el rellotge que duu al canell.

—No tenim molt de temps. No és la primera vegada que vens. Ets a un bucle temporal, cada dia és el mateix. És per això que el teu cos ja sap com reaccionar quan se t'acosta la pilota de futbol, o quan ja sabies les preguntes de l'examen.

—Però...

—No te'n recordes que ets a un bucle perquè cada matí, en despertar-te, se t'esborra la memòria per qualque motiu que encara no conec.

—I què he de fer per sortir-ne?

—Digues-li a na Paula que sí que pots quedar.

—D'acord.

—Intenta recordar-ho amb totes les teves forces, per favor.

—No crec que això estigui en les meves mans.

Tot es torna borrós.

Sona el despertador. N'Aina, sense saber per què, es desperta amb una sensació estranya. Inexplicable. Es vesteix i es posa un jersei blau, preciós, que es va comprar ahir i avui l'estrenarà. Va a l'escriptori a recollir tot el material de l'institut, que encara és allà, ja que ahir es va quedar fins a les dues de la matinada estudiant per a un examen que té avui. Quan ho ha recollit tot i ja està vestida, baixa a berenar.

MENJANT COLORS NO TAN DIFERENT

Candela Jaume Bernal

IES Madina Mayurqa

L'OCCELL ES POSA SOBRE EL LLIBRE I ELS BASSALS DE TINTA MULLEN LES seves petites potes.

La nina està asseguda, assaborint els colors amb els dits, i escoltant les lletres amb els ulls.

Si l'ocell pot tastar l'arbre, ella podrà beure un riu, un riu de taronges, que s'espremen, com el llibre.

Un llibre sense lletres, de colors que s'escolten, de textures que es veuen, però la nina no ho veu, la nina no hi veu com tu, com jo, com nosaltres.

Ella somia que li tapen els ulls, tot és fosc, ella no pot fer res, un malson, es desperta.

Un drac mira per la finestra, ella el veu, ningú més, no és un somni, no es desperta.

Aquest drac l'acompanya a tot arreu, ella a vegades crida, diu que té un drac darrere, que la persegueix, però, com que ningú el veu, ningú contesta, no és un somni, no es desperta.

Una persona dins un pot, la vida és un pot i ella veu el pot, ella sap veure amb aquells ulls d'ametlla, a través d'aquells vidres rodons.

Ella veu dracs, veu pots i llegeix llibres.

Al carrer, ella veu, veu les diferències, la molsa, que és humida, les flors, que són grogues, les textures, que són dolces, les pedres, que són fredes, irregulars, i el vent, un vent de colors, colors i sabors, ella pot tastar, tastar el vent.

El drac la mira, ella xerra, hi xerra, perquè ell l'entén, i ella xerra.

Un camí ple de formigues, si en trepitges una, un rellotge es pot trencar, un rellotge de vida, que quan sona fa dormir la formiga, dormir per sempre.

Un televisor, ella somriu, en aquell forat hi viuen coses que ara viuen en el cor de la nina.

Eternament, com quan dormen les formigues.

Ella dormirà per sempre? Un rellotge, tic-tac, un malson. Desperta?

Una nina dins un rellotge, dins un pot, asseguda, esperant que tot acabi.

Un pot, dins un drac, una fantasia. És real? Desperta?

Un pot, i una nina a dins, tastant un llibre.

DEDICATÒRIA

Per a tu, Gala, una petita diferència a la meua vida que no la fa imperfecta, sinó que la completa. Tu, que amb un cromosoma de més t'has convertit en el meu realisme màgic. Tu m'has ensenyat a veure el món d'una forma diferent, a apreciar les irregularitats, a menjar colors. Jo sempre estimaré tot el que és desigual, perquè fa aquest món Màgic.

UNA HISTORIA DE AMOR Y PASIÓN CON
FECHA DE CADUCIDAD: TODO ACABARÁ
ANTES DE DICIEMBRE.

Para Jenna Brown, su primer año en la
universidad supone alejarse de su familia y
de sus amigos y enfrentarse al mundo por
primera vez en su vida.

Su novio le ha dejado claras sus intenciones:
a partir de ese momento, tendrán una relación
a distancia. Ambos podrán actuar como si
estuvieran juntos, pero saben que se quieren
el uno al otro.

¿Habrás algún problema si deja acercarse al
corazón de su compañera
y ella pasa tiempo con él?
¿Cómo será la normalidad en diciembre cuando
ellos no será así?
¿Qué planes para descubrirlo.

w
wattpad

Antes o de diciembre

JOANA MARCUS

JOANA MARCUS

ANTES DE DICIEMBRE

wattpad

UN PASSAT SILENCIÓS

Nora Buendía Núñez

IES Joan Maria Thomàs

AVUI M'HA ARRIBAT UN MISSATGE DE LA MEVA GERMANA. LA MARE S'HA mort. No saben per què ni quan, però s'ha mort.

Aquest matí he agafat el primer vol de la tarda i ara som en un taxi de camí cap a la casa de ma mare. El taxi fa mala olor. Està tot molt mal fet. Els seients tacats, romputs, les finestres brutes...

He arribat a casa. Feia molt de temps que no hi tornava. Abans, era una casa molt guapa, d'un color blanc per fora i rosa per dins. Amb tres pisos i cadascun amb balcons plens de flors. A la part de darrere de la casa hi havia un jardí preciós, ple de plantes amb un gran aspecte voluptuós. Els veïns mai han arribat a superar la seva extravagància. Tota la vida, sempre que hi han passat, no han pogut evitar mirar-la. Ara segueix igual, només que ja no hi ha flors, ni colors, ni fonts...

He pagat al taxista, he agafat les maletes i he tocat el timbre. Un rostre plorós m'ha obert la porta, m'ha donat una abraçada. La meva germana Blanca.

Una vegada instal·lada, na Blanca ha fet una infusió i l'hem begut en silenci. No ha estat un moment gaire dolç. Sembla desconcertant estar totes soles en aquesta casa tan gran...

M'avorria molt i he decidit pujar a l'habitació de ma mare. M'he ajagut al seu llit i he ensumat la seva olor. Aquella dolça olor de roses. De sobte, sota el prestatge, he trobat un quadern. L'he agafat i l'he obert. El diari de ma mare.

17 DE MAIG DE 1960

Avui he conegut un home. Es diu Jaimie. És alt, ros i amb ulls blaus. Sembla alemany, oi que sí? Estava tirant els fems i he xocat amb ell. Li he tirat tota la bossa a damunt! El pobre home viu a Dover i tenia un compromís en dues hores. M'ha fet molta llàstima i li he dit que pujàs a casa a rentar-se. Sort que els pares eren de viatge...

De sobte he sentit una veu amarga que em deia que en una hora i mitja començava el tanatori. No li he fet cas i he seguit llegint.

18 DE NOVEMBRE DE 1960

Estic promesa. M'ho ha demanat avui matí mentre anava a tirar els fems. Ho agafes? És mentida. En realitat li ho he demanat jo, ell mai hauria tingut una idea tan original...

20 DE MARÇ DE 1961

Avui m'he casat. Ha estat una boda molt senzilla però molt emocionant. Ma mare no hi estava d'acord i no ha vingut...

Són les cinc de la tarda i na Blanca m'ha interromput per dir-me que sortíem. He baixat les escales i he anat cap al cotxe.

He arribat al tanatori i he sortit del cotxe. He entrat i he vist ma mare. Un rostre cadavèric però preciós. Encara, no m'he penedit d'abocar el verí en el regal que li vaig enviar la setmana passada.

EL MEU VOLTANT MÀGIC

Juan Pablo Lerda Barcenés

IES Madina Mayurqa

VAIG NÉIXER L'ANY 2011, DIA 22 DE SETEMBRE, EN UN LLOC meravellós i màgic: Mallorca.

Vaig créixer amb els meus pares i padrins en un apartament. La meua família era molt bona amb mi. El meu pare és vigilant de l'aeroport, és simpàtic, però a vegades li surt foc del cap. La meua mare és com el Drac de na Coca, que sempre em cuida, és amable i divertida i m'agrada passar el temps amb ella. El meu padrí va ser policia, però ara té 73 anys i està jubilat, és molt graciós i xerrador, encara que el vi l'obsessiona molt. La meua padrina és molt dolça i sempre m'ajuda en tot i és la meua font de confiança, com una fada.

Quan vaig començar l'escola vaig conèixer els meus amics, però en tenia dos que eren especials, s'anomenaven Alejandro i Mathias Abanto i junts érem els tres mosqueters. Vaig conèixer altres amics que també eren especials per a mi. Un tenia els cabells com un bosc, a l'altre li agradaven els videojocs i a un altre li agradava la música... tanmateix, eren els meus amics.

El meu barri és un caos, ja que hi ha gent perillosa que es dedica al comerç negre. Almenys visc a la zona segura, en un carrer d'un rei savi anomenat *Alfons el Savi*, crec que gràcies a ell no estic en perill.

El centre educatiu al qual vaig anar de petit era un lloc on la felicitat mai acabava, ja que hi havia persones que entre nosaltres ens fèiem feliços i vàrem aprendre moltes coses. Aquell lloc s'anomenava CEIP de Pràctiques, i hi vaig conèixer els meus amics i altres persones. Era un lloc amb un espai lliure, gran, on tots els nins jugàvem. Dins el centre hi havia moltes classes amb diferents temàtiques i ensenyaven coses interessants i plenes de fantasia. Fèiem també activitats màgiques, però el problema d'això era que al final havíem de fer proves de tot el que havíem après. En acabar en aquella escola vaig arribar a un altre lloc quasi igual, però encara més interessant, el centre es deia IES Madina Mayurqa. També fèiem coses com el que fèiem a l'altre lloc, potser aquest sigui un altre lloc de felicitat. Al final en el futur pens ser algú important.

Els meus llocs d'oci nocturn són la meva habitació, ja que és un lloc de tranquil·litat i pau, és com estar en un núvol i en un cel ple d'estrelles. Els meus amics també tenen quasi les mateixes aficions que jo, però algunes coses diferents.

El parc natural del meu barri és meravellós. Creuant el pont és un lloc tranquil i còmode, ja que no hi ha renou, hi ha aire fresc, està ple d'arbres i també és característic per la font que té al mig. També hi ha roses provinents de sant Jordi i el Drac, que són els que habiten allà i cuiden el parc natural. També és molt divertit si estàs acompanyat dels teus amics, ja que la màgia d'aquell parc augmenta. També pots parlar amb els arbres i escoltar el que diuen, ells et cuiden.

LA SEGONA CAPA DEL MÓN

Ainhoa Ortiz Romero

IES Arxiduc Lluís Salvador

NO EXPLIQUIS A NINGÚ EL QUE ET DIRÉ, EM VA XIUXIUEJAR EL MEU nou company de classe mentre jo em despertava d'una migdiada que, pel que sembla, va durar tota la classe.

Vaig mirar al meu voltant i em vaig adonar que no hi havia ningú més a la classe. La mare em matarà!, vaig pensar. Sortíem a les dues i ningú em va despertar.

Vaig agafar la motxilla i vaig sortir al passadís. Els llums parpellejaven, i el silenci era tan estrany que semblava que el temps s'hagués aturat.

Vaig baixar les escales, però cada esglaó que trepitjava canviava de color, com si fos un teclat de piano, i amb cada passa se sentia una nota musical.

Quan vaig arribar a l'últim pis, el que vaig veure em va deixar amb la boca oberta. El passadís ja no era el passadís de sempre. Estava ple de flors, animals passejant-se i papallones molt boniques, però que no eren normals. Les seves ales brillaven com si fossin de vidre.

Tot era tan bonic que em vaig oblidar de tenir por.

—Espera.

Em vaig girar i vaig veure el noi d'abans, el meu nou company.

—Què està passant?

—No et preocupis —va respondre amb un somriure—. El món que coneixes és només la primera capa.

De sobte, el món va canviar una altra vegada. Les flors, les papallones i les llums van desaparèixer a l'aula, amb els meus companys xerrant com si res.

A la meua mà, hi havia un rellotge petit que mai havia vist abans. La seva esfera no tenia números, només estrelles que giraven lentament.

Em vaig girar a veure el meu nou company de classe, però la seva taula estava completament aïllada.

—Jeremy? Porta sense venir a classe des del mes passat.

Em vaig quedar bocabadada, però li vaig respondre:

—Ah, pobret, espero que es recuperi.

I encara que vaig intentar actuar com si no hagués passat res, sabia que alguna cosa dins meu havia canviat per sempre.

QUAN SIGUI GRAN...

Valeria García Rodríguez

IES Son Claldera

QUALQUE VEGADA T'HA PASSAT QUE ET PREGUNTEN QUÈ VOLS FER quan siguis adult, i encara que penses un milió i mig de coses no en dius cap? Bé, idò això em passa a jo molt seguit. Pràcticament, cada dia em pregunten, què vols fer quan siguis gran?, què penses estudiar?..., us podeu aturar!? No, no sé què m'agradaria estudiar i tampoc no sé si vull seguir estudiant, inclús de vegades no sé si estudiaré o si tinc ganes d'estudiar!... Uf!, perdó, m'exalto... anem al punt d'aquesta història.

Un dia estava caminant pel camp i no podia aturar-me de pensar: jo sé que tota la meva família espera molt de jo i estan completament a favor de ser el teu propi cap. No em malinterpretis: m'agradaria molt ser la meva pròpia cap, però no vull tenir una gran empresa i estar lligada a això tota la meva vida, vull viatjar pel món i actuar a Hollywood, no estar en una oficina vuit hores al dia... Mentre pensava que hauria d'arribar a casa i començar a cercar treballs per Google, vaig sentir que qualcú em cridava. De sobte, vaig veure una espècie d'amulet. Quan el vaig recollir va començar a dir el meu nom i van aparèixer unes lletres. Després de dir-les, l'amulet es va obrir. En van sortir un munt de puntets grossos. Cadascun d'aquests puntets deia una

paraula diferent: metgessa, cirurgiana, jutgessa, conductora, actriu... eren professions! Vaig agafar la que deia jutgessa i, immediatament, em vaig teletransportar a una habitació amb un munt de persones.

Jo tenia un martell petit a la mà i hi havia dues persones que em miraven fixament amb curiositat. Jo ja era adulta i duia un vestit negre i blanc, no m'ho podia creure: era una jutgessa! Quan vaig acabar la meva jornada de treball vaig rebre una notificació del banc, era el meu sou i era molta quantitat. Però no em sentia feliç, de veritat valia la pena fer això per aquest sou si no era feliç? De sobte vaig tornar a la meva realitat. Vaig fer això amb molts puntets. No ho entenia: a jo m'agradaven alguns d'aquests treballs... com que ja estava frustrada em vaig girar i vaig prendre camí cap a casa meva.

Quan hi vaig arribar, em vaig tirar al llit i vaig intentar dormir. Per més que ho intentava no podia, no m'aturava de pensar en el que havia passat, i no era perquè això fos completament estrany i fora del normal, sinó que perquè em preocupava el meu futur. Si no m'havia agradat res, quina seria la meva professió? Després de pensar un temps vaig arribar a la conclusió que havia de tranquil·litzar-me, que ja trobaria alguna cosa que m'agradés i sobretot una cosa on jo seré feliç i que el sou serà el menys important.

ON EL DOLOR S'APAGA

Manel Reinés Pallicer

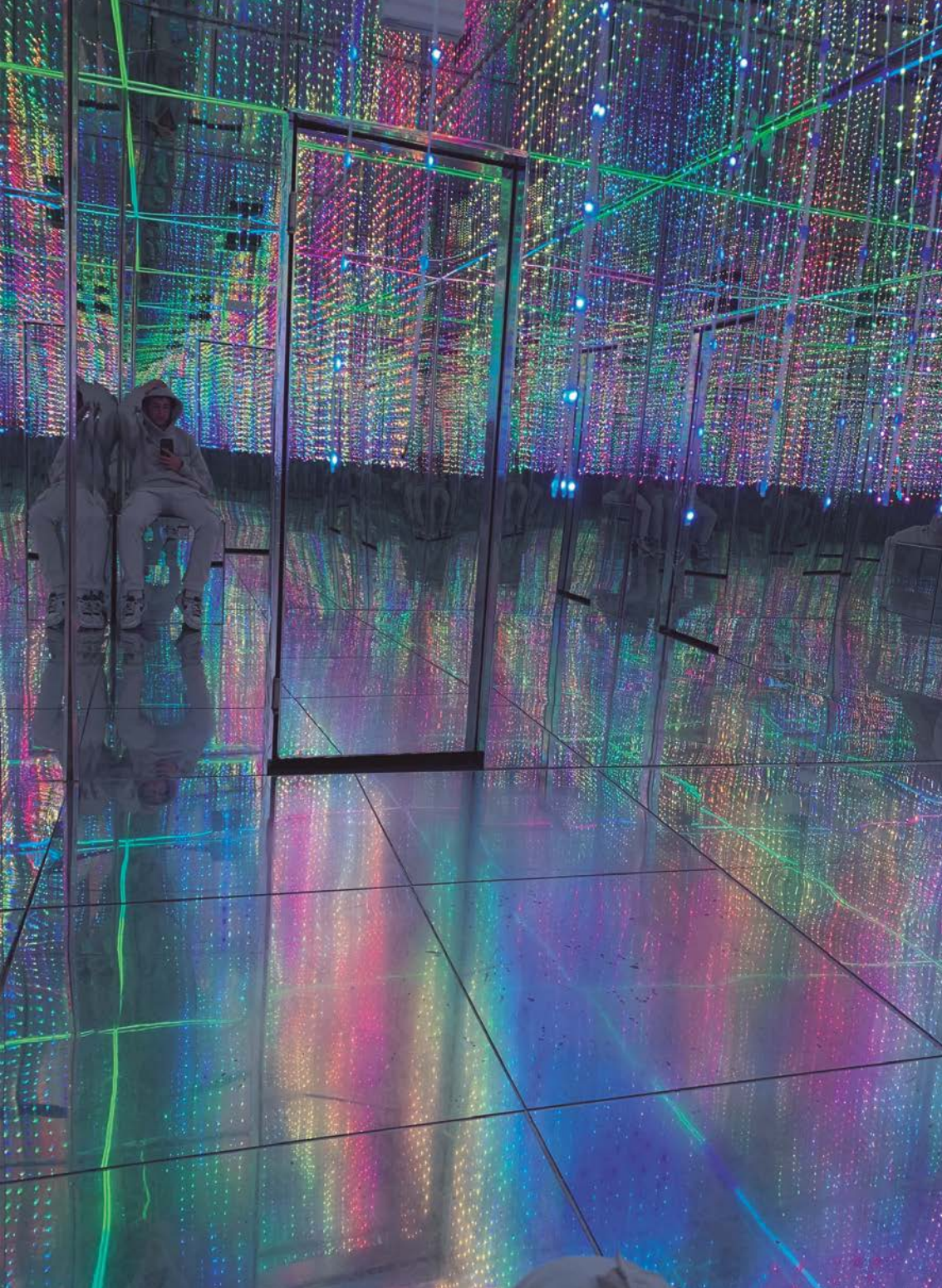
IES Joan Maria Thomàs

BON DIA, SOC NA VICTÒRIA I TREBALLO EN UNA CAMBRA DE perspectiva. Sé que ara mateix no tindràs ni idea de què és això, però jo ara t'ho explico. La cambra de perspectiva és una habitació on la gent amb depressió o altres problemes psicològics ve i quan surt valora la seva vida com mai ho ha fet. M'encantaria saber que és el que fan dins la cambra, però les úniques persones que ho saben són els clients, els psicòlegs i els peixos grossos de l'empresa. A més, la sessió és caríssima i no me la puc permetre amb la misèria de sou que ens paguen als recepcionistes en aquesta empresa. La veritat és que no em vindria gens malament una teràpia de cambra de perspectiva perquè, últimament, he estat pensant de suïcidar-me, però no vull fer-ho pels meus fills.

Ja està, decidit! El que faré serà colar-me a l'hora del dinar, a la cambra i així saber que és el que fan allà dins. Ara, estic just al davant de la porta que tant desitjo obrir. Em falta molt poc per resoldre el meu dubte existencial i, probablement també de curar la meva depressió. En obrir la porta, el primer que veig em sorprèn. És una sala quadrada feta de miralls i marbre blanc. A cada una de les parets hi ha una porta de fusta d'un color diferent. La de la meva esquerra és de color

turquesa, al davant meu n'hi ha un altre de color lila i la darrera, la de la meua dreta, és de color gris blavós. De sobte, “clac”, la porta per la qual havia entrat s'ha tancat i m'ha deixat atrapada a la cambra de perspectiva. De sobte, la porta del meu davant s'obre i jo hi entro amb curiositat. A dins veig una pantalla a la qual puc recordar un dia en què vaig sentir-me desplaçada amb el meu grup d'amigues i això va fer que ara tingui por a relacionar-me amb la gent. De sobte veig que el meu grup d'amigues sí que volia estar amb mi, però en aquell moment no podien, tot havia estat un malentès. Saber això em fa sentir genial, ja que sé que no era com em pensava. En sortir d'aquella habitació em fixo que la porta turquesa està oberta i òbviament, també hi entro. Allà, puc reviure un moment màgic amb la meua mare, que és morta. Ella i jo cuinant juntes mentre ballem i riem. Per acabar, entro a la porta grisa i observo un immens buit on només hi som la meua mare i jo. Quan la mare va morir no vaig poder acomiadar-me'n i ara era el millor moment per fer-ho.

Després d'una llarga xerrada, decideixo tornar a la feina. Ja no soc la mateixa, ara mateix, la felicitat envaeix el meu cos i ja no penso de suïcidar-me. Estic... curada!

EL CAMÍ DE LA LLUM SECRETA

Jannat Aboulfadl Riahi

IES Arxiduc Lluís Salvador

HOLA! SÍ, TU, EL QUE ESTÀ LLEGINT AIXÒ.

Em creuries si te dic que, en aquest món, on tot sembla tenir una explicació, existeix una cosa que se diu “màgia”? Potser pensis que estic boja, però no ho estic. És veritat.

Som una al·lota normal, amb una vida normal. O això creia. Sempre havia pensat que el món tenia alguna cosa més, una cosa especial, com si hi hagués secrets amagats esperant ser descoberts.

Un dia, mentre caminava amb els meus amics, vàrem veure una cosa increïble. Era un ésser petit, brillant, amb ales tan precioses que semblaven fetes de llum. En un segon, va fer que una flor marcida tornàs a florir. Els meus amics varen dir que segurament era un insecte, però jo sabia que no ho era. L'ésser ens va mirar, i durant un moment es va quedar observant-me i després va somriure. Aquell somriure es va quedar gravat en el meu cap durant dies, i no podia oblidar-me'n.

Amb el temps, vaig deixar de pensar sobre què va ocórrer. Potser havia estat la imaginació meua, o això me deia. Però, una nit vaig somiar

en un bosc. No era un bosc qualsevol, tot brillava, com si estigués fet d'estrelles. Allà era ella, la fada. Me va mirar i, de cop, una llum va sortir de les seves mans i la va posar prop del meu cor. Vaig sentir una cosa tan real que em vaig despertar amb el cor bategant ben fort.

Li vaig contar a la meva millor amiga el que havia somiat, però va riure i me va dir que era una ximpleria. Tot i això, no podia treure-m'ho del cap. Vaig tornar al parc on tot havia començat. Allà vaig descobrir un camí petit que no havia vist abans, ple de llumetes que semblaven guiar-me. Vaig seguir els llums fins a un arbre gros amb una porteta petita. La vaig mirar, nerviosa. Què era allò? Una broma? Però una cosa dins jo me deia que l'havia d'obrir. Ho vaig fer, i una brisa càlida me va absorbir. Era com si aquella brisa m'abraçàs i, al mateix temps, me dugués a un altre lloc.

De cop, estava en un món diferent, ple de colors i formes que mai havia vist. Tot pareixia surar, com si no existís la gravetat. Allà era ella, la fada. Me va mirar amb un somriure i va dir: "Ets l'elegida". No vaig entendre què volia dir, perquè en aquell moment tot es va tornar confós i vaig despertar de nou a la meva habitació.

Des d'aquell moment, sent que la fada està amb jo. Encara que no sé exactament què significa ser "l'elegida", sé que alguna cosa ha canviat dins jo.

A vegades, la màgia no es tracta d'entendre-ho tot, sinó de creure que hi ha alguna cosa més enllà del que veiem. I tu? T'atreveixes a cercar-la?

EL PITJOR DIA

Mario Sánchez Jaume

IES Son Cladera

EL CURS PASSAT, A L'IES SON CLADERA, QUATRE ALUMNES DE REFORÇ estaven fent classe.

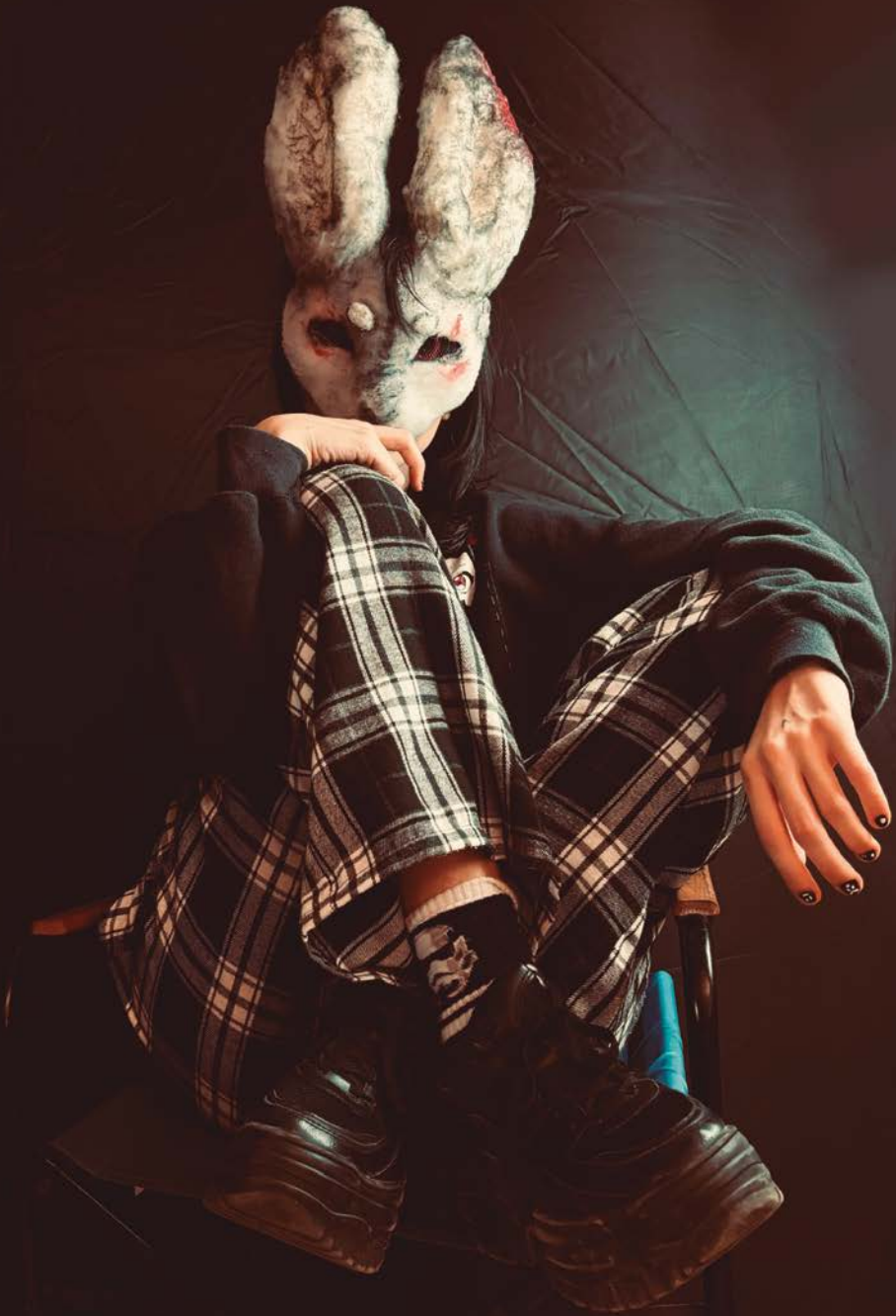
El dia de Halloween els nens volien sortir als carrers a demanar truc o tracte, però els feia por anar sols pels carrers. Ja que en el món hi havia molts d'unicorns volants, dinosaures molt petits, però que feien por.

Així que es van ajuntar tots per sortir a demanar caramels. Els alumnes, aquella mateixa nit, van decidir passar per l'institut per veure si hi havia algú, fins que, de cop i volta, una llum es va encendre dins la classe. Tots els nens van fugir espantats a casa seva, menys un.

N'Excellent no se'n va anar, va quedar mirant la llum com si estigués abduït per la por. Ell, amb la seva valentia comuna, va decidir anar a veure què passava amb aquesta llum. Va saltar la porta principal, que portava cademat, i va mirar a veure si hi havia algú mirant. Quan va avançar una mica es va adonar que totes les portes estaven obertes i sense cademat, ni res, menys la del principi. Es va espantar molt perquè pensava que hi havia un monstre gegant i no sabia si anar-se'n o no. Va començar a marejar-se molt i de sobte va començar a veure fades movent-se pel seu cap.

El seu amic Mario va començar a enviar-li missatges i trucades dient-li que ja se n'anés a casa, que hi havia micos gegants per la ciutat destruint les persones que veiessin pels carrers.

Però n'Excellent no se'n va adonar perquè va posar el telèfon en silenci. Tot l'institut era a les fosques, i no sabia si anar-se'n o no. Però al final se'n va anar corrents per si de cas. Fins que va veure una ombra gegant fent un soroll terrorífic. N'Excellent era mort en vida i es va girar fins que una veu per darrere li va dir: Paga o plora!

EL DRAC DE NA COCA?

Nicolás Subirats Lara

IES Madina Mayurqa

UN DIA ET DESPERTES TOT NORMAL FINS QUE PASSES LA PORTA DE LA teva habitació i tota la gent és un rèptil: la teva mare, el teu pare... Et sembla estrany perquè tu et veus humà i recordes que ells també ho eren. Quan has d'esmorzar tot és incòmode per a tu i no vols menjar perquè segueixes espantat. Al cotxe veus que tothom també és un rèptil! De cop t'espantes més perquè no saps si et faran alguna cosa perquè tu et segueixes veient com un humà.

A l'institut estàs callat. No atens a classe. Estàs intentant pensar per què està passant tot això. Intentes explicar-ho, però no trobes com raonar-ho. De sobte, venen els teus amics a dir-te si quedes aquesta tarda. Els dius que sí perquè no sospitin. Quan acaba l'institut, te'n vas a dinar a casa. Aquesta vegada sí que menges, i et fixes que tot el menjar és dolent però a ningú li importa.

S'ho mengen com sempre.

Aquell dia tenies perruquer. Per variar, també és un rèptil. Tot et pareix normal. Ara ho comences a assimilar. En sortir de la perruqueria, vas a casa dels teus amics, us ho passeu bé, però els notes estranys. Com tothom, no s'estan comportant com sempre. Però bé,

no és el més estrany després de veure que tothom és un rèptil. Ets allà quasi tota la tarda.

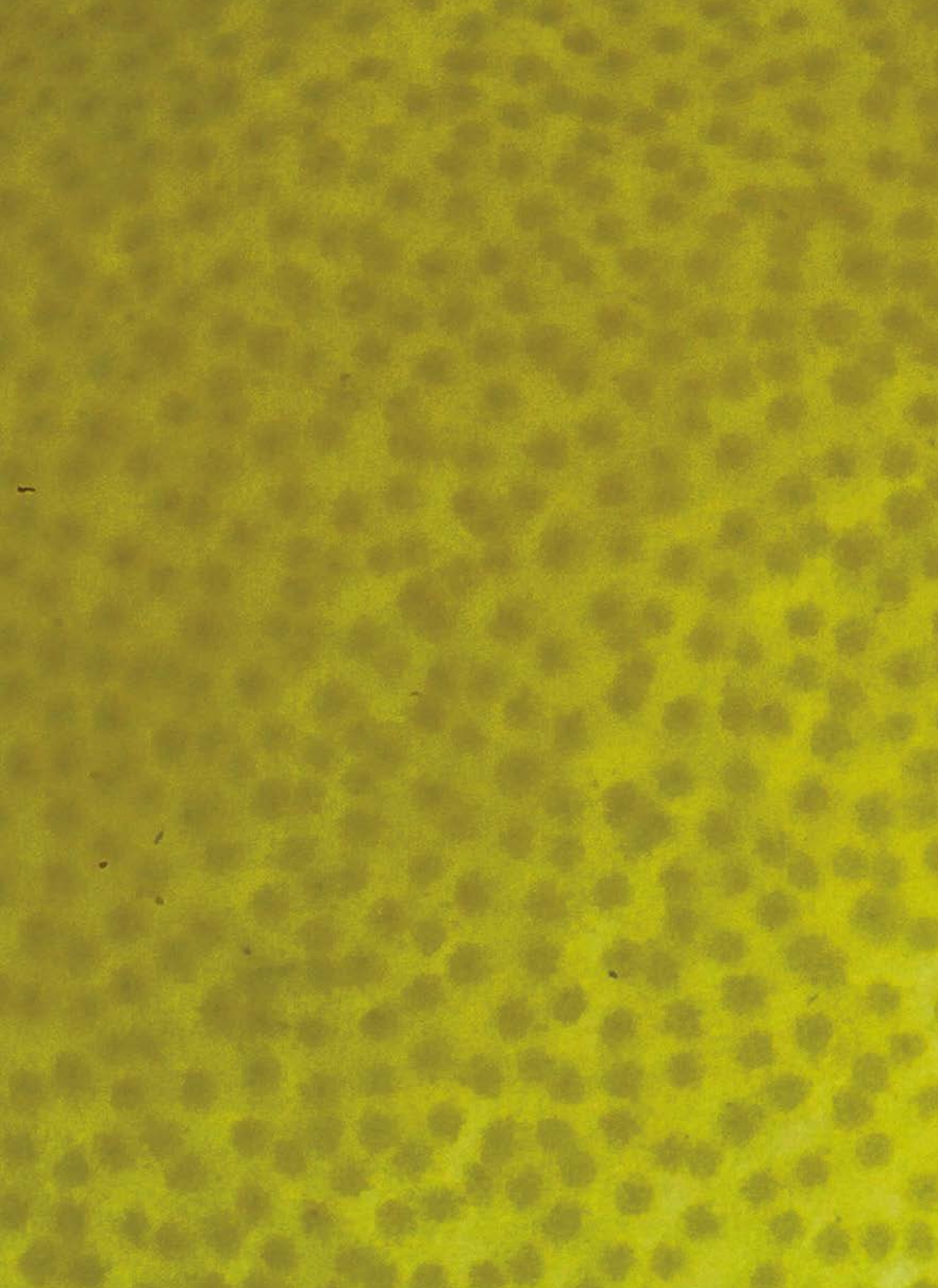
Quan arribes a casa, els teus pares tenen ja el sopar fet. És un poquet estrany. Són macarrons sense cuinar! Estan durs! Te'ls menges sense dir res.

Aquella nit, proves de dormir, però no pots. Al cap de dues hores de no poder dormir, surts a fer una volta. És la primera vegada que surts quan és tan de nit. No hi ha ningú! Estàs tot sol pel carrer! Ara comences a sospitar molt. Això no passa mai, o almenys que tu sàpigues. Quan arribes d'estar tota la nit a fora, s'ha fet de dia. Tornes a casa i et prepares per anar a l'institut. Tot comença una altra vegada...

Tot és com l'altre dia, res canvia, excepte tu. Encara veus tothom com rèptils. Tot passa una altra vegada! Però amb un canvi. Tu no vas a les classes. Amb això, fas que els teus amics no et convidin per anar a casa. Tampoc no vas al perruquer, et quedes tot el dia a fora. Aquesta vegada tornes a sopar del mateix, però aquesta vegada sí que et pots dormir.

Somies que estàs en un ovni i uns rèptils com els que has vist, t'estan fent experiments fins que et deixen a casa adormit. L'endemà, quan et despertes, ningú no és un rèptil! Tothom és normal i veus com el mateix ovni se'n va.

El somni era veritat. Tot el que has viscut era un experiment.

EL DESPERTADOR MÀGIC

Andrea Palma Ruiz

IES Joan Maria Thomàs

QUAN EM VAREN DETECTAR AQUELL CÀNCER DE PULMÓ NOMÉS VOLIA estar tombada al llit sense fer res i que aquell temps passés ràpid. Per què fer alguna cosa divertida si em quedaven tres mesos de vida? Després no me'n recordaria de res. No calia.

Quan la mare va saber-ho, va venir amb un regal a la mà.

—Per a tu.

—Què és?

—Obre'l.

Llavors el vaig obrir i...

—Un despertador?—vaig dir.

—Correcte! —va cridar—. Com sé que des del teu càncer ja no vols aprofitar els dies, t'he comprat un despertador ben maco per així aixecar-te i aprofitar tot el temps possible!

La idea no era la millor, però vaig acceptar el regal.

Abans d'anar al llit, la mare em va obligar a posar el despertador a les vuit del matí.

Quan vaig obrir els ulls no era a ca meva. On era?! Més tard em vaig adonar que aquell lloc el coneixia, m'era molt familiar. Era ca la meva padrina?! Què feia allà?! Llavors vaig sentir:

—A dinar, que la padrina ha fet pollastre.

Vaig anar cap a la cuina i abans d'asseure'm, una nina em va llevar el lloc.

—Ei! —vaig dir-li.

La nina no va fer cas, era com si fos un fantasma. On era? Vaig mirar-me una mà i no vaig veure res! Era un fantasma.

Llavors vaig adonar-me que aquella nina era jo de petita! Devia tenir cinc anys en aquella època, feia nou anys! Però tot això com estava passant? HAVIA VIATJAT AL PASSAT! Era aquell despertador, el que m'havia regalat la mare ahir!

Més tard havia tornat a la realitat. Aniré a visitar a la padrina, li diré que faci pollastre, com al meu viatge, vaig pensar.

En tornar de casa seva vaig mirar el rellotge. Eren les deu de la nit! Com passa el temps!

El matí següent em va passar el mateix: a les vuit en punt, en obrir els ulls, m'havia tornat a “teletransportar” uns anys enrere. Aquesta vegada hi havia la mateixa nena jugant a una prada.

—Era tan feliç... —vaig dir.

Després de tornar del meu viatge al passat, vaig decidir que aniria a una prada a jugar, després d'això en tenia ganes... Doncs així va ser.

Així, dia rere dia, em teletransportava al passat, veia una jo de feia nou anys jugant o fent alguna cosa, m'aixecava i feia exactament el mateix amb moltíssimes ganes.

Lavors, aquells tres mesos que us he dit al principi varen passar i el meu moment va arribar. Estava molt agraïda a la meva mare, que havia fet que aprofités el temps que em quedava, quan jo no volia. Havia fet tantes coses en tan poc temps..., però tot el que vaig poder dir va ser:

—Moltes gràcies per tot, sobretot pel despertador, mare.

LA LLIMONERA DEL PORT

Claudia Vera Aparicio

Escola Mata de Jonc

COM SEMPRE, LES PRIMAVERES, VENIEN ACOMPANYADES DE LA TÍPICA aroma de flors i cítrics, que de petita tant estimava. Si tanc els ulls, encara ho puc notar.

Ara les primaveres no són el que eren, però, per tal de sentir-me com a casa, intent emmagatzemar-les a la memòria com el que van ser.

Si intent mirar enrere, aquella primavera brilla amb més intensitat que les altres.

Vaig sortir corrents del cotxe, amb un somriure d'orella a orella. Després del viatge llarg d'una hora, només em feia ganes córrer. Com si aquell simple gest, fos la clau de la meva vitalitat.

En entrar dins la casa dels padrins, l'aroma de menjar fet feia poc m'inundà el nas de forma harmoniosa.

Vaig sortir al patí on vaig trobar la meva llimonera. No era pas meva, perquè pràcticament tot el port li demanava resposta.

No tenia una pregunta gaire especial per fer-li. Però ara que tenia prou edat, volia xerrar per fi amb l'arbre on seia des que tenia ús de memòria.

Li vaig demanar què pensava sobre les normes. Feia pocs dies a l'escola un nin li va demanar el mateix a la professora. Ella ens va donar una resposta simple. Però la resposta no m'agradà i de tornada la hi vaig demanar.

La resposta arribà en forma de llimona. Com tantes vegades havia vist. En tastar-la, les respostes varen ser clares i concises. Els dubtes fugiren, i vaig passar a la següent pregunta.

Anys després, hi vaig anar amb la primera pregunta personal.

Feia dies que la ràbia vivia dins meu a la panxa, des que aquell nin pesat no em deixava en pau a classe.

Els pares m'obligaren a contar-ho a la llimonera. Ella em va respondre amb tranquil·litat i amb cura. Amb uns fruits dolços perquè el meu cos s'inundés de calma.

Aquell dia en estirar-me al llit, vaig tornar a dormir tranquil·la.

Passaren els anys i hi vaig tornar amb el meu primer al·lot. Un jove genial de la universitat.

Ell va preguntar el que va voler, però jo li vaig demanar a ella què li pareixia el meu nou amor.

Ella, tota emocionada em va donar la seva opinió, tant física com mental, d'aquell al·lot que m'acariciava la mà de manera dolça i tendra. També em va donar les gràcies perquè mai ningú li havia demanat una cosa tan personal.

Hi he anat amb els meus amics, amb els meus fills i amb els nets. Però mai he viscut una xerrada amb la llimonera com la de fa tres anys.

M'hi vaig asseure a l'ombra, com sempre, i li vaig demanar si li pesava el nostre final. Com era possible que tot acabés així, com si mai hagués començat. I com era capaç d'anar-se'n així de fàcilment.

La llimona que va sortir d'ella era agradable i dolça, una besada lleugera que em va recordar tot el que havíem passat juntes. Allà mateix vaig saber que sí, era un adeu.

I sí, des de llavors, les primaveres no són el que eren.

PROPOSTA 2

MIRALL

MIRALL
PROPOSTA ADREÇADA
A L'ALUMNAT DE 3R I 4T DE LA ESO

ALS CURSOS DE TERCER I QUART DE LA ESO ELS HEM PROPOSAT QUE, INSPIRATS en la el moviment literari de mitjan del segle XIX anomenat Realisme escriguin una petita obra teatral on representin la realitat contemporània d'una manera objectiva, sense embellir-la ni idealitzar-la.

El realistes rebutgen tot el que sigui fantàstic i meravellós, exòtic o llunyà, per a acostar-se a la realitat immediata. S'interessen per la vida diària de l'època i del lloc on viu l'autor.

Per això els hem demanat que duguin a terme una obra descriptiva i testimonial de la realitat present, a mode de crònica, sense obviar el més "lleig" o vulgar, que reflecteixin la realitat de forma fidel, tal com és, com un mirall.

És a dir que tractin temes com la vida diària i quotidiana i els costums, les diferències socials i la crítica social, sempre emmarcat en la contemporaneïtat, en el present i en localitzacions conegudes (bars, cases, carrer...), retratant totes les classes socials, i també les desigualtats.

Els escrits també poden tenir una funció de denúncia i crítica social, retratant cruament la realitat social, política i econòmica.

Els hem demanat que ens parlin de la seva realitat, de les persones i els ambients que els envolten, retratant-ho de forma fidedigna, endinsant-se en la psicologia dels persones, les seves passions, esperances i ambicions o bé fent crítica social, parlant de les diferències i desigualtats entre els diferents grups de joves que conviuen a la ciutat.

Els personatges no han de ser herois sinó gent corrent, amb les seves vivències. Els hem proposat que ens expliquin històries del seu grup d'amistat, de la seva família, del seu barri o carrer, o bé del centre educatiu. Dels llocs d'oci nocturn i dels personatges que s'hi mouen.

Els hem animat a utilitzar recursos literaris tals com el detallisme en les descripcions; l'ús prolífic d'adjectius; l'ús del monòleg interior, on el narrador és omniscient que observa i descriu de forma objectiva en tercera persona; l'ús del llenguatge col·loquial, popular, amb registres propis del grup social al qual pertanyen els personatges i un estil clar i simple, fàcil de comprendre, sense ornaments.

3r d'ESO

STOP

UNA GRAN AMISTAT

Marc Amengual Cudinach

FECIB Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

TOT COMENÇA A LES 18.00 H ON ES TROBA EN TONI. VE LA SEVA AMIGA BERTA.

BERTA: Hola, Toni, com estàs?, preparat per veure el partit?

TONI: Bon dia, Berta. Ja estic nerviós per veure el clàssic.

BERTA: Jo també estic molt entusiasmada per veure jugar el meu equip preferit.

TONI: Jo igual, però Berta, tu ets del Barça o del Madrid?

BERTA: No ho sabies? Jo soc una gran aficionada del...

Abans que na Berta pugui acabar la frase, arriba corrent en Jordi.

JORDI: Nins! (*crida*) Ja soc aquí!

En Jordi anava vestit amb la samarreta del Barça.

TONI: Jordi, ja estàs preparat per veure el partit? (*s'adona que du la samarreta del Barça*) Però Jordi, què fas amb aquesta samarreta?

JORDI: La duc per animar el meu equip...

BERTA: És clar, com jo.

TONI: Que dieu, no sabia que éreu del Barça.

JORDI: Toni, es veu que tu ets l'únic “merengue” del grup.

Després que en Jordi parli ja arriba el bus que els du al Camp Nou.

De sorpresa per tots, na Rita ja es trobava dins el bus i anava amb la samarreta del Madrid.

RITA: Hola, nins, estau llestos per animar el Madrid? (*s'adona que en Jordi i la Berta van del Barça.*)

JORDI: Clar que sí, el millor equip del món.

BERTA: Què dius? Tu també ets del Madrid?

TONI: Almenys na Rita és del Madrid.

RITA: Clar que sí, el millor equip amb diferència.

NARRADOR: Els quatre amics discuteixen sobre els dos equips durant tot el trajecte del bus, però el que no saben és el que pensa cadascú en aquesta situació, ja que no tot era com s'imaginaven. Així que anem a veure els pensaments d'aquests quatre protagonistes:

JORDI: Com pot ser que en Toni sigui del Madrid, un mal equip, que sempre roba tots els partits fent trampes.

TONI: No entenc com en Jordi és del Barça si el Madrid és el millor equip del món, sempre ho ha estat. A més, guanya moltíssims títols i segur que avui guanyarà al Barça...

BERTA: Jo sempre he estat aficionada del Barça, ja que he viscut aquí, no entenc com na Rita no pensa el mateix.

RITA: La meva família sempre ha estat del Madrid i jo m'he aficionat a aquest equip i ara per una amiga no em canviaré d'equip.

Tots, en sortir del bus, estaven enfadats entre ells per la competència dels equips.

Ja començava la prèvia del partit i els quatre nins entraven al camp.

JORDI: M'encanta aquest camp, el millor del món (*mirant malament en Toni*).

BERTA: Mira quants d'aficionats, som una gran família (*ho deia a na Rita*).

NARRADOR: Però, ja als seients, s'havien fixat que no valia la pena enfadar-se, ja que sabien que l'amistat era el més important i el futbol no els separaria.

MIRALL

Julieta Fayos Dorado

IES Joan Maria Thomàs

EN UN BARRI OBRER, ON ELS CARRERS RESSONEN AMB LES RIALLES DELS infants i el murmuri constant dels veïns, es desenvolupa una història que retrata la realitat crua i quotidiana d'un grup de joves. Són personatges que no destaquen per la seva heroïcitat, sinó pel fet de viure avui dia amb els seus avantatges i inconvenients. Aquesta petita escena social ofereix una finestra a les desigualtats i tensions que es viuen dia a dia i les relacions entre iguals amb diferents opinions.

La plaça del barri, un vespre d'estiu. En un banc vell, s'asseuen l'Aina i en Joan. Un fanal il·lumina tènuement, mentre al voltant les finestres dels edificis deixen passar una mica de llum. En Pau està recolzat en una paperera amb un refresc a la mà. Hi ha un gran silenci que deixa sentir petits insectes. Els amics comencen una conversa entre ells.

AINA (*mirant el mòbil amb desgana*): Sempre el mateix. Miro Instagram i tothom sembla que visqui en un altre món. Platges paradisiàques, luxes i nosaltres aquí, al banc de sempre.

JOAN (*mirant-la*): Perquè no pengem fotos del que no es veu. Els deutes, les baralles amb la família... Això no agradaria. Només mostren el que volen.

PAU (*riu sarcàsticament*): El que volen? Això és ser generós. És teatre, Aina. El que passa és que nosaltres no tenim com fer-ho.

AINA (*amb ironia*): Doncs que ens contractin, no? Podríem fer la nostra sèrie: “La plaça”. Amb guió propi i tot. Drama social, zero pressupost. Totalment real sense cap censura.

JOAN (*bufa, mirant en terra*): Ningú miraria això. Qui vol veure la vida real si ja la viu? Aquí, el que es fa és fer veure que som una altra cosa, per mostrar a la gent el que volem que vegin.

Un silenci breu. Passa una dona gran amb un carret de la compra, saludant tímidament. Tots tres la segueixen amb la mirada.

PAU: Mira-la. Sempre em pregunto què pensa quan ens veu. Potser creu que som uns inútils, o potser ens té enveja perquè encara som joves.

AINA (*cansada*): Joventut... Què hi ha de bo en ser jove si no tens res? Ni futur, ni diners... Només aquestes converses absurdes.

JOAN (*augmentant el to de veu*): Ja n’hi ha prou, no? Sempre el mateix rotllo. Que si no tenim futur, que si no tenim res... Doncs potser és culpa nostra, no? Potser hauríem d’espavilar i fer alguna cosa útil.

PAU (*amb sarcasme*): Com tu, no? No ens facis riure, Joan. Tu també estàs aquí, al banc, com nosaltres.

Un altre silenci, més llarg. Els llums del carrer palpiten com cors en la foscor. Tots estan amb una expressió reflexiva.

AINA (*en veu baixa*): Potser no som bons en res i massa realistes per intentar canviar-ho o aparentar una cosa diferent. Per això sempre tornem aquí, a la plaça.

Els tres es queden en silenci, mirant la llum del fanal. L'obscuritat augmenta, quan, a poc a poc, els llums dels edificis deixen d'il·luminar i cada escena dins les petites habitacions acaba a poc a poc. La conversa es perd en el soroll dels grills. Fi.

FUTUR

Sulaiman Aulad-hammouch Segnor

IES Madina Mayurqa

PERSONATGES:

- NÚRIA: Una jove de 16 anys, somiadora i amb inquietuds artístiques.
- MARC: Amic de Núria, apassionat pel futbol i amb un caràcter més pragmàtic.
- SARA: La germana gran de Núria, que treballa per ajudar a la família.
- DAVID: Un noi del barri, amb una vida complicada i un passat difícil.

ESCENA I. UN PARC DEL BARRI, A LA TARDA.

Núria i Marc estan asseguts en un banc, parlant. Al fons, es veuen altres joves jugant a futbol.

NÚRIA (*mirant el cel*): Saps, Marc, a vegades em pregunto si hi ha més enllà d'aquest barri. M'agradaria viatjar, veure món...

MARC (*somrient*): I a mi m'agradaria ser professional de futbol. Però, Núria, la realitat és que hem de centrar-nos en el que tenim aquí. No podem escapar.

NÚRIA (*sospirant*): Ho sé, però... (*Mirant els altres:*) Mira'ls. Ells només pensen en el futbol, en les festes. I jo? Jo vull fer alguna cosa més.

MARC (*pensatiu*): T'entenc. Però no és fàcil. La vida aquí és dura. La meva mare treballa tot el dia i jo he de fer-me càrrec de la casa.

ESCENA 2: A CASA DE NÚRIA, MÉS TARD.

Sara entra a casa, cansada. Núria la mira amb preocupació.

NÚRIA (*abraçant-la*): Com ha anat avui, Sara?

SARA (*sospirant*): Com sempre. He de fer hores extres per poder pagar les factures. No sé com ho farem aquest mes.

NÚRIA (*amb la veu trencada*): M'agradaria ajudar-te, però no sé com.

SARA (*somrient amb tristesa*): Només necessito que estudiïis i que siguis feliç. No et preocupis per mi.

ESCENA 3: AL PARC, DE NOU.

David s'acosta al grup. La seva actitud és tensa.

DAVID (*mirant Núria*): Ei, Núria. He sentit que estàs escrivint. Què tal si ens expliques alguna cosa?

NÚRIA (*sorpresa*): Jo... només escric sobre el que veig, sobre nosaltres.

DAVID (*amb un somriure amarg*): Nosaltres? Què hi ha de nosaltres? La vida no és un conte de fades.

MARC (*intervenint*): David, no siguis així. Tots tenim els nostres somnis, encara que siguin petits.

DAVID (*mirant a terra*): Somnis? Els meus es van esvair fa temps.
Només intento sobreviure.

NÚRIA (*amb determinació*): I si escrivim la nostra història? La veritable història del barri, de les nostres vides?

MARC (*animat*): Sí! Podríem fer un projecte. Mostrar el que realment som.

DAVID (*pensant*): Potser... potser sí. Potser és hora de fer que la nostra veu se senti.

Tots tres es miren amb esperança, mentre el sol comença a pondre's, il·luminant el parc amb una llum càlida.

Fi

DEIX EL MEU PAÍS

Salomé González Pineda
IES Son Cladera

COLÒMBIA

SALOMÉ: Bon dia, mama!

YENNY: Bon dia filla meva, com has començat el dia?

SALOMÉ: Molt bé! Però estic una mica trista perquè avui tu i el pare us n'anau a Espanya.

YENNY: No et preocupis que tot anirà molt bé i en uns mesos estarem amb tu i la teva germana una altra vegada.

SALOMÉ: D'acord, mama, però on és el pare?

YENNY: Ara vendrà... està comprant unes coses per al viatge.

SALOMÉ: Molt bé, jo ara aniré a organitzar les meves coses per anar-me'n a ca la padrina.

Tres hores més tard...

JOSE: Estam arribant a ca na Blanca...

SALOMÉ: Queda molt?

YENNY: No et preocupis, ja falta poquet per arribar...

SALOMÉ: Estic cansada d'estar tant de temps asseguda...

Vint minuts després arriben a ca la padrina.

YENNY: (Toca a la porta)

Blanca: (L'obre)

BLANCA: Hola! Passau, passau, com estau?

YENNY, SALOMÉ I JOSE: (Alhora) Molt bé! Gràcies!

BLANCA: (Amb cara d'il·lusió) Fa molt de temps que no veig a la petita i ara podré estar amb ella i passar molt de temps juntes.

JOSE: Si... no sé quant de temps quedarem...

YENNY: Jo crec que només seran un parell de mesos...

JOSE: Exacte, això era el que volia dir.

YENNY: Bé, ja han passat vint minuts, hem d'anar cap a l'aeroport.

SALOMÉ: (una mica trista) D'acord... que us vagi bé! Anau amb compte!

BLANCA: Adeu... que tingueu un bon viatge!

YENNY: Moltes gràcies, de veres! Jose: Adeu, gràcies.

BLANCA: (amb veu esperançadora): ho passarem beníssim, Salomé, juntes i amb el teu cosí Martín.

Passen dies i mesos... Sona el telèfon

BLANCA: Digau...

YENNY: Soc jo, na Yeeny i tenc una notícia boníssima.

SALOMÉ: (impacient) Què passa?

YENNY: Acaba de néixer la teva germana, na Luciana!

SALOMÉ: (emocionada) Que bé! Aquest és el millor dia de la meua

vida! Blanca: Enhorabona!

YENNY: I no acaben aquí les bones notícies... Na Salomé pot viatjar a Espanya d'aquí a un mes!

SALOMÉ: (Molt feliç) Avui és el millor dia de la meva vida...

MARTÍN: Jo també estic molt content i vull conèixer la meva cosina...

Un mes després a l'aeroport

BLANCA: Ja som aquí.

SALOMÉ: Però ara que he de fer?

BLANCA: Pujaràs a l'avió i seran 10 hores de vol...

SALOMÉ: (Una mica nerviosa): D'acord, padrina... Gràcies per aquests mesos, he estat genial, no oblidaré mai allò que has fet per mi...

A Palma. Na Salomé veu a la seva tia Marta

MARTA: Salomé! Soc aquí!

SALOMÉ: (cridant) Tia! Hola! Com estàs?

MARTA: Genial, i tu?

SALOMÉ: Molt bé! Però on és la resta de la meva família?

De cop i volta apareixen...

YENNY I JOSE: (alhora) Hola, filla meva!

SALOMÉ: (amb llàgrimes als ulls) Hola, mama! Hola, papa! Jose: Mira, Salomé, la teva germana...

SALOMÉ: És la més preciosa del món! Luciana (regala un discret i tímid somriure)

EL SILENCI S'HA TRENCAT

Emma Palau Hurtado

IES Joan Maria Thomàs

LA FAMÍLIA VILLALONGA ES DISPOSA A SOPAR. UNA TAULA PARADA A UNA casa tradicional de poble. El menjador, molt senyorial, engalanat amb canelobres, retrats familiars, estovalles de tela de llengües, la xemeneia encesa... Al voltant de la taula hi ha en Mateu, el pare; la mare, na Miquela, i els seus tres fills. Na Bàrbara, na Marina i en Tomeu, un jove de catorze anys, estudiant de dansa clàssica. Comença la conversa mentre sopen. Les dues filles grans mantenen una altra conversa privada, que els espectadors no senten i sembla que no escolten el que diuen els seus pares. En Tomeu sí que ho fa, però es manté amb el cap baix i durant els primers moments no intervé.

MATEU: Miquela, que bones que són aqueixes sopes! Què hi has afegit? Perquè no s'assemblen gens a les que vas cuinar la setmana passada que, per al meu gust, no semblaven fetes per una autèntica mallorquina.

MIQUELA: Idò mira, avui he arribat molt tard a casa perquè havia d'impartir la catequesi als al·lots de Llubí, així que he demanat a na Karina si després d'haver fet net ca nostra ens podia deixar el sopar preparat. Però aquelles sopes que tu dius que no eren bones, sí que eren fetes meves.

MATEU: I com se t'ocorre demanar-li a aquesta forastera que faci sopes!

MARINA: Ja basta de discutir per unes sopes, na Bàrbara i jo sí que tenim informació de qualitat. Avui l'equip juvenil de Llubí ha guanyat un altre partit.

BÀRBARA: Diuen que si la setmana que ve tornen a guanyar, la lliga és seva.

MIQUELA: Ja era hora d'una bona notícia per al poble. Tomeu, què et passa? Des que has arribat de ball que no has dit ni mitja paraula.

TOMEU: Estic bé, només estic cansat.

MATEU: Tomeu, has d'estar ben content pels teus amics. Són un orgull per a la vila. No pas com tu, que et dediques al ballet. No podries haver triat tennis, bàsquet o futbol? No, t'has decantat cap a això que tu en dius art que és de nines dèbils i homes efeminats.

En Tomeu es prepara per començar un petit monòleg. Durant uns instants està en silenci, però de cop i volta s'aixeca i llença la seva cadira.

TOMEU: Idò mira pare, la dansa sí que és un art que no tothom és capaç de poder practicar. Desperta els sentiments, la disciplina, l'afinitat amb la música; conceptes que persones com tu mai podran entendre, persones completament ignorants. Homes que prefereixen passar l'horabaixa a un celler bevent cerveses i desaprovar-ne d'altres que prefereixen enriquir la seva cultura. I aquests al·lots que sembla que idolatres no són els meus amics. M'han tractat malament durant tota la vida. Respecte al que també dius, a més de practicar una activitat efeminada, som gai i m'agraden els homes.

TOTS (*excepte en Tomeu*): Com que gai!

En Tomeu desapareix de l'escenari.

TELÓ

PRIMER TRIMESTRE

Gaspar Rosselló Mas

IES Guillem Sagrera

ERA EL 13 DE DESEMBRE, HAVIA ESTAT UN DIA MOLT DUR PER A EN JOAN. Tot d'una en arribar a casa, el nin va anar a la seva habitació cansat. La mare entrà a l'habitació després d'uns minuts.

MARE: Joan, com t'ha anat avui? Ha passat alguna cosa nova?

En Joan va mirar la cara de la mare i bufà.

JOAN: No, tot és vell i mal de coure.

MARE: No m'ho crec.

En Joan no volia xerrar, però va començar a contar el seu dia.

JOAN: Avui a primera hora de l'institut he tingut un examen de mates.

La veritat és que m'ha fet molta peresa fer la prova tot d'una entrar a l'institut. A més, hi ha hagut un moment en el qual la professora ha mirat el meu examen i ha dit que mireu bé la pregunta 3, quina ràbia que m'ha fet! Després, a segona hora, m'ho he passat molt bé amb la meva professora preferida.

MARE: Bé, si has tingut la teva professora preferida just després d'un examen, deu haver anat bé.

JOAN: Sí, sí, sí, sí, calla i escolta, que no he acabat. A tercera hora, he tingut classe amb el professor que pitjor em cau. És que no el puc suportar! Un dia em va amonestar i des d'aquell moment m'ha caigut fatal.

MARE: No m'ho crec.

JOAN: Després he anat al pati amb els meus amics i ens ho hem passat molt bé. A quarta hora, un altre examen, aquest de biologia. Crec que ha estat el que millor m'ha anat.

MARE: Ja m'ho diràs quan et donin les notes.

JOAN: Com a penúltima hora hem tingut optativa. La professora no em cau gaire bé, però com que ja hem donat tot el temari del primer trimestre, hem mirat una pel·lícula. A la darrera classe hem tingut un altre examen. Jo només diré que ja no podia més.

MARE: Veig que ha estat un dia dur.

JOAN: Que ha estat un dia dur? Si només te n'he contat la meitat!

MARE: No em diguis, què més t'ha passat?

JOAN: Després, a l'horabaixa, he tingut conservatori i com que som al desembre, hi ha els finals. He tingut una audició! Estava tan nerviós que em pensava que m'aniria malament, però al final he superat les meves expectatives.

La mare es va sorprendre del llarg dia d'en Joan.

MARE: Sembla que en aquesta època de l'any i més amb la vostra edat, que s'acumulen moltes coses, no és gaire fàcil. Ara ens estem enfrontant als exàmens finals, però pensa que aviat serà Nadal.

UN DIA DINS AQUESTA SOCIETAT

Bernat Santandreu Alomar

FECIB Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

RING RING RING!

NARRADOR: En Mateu, enfadat, va aturar el despertador i es va aixecar.

MATEU: Mamà, em prepares el berenar?

NARRADOR: Enfadat perquè no es volia aixecar. Es va vestir, va berenar, es va rentar la cara, les mans i les dents. Seguidament va partir cap a l'escola. Abans d'entrar a l'escola hi ha tots els seus amics (Ana, Joan, Tomeu, Maria i Miquel) esperant-lo i parlant entre ells.

MATEU: Hola, com esteu?

NARRADOR: Ningú dels seus amics contesta

MATEU: Hola (*crida estranyat i atònit*).

JOAN: Hola, Mateu com va? (*torna a repetir*)

MATEU: Molt bé, però per què no em contesteu a la primera?

JOAN: No t'havia sentit, estava mig adormit i parlant amb els amics de la quedada del cap de setmana i després he vist un vídeo d'un youtuber molt conegut.

MATEU: Sí, és veritat és molt graciós, l'altre dia el vaig veure i té molts seguidors.

ANA: Heu vist que el youtuber Agustí ha aconseguit arribar als 5 milions de seguidors?

MATEU: Però, per què no xerrem sobre algun tema que no siguin les xarxes socials? A tu, Tomeu com et va el bàsquet?

TOMEU: Què dius? No t'he sentit!

MATEU: No entenc per què no escolteu, esteu més pendents del mòbil que dels vostres amics. Què us passa? M'estic adonant que el mòbil us ha canviat, ja no escolteu, no parlam com fèiem abans i ens contàvem tot el que pensam i fem cada dia.

TOMEU: Això no és del tot cert, per què en el meu cas soc el de sempre!

MATEU: No us n'adoneu, però fa uns dies que esteu diferents i molt més pendents de les xarxes i no us separeu del mòbil!

MARIA: Pensem que estàs exagerant Mateu, no ets el nostre pare ni ens has de dir el que hem de fer en cada instant.

MATEU: És veritat, tens tota la raó, però només dic el que penso, però, si fos jo, faria una reflexió, perquè no penseu en la importància que tenen els amics i parlar de tot el que pensem i passa a la nostra societat.

AMICS: És veritat, Mateu! Vivim sense apreciar els petits moments i valorar l'amistat i la família, que són el més important.

NARRADOR: Després de conversar una estona, els amics s'adonen que el mòbil ocupa massa temps en les seves vides i que han de canviar. Al final el més important són els petits moments que passes amb la gent que estimes, com els amics i la família, perquè després el temps passa massa ràpid.

EL DIFICULTÓS SOMNI DE N'OTMAN

Otman Touil

IES Arxiduc Lluís Salvador

OTMAN I EL SEU MILLOR AMIC SAMI, SÓN AL PARC WIFI, ASSEGUTS EN UN banc esperant el seu torn per jugar a futbol, en un calorós dia d'estiu.

OTMAN (sospira): Sami, a vegades sento que el meu somni de ser futbolista és només això, un somni. La competència és molt alta i no sé si tinc el que es necessita.

SAMI (asseient-se al seu costat): Per què dius això, Otman? Ets un gran jugador! Record quan vas fer aquell golàs de falta contra el teu amic Daniel, o quan vas fer dos gols contra La Juventud.

OTMAN (mirant al sòl) Sí, però això va ser només una vegada. Hi ha tants altres futbolistes que són millors que jo. Tal vegada hauria de deixar-ho i buscar una cosa més segura per al futur.

SAMI (somriu): Escolta, ningú et diu que sigui fàcil. Però si realment estimes el futbol, no pots rendir-te només perquè sembla difícil. Tots els que han tingut èxit han enfrontat obstacles.

OTMAN (mirant els nens jugar): Ho sé, però a vegades em pregunto si estic malgastant el meu temps. I si no arribo a ser futbolista?

SAMI (amb confiança): El temps que inverteixes en alguna cosa que

estimes mai és un desaprofitament. Pensa en el que et fa sentir el futbol. No és això suficient per a continuar intentant-ho?

OTMAN (*reflexionant*): Tens raó. M'encanta el futbol, l'adrenalina del joc, la companyonia. Però, i si fracàs?

SAMI (*motivador*): Fracassar és part del futbol. Cada gran jugador ha fallat en el camí, com Messi o Cristiano. L'important és aixecar-se i aprendre de cada experiència. Per què no contractes un entrenador privat, per al que queda d'estiu? Això et donarà confiança i millorarà.

OTMAN (*amb un somriure*): Tal vegada tens raó. Amb això podré millorar i donar tot per a aconseguir el meu somni. Gràcies, Sami. A vegades només necessito escoltar les paraules adequades.

SAMI (*donant-li un copet a l'esquena*): Així és! Mai deixis de somiar i treballar per això. Jugarem una estona, que ja ens toca!

SIGUES TU MATEIX

Irene Vallespir López

FECIB Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

UN DIA PLUJÓS, VÀREM DECIDIR QUEDAR AL CINE PER VEURE UNA PEL·LÍCULA tots els meus amics. Ells no sabien quina pel·lícula escollir, ja que n'hi havia moltes de diferents temàtiques.

IRENE: Quina pel·lícula voleu veure? N'hi ha moltes!

CARLA: En podem veure una de terror, què vos pareix?

JUDITH: A mi no m'agraden, em fan molta por.

CARLOS: A mi em sembla bé.

MARC: A mi m'agradaria veure una comèdia.

BERNAT: Decidit, una de por.

Na Irene i na Judith varen acceptar només perquè als seus amics els venia de gust veure aquest tipus de pel·lícula, però elles no n'estaven convençudes del tot. Varen entrar a veure la pel·lícula i seien a l'última fila.

VALERIA: Quines ganes de veure una pel·li de terror!

PAOLO: A mi, la veritat que m'era igual el gènere, m'agraden totes.

ADÁN: Jo no sé si tendré por, depèn de què tracti, si hi ha molta sang
o no.

CARLOS: Silenci, que comença.

La pel·lícula va començar i els primers minuts varen ser els pitjors. Na Judith, na Irene i en Daniel no varen veure res dels primers minuts, es varen tapar la cara amb les mans. Els altres menjaven, mentre vèiem la pel·lícula sencera.

IRENE: Ahhhh!, quin espant. Com pot ser que ho puguin veure sense apartar la mirada, amb tanta sang i no els afecti gens?

JUDITH: No vull mirar, no vindré més amb vosaltres.

BERNAT: No passa res, ho podeu veure sense problemes.

Valeria se'n riu de na Irene i na Judith quan aparten la mirada i criden en totes les escenes.

MARC: (Quin espant, vaig intentar veure la pel·li per no parèixer un nin petit).

Ningú, excepte na Irene, na Judith i en Daniel, crida si s'espanta.

En acabar la pel·lícula, es varen posar a comentar sobre que els va semblar la pel·lícula. Ningú hi va reaccionar, menys na Irene, na Judith i en Daniel. Ells tres no varen veure quasi res de la pel·lícula i varen estar durant tota la pel·li abraçats entre ells tres. Els altres, quan apareixia una escena de sang reien i parlaven sense espantar-se.

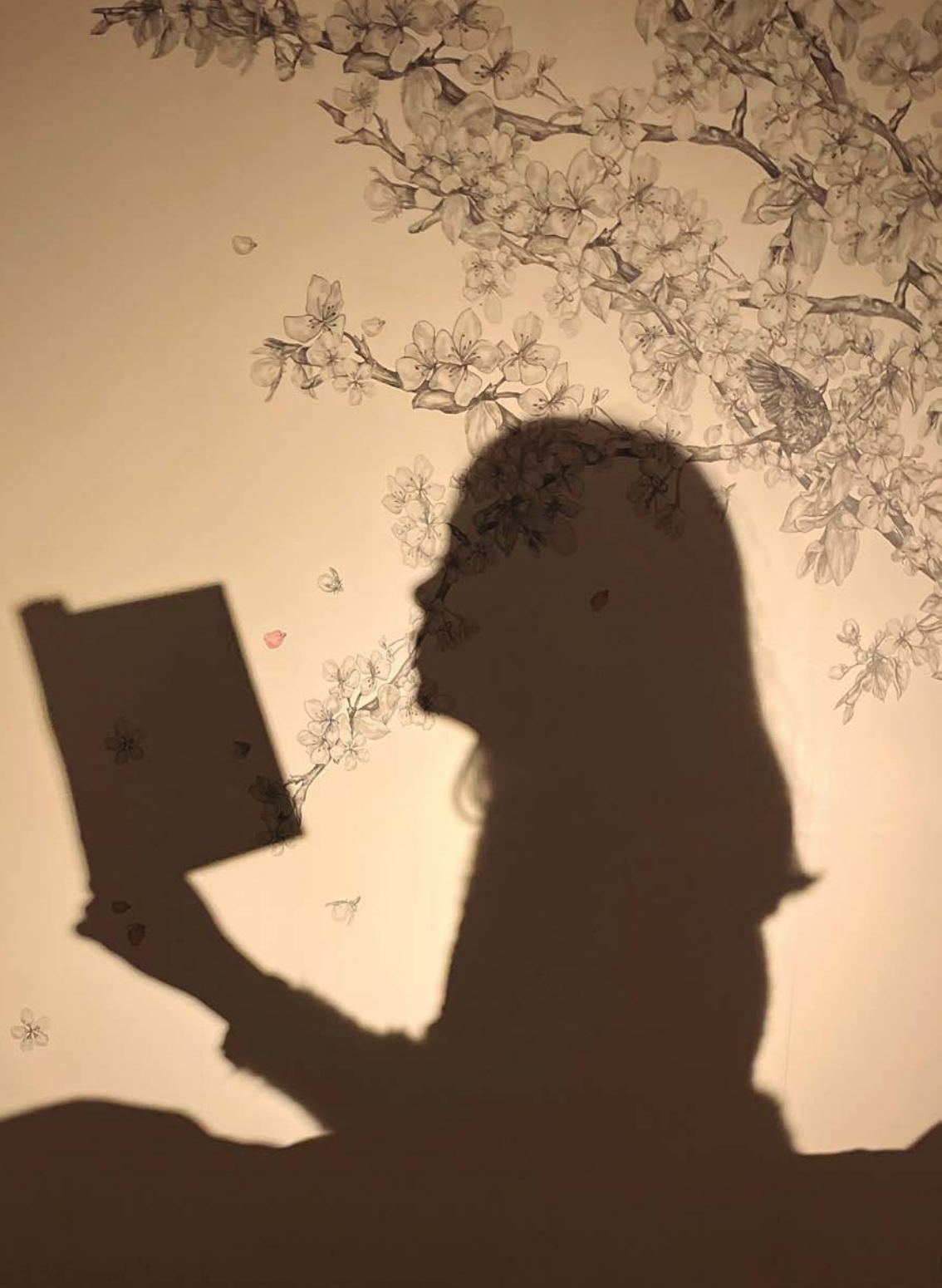
Aquí es poden veure les reaccions diferents de les persones a l'hora de veure qualsevol pel·lícula. El que no sabem és si les reaccions són de veritat o només les fan per no fer el ridícul, ningú sap realment el que està pensant una persona en aquell moment.

Les persones creen una capa exterior perquè ningú vegi el que són, per por que reaccionin i no agradi als teus amics la persona que ets, però convé ser un mateix i no deixar-nos influenciar.

4t d'ESO

TEMPS

Blanca Amores Solascasas

IES Joan Alcover

FUTUR: Ja estàs una altra vegada amb el rellotge!

PASSAT: Sí,estic perdut mirant el meu rellotge. És com soc i no és assumpte teu el que faci, no ho entendries mai.

FUTUR: Definitivament, tens raó. És incompreensible, és una pèrdua de temps i tampoc no desitjo entendre't.

PASSAT: No fa falta ser tan fred, oi? Que estiguis frustrat no et dona el dret d'esser antipàtic! El meu rellotge és la història, és el que soc i em dona significat.

FUTUR: No comencis...

PASSAT (*interrompent*): Sempre mires al cel, el camí d'estels. El futur és incert, és fosc i hi ha tantes possibilitats com astres. Potser seran dolces o amargues, amargues com un sol pètal sense flor. L'únic que pots fer és imaginar-te els pitjors esdeveniments possibles, estàs desesperat i aquesta por a tu mateix es diu ansietat.

FUTUR: Estàs tan perdut com jo! Al futur hi ha esperança, és més a prop del que pensam. El passat només són records, ja ha estat escrit. Només queda felicitat llunyana, somriures que no tornaran

a ser vists. El passat ens bloqueja, ens tortura i és la nostra ombra.

PASSAT: El meu rellotge està aturat, tens raó, però t'agradi o no, també és una part teva.

FUTUR: Una part meva? Sí, jo no soc l'únic que el pot moure.

PASSAT: Això no obstant, la gent es refugia en els seus records reconfortants. Jo puc donar-los una llum que mai s'apaga; el passat és invariable i sense possibilitats, només pura veritat. Sense jo, el rellotge tindria un únic final, necessita estabilitat, necessita la meva estabilitat. Al contrari, el rellotge acabaria romput.

FUTUR: Llavors, no tenim cap altra opció: hem d'estar junts.

DECISIÓ NOSTRA

Ana Iluminada Angüe Nze

IES Arxiduc Lluís Salvador

PERSONATGES:

- ANA (la noia que parla amb el mirall)
- MIRALL (el mirall màgic que li parla a Ana)

L'escena té lloc a l'habitació d'Ana. Ana està davant del seu mirall, mirant-se amb molta preocupació.

ANA: No sé què faré quan acabi l'ESO. Tots esperen que prengui una decisió, però em sento tan perduda...

MIRALL (*amb una veu suau*): Ana, et comprenc perfectament. No saber què fer després de l'ESO pot ser molt estressant, però no has de fer-ho sola.

ANA (*sorpresa*): Qui... qui parla?

MIRALL: Soc jo, el teu mirall. He estat aquí observant-te, i vull ajudar-te.

ANA (*una mica intrigada*): Mai hauria pensat que un mirall pogués

parlar. Però necessito consells... no sé per on començar.

MIRALL: Ana, és normal sentir-se així, però el que és important és donar-te el temps per elegir les teves opcions. No hi ha pressa.

ANA: Però tothom sembla tenir-ho tot planejat menys jo. Em sento tan pressionada.

MIRALL: Has de relaxar-te primer, recorda que no has de tenir-ho tot resolt immediatament. Parla amb persones que et coneguin bé, fes una llista d'allò que t'apassiona i prova coses noves.

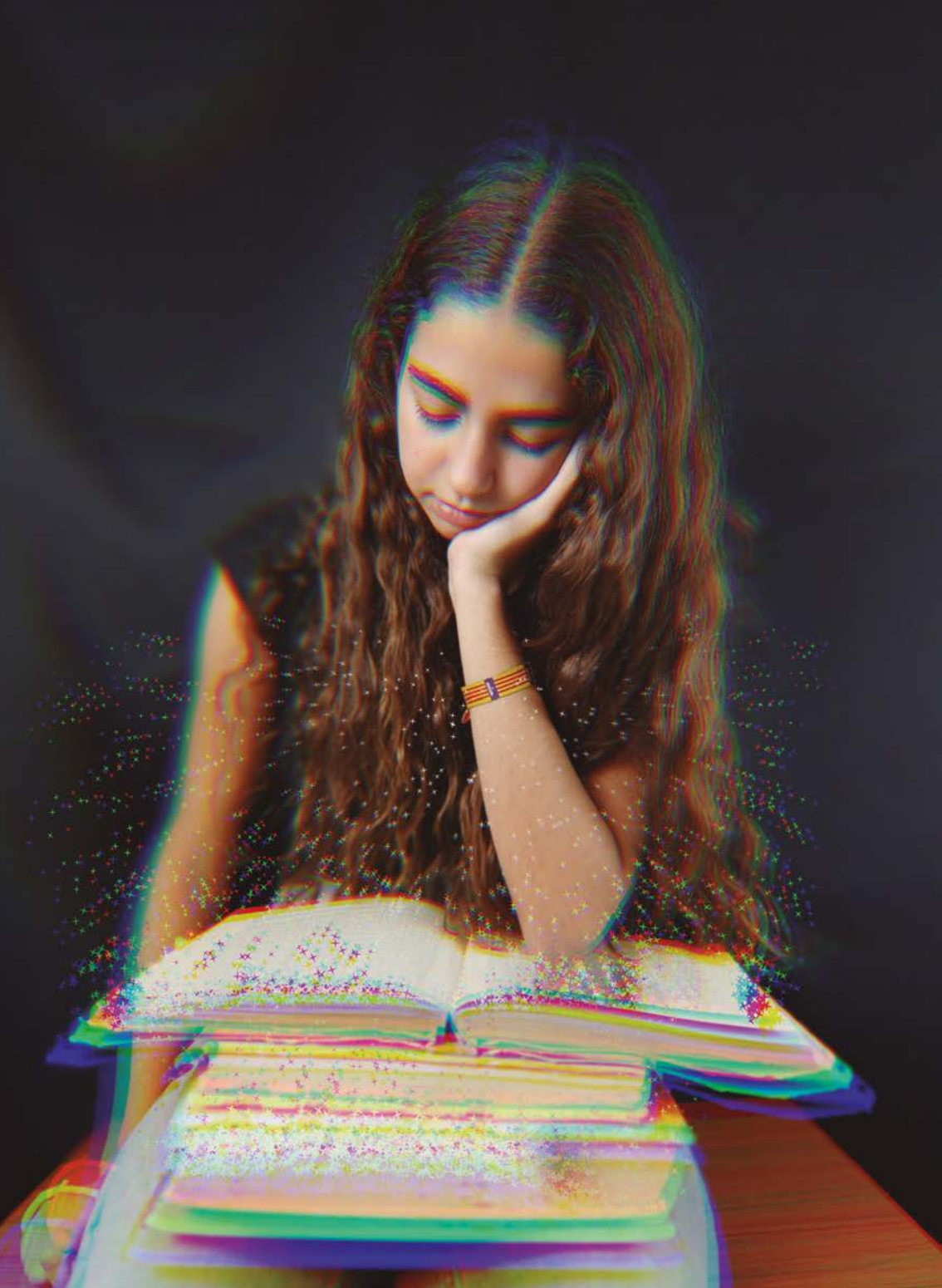
ANA: Gràcies, mirall. Realment necessitava sentir això.

MIRALL: Recorda, Ana, que tens temps per trobar el teu camí. No et comparis amb els altres. Cada petit pas que fas t'acosta més a descobrir què vols fer.

ANA: Ho intentaré. Prometo donar-me temps i explorar les meves opcions sense pressa.

MIRALL: Això és el que vull sentir. Ets capaç i valenta. Cada vegada que necessitis ànims, som aquí per tu.

LES FALSES ESPERANCES

Pau Castell Cardona

IES Joan Alcover

PESSIMISME (*estressat*): Ai, ai, ai, ens ha anat fatal l'examen, segur que en arribar a casa la mare ens renyarà, ens ho mereixem.

ESPERANÇA: I dona-li! Sempre estàs igual. Normal que la gent no gaudeixi quan estàs tu al control. Així no es pot viure.

PESSIMISME: Ja..., però hem de ser realistes, no fer-nos il·lusions.

ESPERANÇA: No mesclis il·lusions i esperança. Saps tan bé com jo que no és el mateix, i estic fart de dir-t'ho.

PESSIMISME: I jo estic fart que no m'ho expliquis. Endavant, quina és la diferència?

ESPERANÇA: Doncs una il·lusió, fins i tot si tu mateix grates fins al fons de la il·lusió, veuràs que té una base que ja no és objectiva. És com construir un castell d'arena sabent que vendrà un nin petit i el tirarà. En canvi, l'esperança parteix d'un fet. Per fer-t'ho entendre, és com construir el mateix castell fixant-te en com ha de quedar.

PESSIMISME: I quina és la diferència dels dos resultats?

ESPERANÇA: La diferència és que la il·lusió parteix d'un fet que potser no acaba passant. En aquest cas, que un nin petit et tombi el castell. En canvi, l'esperança parteix d'una base real i que és més probable que passi. En aquest cas, parteix de construir bé el castell.

PESSIMISME: Entesos, i això com ho trasllades a la vida quotidiana?

ESPERANÇA: Doncs mira, en el nostre cas, una il·lusió seria pensar que traurem un deu a l'examen, però tots sabem que és fictici, no passarà. I aleshores, jo faig el meu treball, que és donar-te una altra visió. En aquest cas, la mare ens ha vist estudiar i esforçar-nos, i això és el que compta, no un nombre damunt un paper.

PESSIMISME: A veure, ara trucaré a la il·lusió.

ESPERANÇA: No, no, no ho facis! (*Ho fa*). Merda...

IL·LUSIÓ: Eiii, no vegis l'examen, quina notassa traurem, enhorabona!
L'Esperança fa gests de frustració.

PESSIMISME: Però si ens ha anat fatal, com a molt un 6, i dona gràcies.

IL·LUSIÓ: Va Esperança, fes el teu treball, saps que traurem un 10.

ESPERANÇA: No, no, no et confonguis, aquest no és el meu treball, jo soc útil, realista, encara que a vegades decebedora. Però tu ets pitjor, tu ets falsa, mentidera, i el pitjor de tot és que saps el que fas, saps la farsa que contes i el mal que fas. Tu ets una falsa esperança.

Silenci total.

El nin entra a casa disposat a xerrar amb la mare i a prendre una decisió, enganar-se a ell mateix o ser realista.

MARE: Bon dia! Ja està quasi llest el dinar, per cert, com ha anat l'examen?

FILL: Ah, molt bé, la veritat, depèn de la correcció de la professora, però jo crec que un 10.

Dins el seu cap:

ESPERANÇA (*frustrada*): Però, què fa? Sempre igual, sempre, després de tot, i encara que sigui conscient que s'està enganant, opta per aquesta opció, quin desastre...

IL·LUSIÓ: Ha, ha, ha, sempre t'ho he dit. Al cap i a la fi, el que ens fa feliços són les falses esperances, encara que sabem que ens estem enganant. És com una droga: saps que és dolenta, però t'agrada tant la sensació que t'hi enganxes.

HEM DE SER NOSALTRES MATEIXOS

Marc Garcia Galera

Col·legi Sant Josep Obrer

[ESCENA I]

Un matí d'escola a les vuit en Pau seu a la seva taula.

PAU (*amb veu trista*): Bon dia! Avui un altre cop a l'escola, a tornar a viure el mateix de cada dia i a veure les mateixes desigualtats de sempre.

TONI (*amb to enfadat*): Tens tota la raó, com que nosaltres som diferents de com diu la societat que hem de ser, sempre ens jutgen per jugar un esport diferent dels altres, pels nostres gustos musicals i, a més a més, el més fort de tot: pel nostre caràcter.

PAU (*adreçant-se al seu amic*): La gran majoria dels adolescents només veuen bé jugar a futbol o bàsquet, que ens agradin les mateixes cançons que agraden a tothom i que també ens comprem les mateixes peces de roba que tenen totes les persones.

[ESCENA 2]

Primer dia d'universitat. En Pau i en Toni es retroben.

PAU (*amb entusiasme*): Bon dia, Toni! He vist que aquest estiu l'has aprofitat al màxim, has guanyat el teu torneig d'handbol, has anat a tots els concerts dels teus grups musicals preferits i també has pogut viatjar moltíssim!

TONI (*feliç, fent una abraçada al seu company*): Hola! Sí, aquest ha estat el millor estiu de la meua vida i també el que més he gaudit. A tu també t'ha anat prou bé pel que he vist.

ANDREU (*adreçant-se als altres*): Bon dia! Què tal, no us havia vist des que anàvem junts a secundària. Encara seguiu igual o ja heu canviat per fi els vostres gustos? Si seguiu així, és normal que ningú vulgui estar amb vosaltres ni ser amic vostre. Heu de ser com hem estat sempre nosaltres i no anar pel vostre compte.

TONI (*amb un tarannà content i conciliador*): Sí, seguim exactament igual que sempre i, a més a més, encara més feliços que mai. Aquests darrers anys que hem estat sense aquella classe de secundària hem conegut gent increïble que ens ha donat suport en tot el que hem fet i ens han acompanyat a fer tot el que ens agradava.

PAU (*nostàlgic i una mica ferit*): Tots aquests anys de patiment han fet que tinguéssim més ganes de trobar el nostre lloc en aquest món, (*amb els ulls brillants*) i ara mateix tots dos podem dir que l'hem trobat.

ANDREU (*amb escepticisme i un to de burla*): Segur que ho dieu per intentar demostrar-me que de veritat esteu bé, però això no s'ho creu ningú.

TONI (*amb un to una mica enfadat, dirigint-se a l'Andreu*): No necessitem demostrar res a cap persona ni fer creure coses que no són, l'únic que necessitem és ser nosaltres mateixos i ser feliços amb el que ens agrada fer. Tot això és l'únic que ens fa falta.

EL JUDICI ETERN

Sara Gil Marco

IES Joan Alcover

A UNA SALA ABSTRACTA, UN JUTGE, LA HUMANITAT, DEMANA QUE LA BONDAT i la Maldat decideixin quin dels dos és més important per a la societat.

HUMANITAT: Ara ja poden començar amb els seus arguments.

MALDAT: Primer de tot, senyora Bondat, aquest debat em pareix inútil, està clar que la Maldat governa el món.

BONDAT: No entenc per què ha de fer sofrir la societat. No troba bonica l'esperança, l'amabilitat, la comprensió...?

MALDAT: La bondat està sobrevalorada. Tothom en parla molt, però quan hi ha qualque imprevist, l'ésser humà només mira de salvar-se ell mateix. És una façana.

BONDAT: Jo faig unir les persones i les petites accions quotidianes són les que salven el món, no ho creu?

MALDAT (*repeteix sarcàsticament*): No ho creu?

HUMANITAT: Recordin que el debat ha de ser intens, però pacífic. Tranquil·litzi's, senyora Maldat.

MALDAT: L'ésser humà té tendència natural a ser egoista, hipòcrita i

avariciós. És que no t'adones que els bons actes són una màscara? Quan les persones fan una bona acció, sempre s'amaga l'egoisme al darrere.

BONDAT: Maldat, li recoman que no s'inventi dades falses. Com es nota que és una mentidera!

MALDAT (*amb un somriure maliciós*): Oi que no te'n recordes de tots els reis o polítics que ajudaven el poble per interessos? Guanyaven milers de doblers! La gent important sap que jo guanyaré aquest absurd debat.

BONDAT: Vostè crea conflictes que perjudiquen milers d'innocents. Això és ètic?

MALDAT: Aquests conflictes són necessaris per a l'evolució i el progrés. Per exemple, encara que va ser un procés violent, la Revolució Francesa va ajudar a construir una societat amb drets i igualtats davant la justícia. No hi veig el problema.

BONDAT: I com justifica el genocidi de Ruanda? Deu mil morts innocents per dia i, com si no n'hi hagués prou, sense suposar cap avenç. Va ser una massacre, una matança! Vostè arrabassa l'esperança al poble.

MALDAT: Són fets que passen. Suposo que, malauradament, no tot és tan bonic com en els teus contes.

BONDAT (*desesperada*): Quina descarada! Hauria de sentir vergonya. *Maldat riu, fent burla a Bondat, que intenta defensar els seus principis.*

HUMANITAT: Són com les dues cares d'una moneda. Tot i que no ho entenguin, són necessàries l'una i l'altra per a la societat. Han d'aprendre a viure en harmonia.

MALDAT (*assenyalant-se a ella mateixa*): El futur ja decidirà qui influirà el món.

HUMANITAT: El judici s'ha acabat. Com diu Maldat, el futur serà el jutge.

UN DISSABTE AL BARRI

Melody Gougeón de los Santos

Col·legi Jesús Maria

ESCENA I. LA PLAÇA DEL BARRI, UN DISSABTE A LA TARDA

A la plaça hi ha soroll de motos, nens jugant a pilota i un grup de joves rient. La Sofia, el David i l'Aurora seuen en un banc.

SOFIA (*observant els nens*): Mira com corren. M'agradaria tenir encara aquesta energia. Quan creixes, tot és més avorrit.

AURORA (*amb sarcasme*): Quina profunditat, Sofia. Has descobert el secret de la vida. Mira'ls, els nens. Quan creixin, hauran de fer com nosaltres: anar a classe, fingir que els importa i acabar treballant en una botiga per pagar el lloguer.

DAVID: No és tan greu. Almenys tenim Netflix.

SOFIA (*rient*): David, quin optimista. (*mira cap al banc on seu un home gran*) I ell? Què deu pensar de tot això? Passa els dies mirant el barri, com si fos una pel·lícula lenta.

AURORA (*amb to de burla*): Potser espera que passi alguna cosa interessant.

L'home gran gira el cap i mira els joves, com si intuís que parlen d'ell. Després, centra la mirada al carrer sense dir res.

ESCENA 2. A CASA DE LA SOFIA, MÉS TARD

L'Elena, mare de la Sofia, planxa roba al menjador. La Sofia entra i deixa la motxilla al sofà.

ELENA (*sense aixecar la vista*): Has estudiat avui?

SOFIA (*amb desgana*): Més o menys. El David diu que amb una mica de sort, no suspendrem.

ELENA (*sospira*): Sempre espereu que la sort us ho arregli tot.

SOFIA (*seient al sofà*): I tu? Que no en tens, de sort?

ELENA (*deixa la planxa*): Sort? Tinc feina, factures, i tu. Això no és sort, és responsabilitat.

SOFIA: I no trobes que tal vegada ens mereixem una mica més que això? Una mica més de temps per fer el que realment ens agrada?

ELENA (*amb un mig somriure cansat*): Què creus que m'agradaria fer ara mateix?

SOFIA (*amb seguretat*): Dormir.

ELENA (*riu*): Veus? Per això dic que no t'esperis sort. Busca't una bona feina i no deixis que et llevin el que t'agrada.

ESCENA 3. LA PLAÇA AL VESPRE

El sol s'amaga, i els grups de joves marxen. L'home gran continua al seu banc. La Sofia s'asseu devora ell.

SOFIA (*després d'uns segons de silenci*): Sempre és així de tranquil, al vespre?

HOME GRAN (*sense mirar-la*): Depèn del dia. De vegades és massa tranquil.

SOFIA: I no es cansa de seure aquí?

HOME GRAN (*finalment, la mira*): I tu? No et canses de buscar sentit a tot? Cada edat té el seu lloc, noia.

La Sofia el mira sense saber què respondre. La llum dels fanals comença a il·luminar el banc, mentre els sorolls del barri es fonen en la nit.

LLUITANT CONTRA ELS PENSAMENTS

Olivia Ginebra Fabiani Montes

IES Joan Alcover

LISA (*desconcertada i sorpresa*): On soc? Això és real?

S'apropa una al·lota molt semblant a ella.

LISA: Qui ets? On soc?

TÈNEBRA: Ets a l'únic lloc del qual no pots escapar, ets a la teva pròpia ment. Soc una versió de tu mateixa, soc les teves pors, les teves inseguretats, els teus secrets.

LISA: Necessit sortir d'aquí. Ajuda'm!

TÈNEBRA: No, no pens ajudar-te.

LISA: Si som dues persones paral·leles, per què no em vols ajudar? No t'he fet res.

TÈNEBRA (*es comença a enfadar*): M'evites, em negues i fas com si no existís! No pots fer res contra mi, som la mateixa persona; al món real tu no ets més que jo, no pots fer-me desaparèixer.

LISA (*intenta escapar*): Deixa'm anar, no vull estar amb tu.

TÈNEBRA: No ho veus. No pots escapar de mi, ets limitada i mortal. En canvi, jo soc poderosa, immortal i visc al teu subconscient.

LISA (*amb esperança*): Sí, és cert, no puc renunciar a tu, formes part de mi, però soc molt més que això. És veritat, m'equivoc, plor, faig mal als altres sense voler, però soc molt més que això, soc amable, bona amiga, trec bones notes, em preocup. Formes part de mi, però jo soc més poderosa que tu.

TENEBRA (*s'emociona a poc a poc*): Has d'aprendre a estimar-me a mi també. Gràcies a mi, valores la teva felicitat i jo t'aport experiències i emocions. Has d'aprendre a viure amb mi. Perquè si no em valores, no aconseguiràs valorar-te a tu.

DISSABTE SOTA ELS FANALS

Cristian González López

Col·legi Jesús Maria

L'ESCENA ES DESENVOLUPA EN UN PARC DEL BARRI, A LA NIT. L'ESPAI ESTÀ il·luminat per llums de fanals que deixen zones d'ombres. Al fons, un grup de joves està assegut en un banc, mentre d'altres estan recolzats en una barana. Sona música forta des d'un altaveu portàtil.

NARRADOR: Cada dissabte, al vespre, el parc del barri s'omplia de cares conegudes. L'Olivia, amb una dessuadora ampla i uns pantalons curts, jugava amb una llauna buida. Els auriculars li penjaven del coll i parlava amb gestos amplis, sempre somrient, encara que amb un punt de nerviosisme.

En Pol estava recolzat a la barana amb el mòbil a la mà. La seva jaqueta esportiva semblava nova, però les sabatilles mostraven desgast. Parlava amb un to burleta, fent bromes que buscaven l'aprovació dels altres, encara que sovint tenia la mirada clavada al mòbil.

La Sara, asseguda al banc, observava en silenci. Portava texans i una samarreta senzilla. Els seus cabells recollits en una cua baixa ressaltaven la seva expressió seriosa, trencada de tant en tant per un somriure. Era de parlar poc, però quan ho feia, era amb contundència.

La Sabrina, amb un xandall ample i vambes gastades, menjava pipes

sense pressa. Era tranquil·la i parlava poc, però quan deia alguna cosa, sempre era bastant punyent.

OLIVIA: I na Dídac? Vindrà o encara està castigada?

SARA: Encara no té mòbil. El seu pare està enfadat perquè ha tret un quatre a mates, però segur que demà ja estarà perdonada.

NARRADOR: La Sara va fer un petit somriure. Sempre tenia aquell to de broma i realitat.

POL (*ensenyant el mòbil*): Ei, mireu això! Un bar nou al centre. Segurament nosaltres no hi podem entrar, massa “normals”.

NARRADOR: En Pol va riure, però els altres només van somriure una mica. Aquells bars semblaven d'un altre món, encara que fossin a prop.

SABRINA: Sempre el mateix. Aquí al parc, parlant de llocs on no anem i de gent que ni sap que existim.

NARRADOR: Les paraules de la Sabrina van deixar silenci. Tots sabien que tenia raó.

OLIVIA: I què fem, ens quedem a casa?

SARA: No, clar. Podríem anar al riu o fer qualsevol altra cosa.

NARRADOR: L'Olivia va mirar el cel. Els fanals apagaven les estrelles i la seva proposta va quedar sense resposta. El grup va tornar al silenci, amb la música de fons i el parc buit al seu voltant.

QUÈ SERIA DE NOSALTRES SENSE RUTINA?

Mauricio Marcelloni

Col·legi Jesús Maria

EL MONÒTON I PERTORBADOR SO DE L'ALARMA EMBOLCALLA CADASCUN dels racons del pis i adverteixen n'Eliseo del començament d'un nou i indiferent dia. Es lleva la manta i calça les sabates esparracades que l'acompanyaven a l'inici de cada matí durant dècades de tasca avorrida. Sense canviar gens ni mica la seva rutina, es prepara un cafè calent i li afegeix una, dues i tres cullerades de sucre, permetent-se el capritx d'afegir un simple detall de dolçor als seus amargs matins de camí a la jubilació.

En observar per la finestra, n'Eliseo aprecia amb tot luxe de detalls, una imatge ocupada per carrers abarrotats amb persones vestides i ocupades que passen maletins de cuir d'aquí cap allà mentre discuteixen acaloradament per telèfon: mares que arrossequen els seus fills cap a l'escola com si es tractàs de mers objectes de tortura i el so de botzines escanyades de vehicles, per acabar de definir la vida moguda a la ciutat. Els gratacels moderns, fets amb panells de cristall, reflecteixen intensament el sol, fent encara més notable i destacada la situació que ocupa el centre de la regió.

Forçant una mica la vista, s'aconsegueixen albirar els afores de la ciutat, que contrasten perfectament amb la vida laboral: la manca de pluges i vegetació deixen com a rastre un descampat sec i oblidat en el qual, amb

sort, romanen estoicament un parell d'arbres i herbetes que, amb molta dificultat, arriben als turmells dels pocs joves que posseeixen el temps (o la ignorància) suficients per fer festa allà. Aquests nois tan llibertins s'han pres la molèstia de passar nit sí i nit també fent el que ells coneixen com viure la vida: beuen, fumen i s'encarreguen que a la matinada arribi el mateix soroll a casa de n'Eliseo que als matins.

ELISEO: Aquests ganduls no fan més que engatar-se i molestar la gent que de veritat aprecia el valor del temps...

N'Eliseo agafa amb fermesa un retrat en el qual apareixen ell i la seva difunta dona.

ELISEO: Temps, això és el que m'hauria agradat tenir per poder passar-lo amb tu, Clara, i per poder dir-te adeu (*sanglota, vessant les seves fredes llàgrimes sobre la fotografia*).

Es prepara una vegada més per anar a treballar seguint el seu ritual habitual: l'espera dins l'armari, un vestit d'home lluent i planxat devora la corbata negra i les sabates brillants. Finalment, en acabar de pentinar-se el pocs cabells que li queden, aixeca la vista i recorda un noi despreocupat, semblant als del camp, però després es veu reflectit en el mirall i s'adona que s'ha convertit en un vell arrogant i amargat que passarà la resta de la seva vida comptant els dies que li resten.

Sense llevar la vista del mirall, va dir: "Què hauria estat de mi sense tu? Què hauria passat si tu, rutina, no haguessis aparegut?"

MENTRE ESPEREM

Ana Mascaró Suárez

Col·legi Jesús Maria

UNA CAFETERIA QUALSEVOL AL CENTRE DE PALMA, UN DISSABTE HORABAIXA. La terrassa és petita, té un parell de taules i cadires velles. Hi ha poca gent, només un parell de persones que llegeixen el diari, miren el mòbil i una parella jove que xerra en veu baixa. Dins el local, el cambrer sembla cansat mentre neteja una taula.

Na Clàudia i en Joan s'asseuen a una taula, amb dues tasses de cafè i un plat amb una torrada amb formatge.

CLÀUDIA (*sospira*): Ja fa setmanes que no m'agrada la meva feina. Em sento atrapada. Joan. Cada dia el mateix, tot repetitiu. Arribo, faig la feina sense ganes i me'n vaig tot d'una que puc. No sé què faig aquí.

JOAN: Ho entenc, Clàudia. Jo també estic igual. La feina a l'empresa cada dia és el mateix. El meu cap només mira números, no li importa si em trobo bé o malament. Com si tot fos una màquina que ha de seguir un ritme determinat. Però què hem de fer? Tampoc no tenim moltes opcions. La feina és la feina, t'agradi o no.

CLÀUDIA (*pensativa*): És que... m'agrada la idea de canviar, però el que em fa por és no poder pagar el lloguer el mes que ve. Com ho faré si ho deixo?

JOAN: No sé què dir-te. Hi ha dies que també em sento desesperat. Però he pensat alguna vegada que potser és culpa nostra per no arriscar i canviar.

CLÀUDIA (*assentint amb el cap*): Tens raó. Tampoc no puc evitar pensar en la gent que conec. Mira en Pere, per exemple. Els pares l'hi paguen tot. I ell, mentrestant, fa el que vol. Surt de festa, viatja... I en canvi nosaltres estem aquí, per obligació, amb la por de no arribar a final de mes.

JOAN: Sí, en Pere té la vida que tots somniem. No tothom té els mateixos privilegis: la majoria hem de lluitar per intentar tirar endavant.

CLÀUDIA (*fent una pausa*): A vegades penso que no sé si paga la pena. Tot el que fem sembla una càrrega en què finalment no guanyem mai. Mira aquest lloc, Joan. Ningú sembla feliç treballant aquí, però tots estem vivint la nostra rutina.

JOAN: És cert, però saps què? Encara que sembli que no estem fent res, jo crec que d'alguna manera, estem aguantant. Potser hem de començar canviant les petites coses. A mem què passa i si algun dia tot això canvia el seu rumb i millora.

CLÀUDIA (*somrient*): Tal vegada tens raó. Tanmateix, no em sembla tan senzill. A vegades penso que la vida ens va atrapant, que no tenim espai per canviar res.

JOAN: Somniar és gratuït. La pregunta és: somniem per fugir de la realitat o per trobar una solució?

CLÀUDIA: Segurament una mica d'ambdues.

Silenci mentre es miren i prenen un glop de cafè.

FORN / PASTISSERIA CA' N' CERDA DESDE 1964

Just ART

DELICIAS
PASTISSERIA
Especialidad
Torta de Sardinia
Torta de Sardinia
Torta de Sardinia
Torta de Sardinia
Torta de Sardinia
Torta de Sardinia
Torta de Sardinia
Torta de Sardinia
Torta de Sardinia

CO

COM PODRIA CANVIAR EL MÓN?

Trungbau Toni Huynh Nguyen

IES Son Cladera

EN LLORENÇ, UN HOME DE 29 ANYS, ES TROBA EN UNA CONSULTA DE psicologia amb en Toni, un psicòleg d'uns 47 anys. Són en una habitació molt acollidora, ben decorada, tota blanca i amb una finestra amb unes bones vistes a la ciutat. En Llorenç es troba assegut en un sofà i porta un vestit molt elegant i en Llorenç es troba assegut en una cadira amb un quadern i un bolígraf. En Llorenç parla amb en Toni sobre la seva depressió a causa dels problemes constants de l'actualitat.

TONI (amb un somriure): Bon dia, Llorenç, com et trobes avui?

LLORENÇ (sospirant): Doncs com sempre Toni, sempre don voltes al mateix: com podem aturar les guerres constants que hi ha, les desigualtats, les discriminacions...

TONI: Ja... entenc la teva situació Llorenç, però, per què això et preocupa tant?

LLORENÇ (tancant els ulls): Doncs... em preocupa tant perquè no m'agrada que la gent sofresqui constantment, les dones sofreixen la bretxa salarial, la gent d'altres races sempre és discriminada i sempre hi ha guerres.

TONI (*apuntant el que diu a la llibreteta*): *Ho sé Llorenç, sé que vols que la gent no sofresqui, però has pensat què fer per aturar tot això?*

LLORENÇ: No, la veritat és que no, l'únic que he fet tots aquests mesos és pensar el mateix.

TONI: Doncs, si et preocupa tant, ja és hora de començar alguna cosa, no?

LLORENÇ (*frustrat*): *Sí, tens raó, però... no sé com començar Toni...*

TONI: Segurament estàs pensant que per aturar tot això has de fer grans coses, però el que has de fer és senzill. Podries participar en organitzacions, motivar els que t'envolten, obrir els ulls a tothom a través de les xarxes socials, coses senzilles.

LLORENÇ (*mirant el sostre*): *M'has obert la ment Toni, deixaré de pensar tant en el mateix i m'esforçaré tant que aconseguiré que les coses canviïn d'alguna manera.*

TONI (*feliç*): *Molt bé, Llorenç. Aquesta és l'actitud, val més intentar-ho i fallar que no intentar-ho.*

LLORENÇ (*alleujat*): *Però més o menys quant tardaré a fer algun canvi?*

TONI: No et preocupis per això, tu treballa i els canvis arribaran.

En Llorenç s'aixeca content i molt alleujat i es posa a observar la gran i il·luminada ciutat mentre en Toni acaba d'apuntar coses al quadern.

ASSASSINAT NATURAL

Leandro Vidal de Amicis

IES Joan Alcover

A UN PLANETA ON LA VIDA CONSCIENT ENCARA NO ÉS DESENVOLUPADA, ARRIBA un paràsit fins a un cavernícola, que es mira a si mateix a l'aigua.

CAVERNÍCOLA: Tu qui ser?

PARÀSIT: Soc l'única esperança que la teva raça es desenvolupi a aquest planeta.

CAVERNÍCOLA: Què significar això?

PARÀSIT: Significa que podré fer que sobrevisqueu, que penseu, que raoneu, faré la teva raça millor.

CAVERNÍCOLA: Per què tu voler canviar jo?

PARÀSIT: Perquè amb mi sereu millors, podreu utilitzar les vostres capacitats per millorar el món. Sou més que la vostra naturalesa. Podreu crear art, edificis, mecanismes, tot el que pugueu visualitzar a la vostra ment ho podreu fer.

CAVERNÍCOLA: Jo no saber què ser tot això. Jo només voler caçar, menjar i crear nadons.

PARÀSIT: Això només et farà cínic i repetitiu. Has de sacrificar la teva consciència per al teu desenvolupament.

CAVERNÍCOLA: No m'agrada això, no ets ningú per canviar-nos, ves-te'n a un altre lloc.

PARÀSIT: Veus, ja estic fent efecte al teu cervell: comences a tenir gustos.

CAVERNÍCOLA: Qui ets? Com et dius? Seràs el culpable d'assassinar la nostra natura.

PARÀSIT: Soc la consciència i ho sento, però soc l'única esperança perquè la vostra raça es desenvolupi. Treure'm del teu cap ja no és una opció. Adeu...

El paràsit contamina per complet el cavernícola. La raça humana ha estat condemnada a ser conscient. Premi o càstig?

QUÈ ÉS LA FELICITAT?

Victory Asemota Benjamin Ogbebor

IES Madina Mayurqa

PERSONATGES:

- VICTORY (protagonista, adolescent de 16 anys).
- VEU INTERIOR (els pensaments de Victory, que se senten en veu alta).

ESCENARI:

Una habitació, amb un llit desordenat i una motxilla a terra. Victory està asseguda al seu llit, mirant al buit.

Victory està en silenci uns segons, fins que, de sobte, es dirigeix cap al públic com si estigués parlant amb si mateixa.

VICTORY: Què és la felicitat? No ho sé... No me'n recordo, si alguna vegada la vaig sentir *(riu irònicament)*.

Camina per l'habitació, nerviosa.

VICTORY: La majoria de la meua vida he estat amb un buit. Com si no importés a ningú... I si import, és només per criticar-me. *(Imita*

burlant-se'n:) “Has vist com es vesteix na Victory? Que estranya és!”, “Que pesada que ets”, “No serveixes per a res.”

VEU INTERIOR: Sempre et veuen. Sempre opinen. Però mai escolten el que realment sents.

VICTORY (*aturant-se i mirant el públic*): Escoltar-me? Ningú ho fa. La meva mare em mira, però no em veu. Els meus amics... quins amics? Cadascú, a la seva. Aquí estic, sola. Només amb mi mateixa i els meus pensaments.

VEU INTERIOR: Fa mal? Fa més mal que qualsevol cop. Perquè això no es veu, però se sent.

VICTORY: Intent no pensar en tot això quan faig esport, l'handbol. A la pista, el soroll desapareix. Cada passada, cada gol, em fa sentir diferent. Encara que sigui per un segon.

S'aixeca i fingeix estar jugant un partit, movent-se a l'habitació amb energia. S'atura de cop, perdent l'impuls.

VICTORY (*mirant les mans*): Però després torn aquí. I és com si... res no hagués canviat. Tot continua igual. Com puc ser feliç si sent que no sóc ningú a la vida dels altres?

VEU INTERIOR: Potser no és culpa teva... Potser ells no saben com escoltar.

VICTORY (*amb ràbia continguda*): I si soc diferent dels altres? (*Pausa. Respira fondo i es calma, amb veu més baixa:*) De vegades pens que el problema soc jo.

Mira el públic, amb una tristesa profunda.

VICTORY: Saps què vull? Que algú quedi i m'escolti. Que algú em preguntis: "Com estàs, Victory?" No per preguntar. Sinó per saber de veritat com em sent.

Silenci incòmode. Victory s'asseu al llit, amb la mirada fixa a terra. La veu interior parla, suau.

VEU INTERIOR: No estàs sola, Victory. De vegades, parlar-ne és el primer pas perquè altres et vegin.

Victory aixeca el cap lentament, com si escoltàs les paraules per primera vegada. Mira cap al públic amb una petita esperança, i s'apaga el llum.

FINAL

JO MAI HO VAIG VOLER

Fernando Patón Serrano

Col·legi Sant Josep Obrer

[ESCENA 1: INTRODUCCIÓ]

La càmera s'enfoca en un saló d'una casa, on hi ha els pares d'en Iago, en Iago i en Fernando.

VEU EN OFF: Aquesta és la història de dos amics de vuit anys. Ens situam en una nit en la qual en Fernando es va quedar a dormir a casa d'en Iago. Semblava que tot anava bé, però va haver-hi un esdeveniment que va canviar completament la vida d'en Fernando.

[ESCENA 2: LA NIT]

Els nens riuen i juguen. La mare d'en Iago entra a l'habitació.

MARE D'EN IAGO (*somrient*): Nois, és hora de dormir. Recordeu, no faceu soroll.

Els nens assenteixen i la mare surt.

[ESCENA 3: UN DELS SUCCESSOS]

IAGO (*mirant a Fernando*): Seu. Vols jugar amb mi a un joc secret?

FERNANDO (*curiós*): Quina classe de joc?

IAGO (*amb un somriure entremaliat*): És un joc especial al qual només els millors amics poden jugar.

Els nens s'acosten més. En Iago comença a tocar en Fernando de manera inapropiada. En Fernando no entén què està passant, ell no sap què fer, així que es queda congelat.

IAGO (*pressionant*): Venga, només és un joc. No ho diguis a ningú. És només una cosa d'amics, perquè ho som, no? Tu mai em desobeiries, no és ver? Així que ara dormirem i demà no ha passat res, entès?

En Fernando, aterrit per la situació, simplement obeeix en Iago i se'n va a dormir.

[ESCENA 4: DESPRÉS DELS ANYS]

VEU EN OFF: Després d'aquest succés, en Fernando va deixar de parlar tot el que va poder amb en Iago i quan va acabar primària, va deixar de parlar i veure'l completament. Va haver-hi un període en el qual Fernando sofria amnèsia parcial i no recordava res del que havia passat a primària ni per què no volia veure mai en Iago. Un dia, parlant amb la seva millor amiga, es va recordar d'aquesta època fosca.

En els gronxadors d'un parc poc habitat, després de sis anys dels successos.

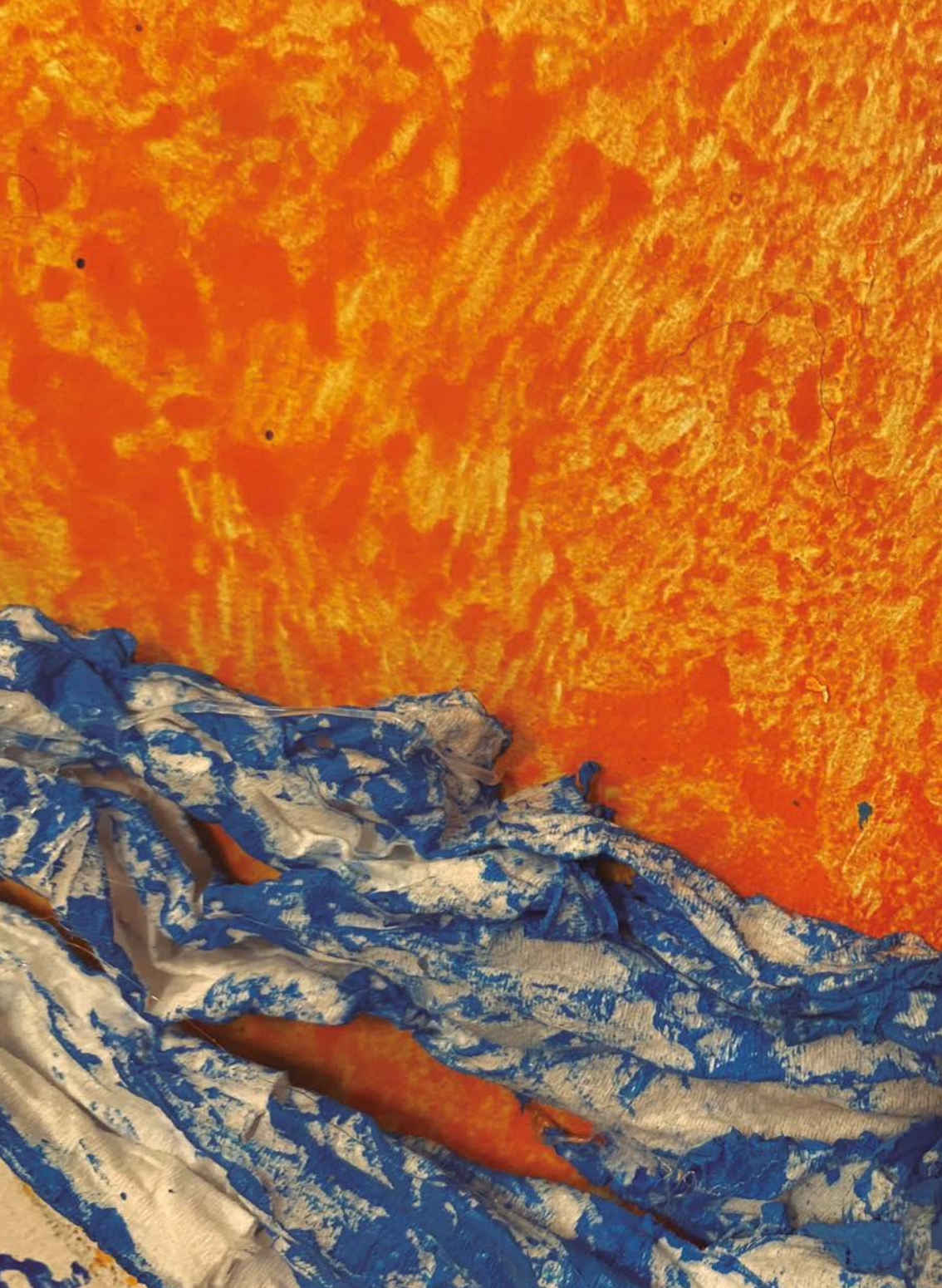
IULIA (*gronxant-se lleument*): Fer, et recordes de la vegada que em vas dir que en Iago et va fer menjar de les seves parts íntimes?

FERNANDO (*confós*): El què? No me'n record.

IULIA: De debò? M'ho vas dir amb vuit anys o així.

FERNANDO (*recordant-se de tot el succeït*): Ah... És veritat, si us plau no ho diguis més, no és una cosa de la qual hagi d'estar orgullós. A més, ell em va fer creure que això estava bé... Encara sort que me'n vaig allunyar, no crec que el pugui veure mai més.

IULIA (*assentint amb compassió*): Ho sé, perdona'm, ja em semblava molt rar quan m'ho explicaves, encara sort que te n'has adonat. Però recorda: no és culpa teva; desgraciadament, has estat una víctima més...

PROPOSTA 3

ATMOSFERES

ATMOSFERES

PROPOSTA ADREÇADA

A L'ALUMNAT DE BATXILLERAT

ALS CURSOS DE BATXILLERAT ELS HEM PROPOSAT QUE, INSPIRATS EN EL surrealisme que apareix a principis del segle XX com un moviment que, en el seu afany d'exaltació de la llibertat, s'allunya del pensament racional, al que consideren opressiu i limitador, i de la moralitat imposada i ideologies totalitàries; escriguin un poema utilitzant les tècniques pròpies del corrent literari del Surrealisme i es submergeixin en el món dels seus somnis, com a forma d'alliberar-se de tot el que els oprimeix i els limita.

Emulant el moviment surrealista, els demanam que escriguin utilitzant l'espontaneïtat com a eina creativa, alliberant el subconscient i submergint-se en el món oníric, explorant el més irracional i inexplicable. Usant el llenguatge de l'ànima i dels somnis, i accedint a les capes més profundes de l'inconscient, optant per l'originalitat i la llibertat en contraposició a l'establert.

El proposam que rompin amb les regles tradicionals com la rima o la mètrica, amb els signes de puntuació, amb l'ús de majúscules i minúscules i amb la sintaxi. Que rebutgin les trames lineals. Fins i tot tenen llibertat

per a inventar-se paraules.

A la vegada que defugin dels valors morals, filosòfics i científics imperants, que es sentin lliures per criticar les normes socials i polítiques, i qüestion l'estatu quo, que recorrin a postures rebels i inconformistes, tot i que esperançadores, trencadores, avantguardistes i revolucionàries.

Els animam a utilitzar recursos literaris tals com l'escriptura automàtica, sota el dictat de l'inconscient; el collage, com una suma de fragments; la juxtaposició d'imatges, produint un xoc de significacions, una multiplicitat de perspectives per a crear quelcom insòlit i inesperat, trencant la coherència lògica i creant coherències internes amb nous significats; que juguin amb les paraules de forma suggestiva, donant un caràcter lúdic al fet creatiu, distorsionant l'ordre espacial i temporal, trencant tota lògica; fent referència a fets o seqüències insòlites, extraordinàries, fora de la normalitat i usant la metàfora surrealista, entesa com una comparança d'objectes o qualitats molt allunyades una de l'altra i que es posen en contacte d'una forma sorprenent, assimilant la realitat per a inventar-ne una d'anàloga, obrint la imaginació en la recerca de la confluència entre els dos objectes o qualitats.

1r de batxillerat

ELS MEUS SOMNIS JA NO ES FAN REALITAT

Teresa Bauzá Font

IES Madina Mayurqa

DINS EL MEU CAP TOT SORGEIX,
un núvol de somnis m'envolta
que desitjo que es facin realitat.

Quan miro al meu voltant, només veig màscares.
Quan miro el meu mòbil, només veig vides imaginàries.
Però quan em miro a mi mateixa, només hi veig algú que cerca un lloc
entre les ombres.

L'esperança em crida però no me'n fio.
De què em serveix si no la conec?
Ho intento i em trenquen el cor.
Ho torno a intentar i em trenquen el cos.

Ja estic cansada de tot això.
De què em serveix si torno a caure?
Apareixes però no et puc tocar.
Apareixes però no et puc parlar.
Apareixes però ja no et puc admirar.
L'hora de jugar ja s'ha acabat.

Cada dia passes pel meu cap,
per això no et puc oblidar.
No tenia previst que passés això,
recitar-te un cop més i ja n'hi ha prou.

El malestar que passo en veure't
quan sé que això no tornarà a ser com abans.
Tenc l'impuls de xerrar-te però el meu cor ja no aguantarà més
si passen les nits i no et deixo de pensar.

Aquesta és la vida real,
només vull que els meus somnis es facin realitat,
aquest fet em duu turmentant.
La meva vida ja s'està acabant
i per aquest motiu te la vull dedicar.

GRAN HISTÒRIA

Agustín Enzo Borgeat Zunino

IES Guillem Sagrera

CAMINA A TRAVÉS DELS CELS.

Viatja al món antic,
vola pels seus camins
Somia les immenses meravelles.

A Babilònia, penjaven els jardins
en la seva airositat immersos
perfumats a la seva vista.
Encantats a la seva vívida verda esplendor.
Hipnotitzats en la seva bellesa.

Un magatzem de paraules,
coneixements plasmats amb tinta invisible,
agraïts per passats ulls científics visibles.
Abans de metamorfosejar-se la fusta en carbó
Abans d'irradiar la calor d'Alexandria.

A les Piràmides d'Egipte,
reconstrucció del seu vast passat,
pedres de calcària daurada,

construcció d'un futur de plenitud
com làmines d'or blanc.

Per què viatjar, si tenies la bellesa darrere teu?

Per què viatjar, si tens la destrucció als teus voltants?

Per què viatjar, si hem de reconstruir el nostre present?

Per què viatjar quan tindràs l'oportunitat d'erigir el teu món?

NOSTRA ALMOINA

Gustau Catalán Cañellas

IES Joan Maria Thomàs

MALSONS ENTRE LA BOIRA
Pors sense racons
Hi ha coves sense fons
Volem somnis com a almoina

Cavalcant els nostres dies
en núvols grisos d'herba i vi
Com cridar-nos a l'orella
volem morir al paradís

És allò el que ens angoixa?
És perfecte o només tu?
Hem de viure entre les reixes
o és només un *déjà vu*?

Comprenem lloc i temps
llengua, gustos, sentiments
D'on no hi ha pa, en traiem força
Volem somnis com a almoina?

PLOU CAP AMUNT

Marina Lombardero Bolea

IES Joan Maria Thomàs

CONTEMPLO QUAN ÉS DE NIT
Aquelles pedres antigues
Passejant per Tamarit.

Al bell mig del castell,
Menjant una poma verda,
Un follet brut i vell
Només plora i gemega,
Tota llàgrima esdevé pluja...

Pluja de plors cap a l'espai,
La lluna es mulla.
Oh, mireu quin gran mirall!
Un cel de plors que despunta.

PERDUTS ENTRE MURS LÍQUIDS

Teresa Lozano Capó

IES Joan Maria Thomàs

EN LA BOIRA DE LA SOS**P**ITA,
els colors comencen a apagar-se,
cauen l**E**ntament... cap a l'infinit
entre crits d'espe**R**ança i de melancolia.

Amunt de la muntanya,
on les idee**S** cauen com la neu blava.
Mires desaparèixer aquests colors
i et sents allib**E**rat.

Hi ha un **V**ent que no mou les fulles,
utilitza el seu últim alè
per a rompre els febles murs
que no d**E**ixen passar la confiança.

Pe**R**spectives, il·lusions...
Tot pareix una mentida.
Si t'apropes amb **À**nim als murs
que no et deixen ava**N**çar
ho veuràs...

Són ombres.

Deixa entrar als sospirs de l'alegria
amb els seus sabors de clavell i margarida.
Comença a caminar eternament.

Avança, avança, avança...

SUPERACIÓ

Aynara Navarro Estellés

IES Son Cladera

ESTIC SOLA A UNA HABITACIÓ
on, de fons, sona una cançó.
Un sentiment m'impulsa a ballar,
però m'interromp un so molt clar.

És la veu de la meva ment.
Em diu que no ho aconseguiré
i que tornarà aquell sentiment
amb el qual m'ofegaré.

Al mirall, una nina amb por
que qüestiona el seu amor.
Les llàgrimes li cauen lentament,
així és el seu moviment.

Tanc els ulls i accept els errors.
De sobte, no hi ha dolors.
D'aquí ha marxat l'ansietat
i, per fi, em deixa veure la veritat.

Obr els ulls i és tot inusual,
sent que he enderrocat el mural.

Un somni havia estat tot
i intent aixecar-me d'un bot.

Ara sí: m'observ al mirall
sense perdre cap detall.
Les veus del meu cap han marxat
i, per fi, el meu interior és estimat.

QUI SOC I QUI SERÉ?

Bryan Sena Silva

IES Son Cladera

QUAN JO TANC ELS ULLS I EM VEIG DE GRAN,
no puc veure qui soc i què faré.
No puc veure com viuré ni pensaré.
No sé si seré igual o canviaré.

Tenc el cap ple de dubtes i inseguretats
i cada vegada que els sent, em peguen tots els mals.
Em fan voler deixar-ho tot a part
i escapar del present que em té aferrat.

Em fan reflexionar sobre el meu futur
i pensar si amb mi soc massa dur.

M'agradaria un futur diferent,
on pogués oblidar tota la gent.
On pugui veure com cresc.
On pugui ser un amb mi mateix.

PER QUÈ NO?

Albert Simon Jacinto

IES Arxiduc Lluís Salvador

TANCO ELS ULLS I ME'N VAIG LLUNY
l'aire em duu, ja no tinc por.
Tot és lleuger, tot es calma,
ja no hi ha problemes, només alegria.

Als somnis, tot és possible,
em sento feliç, ja no hi ha res aterridor.
Els somnis volen, sense por,
i al cap ja no hi ha dolor.

EXTINCIÓ

Diana Mishell Suárez Guerrero

IES Arxiduc Lluís Salvador

EN L'EMBOLCALL DE L'AIRE, AMB ALES DE PARAULES,
sota una llum en perill d'extinció,
neix el Somni: un colom amb ulls de rellotge,
cercant el seu menjar lluny de trobar.

Les seves plomes cauen per tot arreu,
però només les petites erugues poden contemplar la seva esplendor.
D'aquesta manera les recullen i les porten al riu anomenat Raó,
allí les tiren al corrent, amb l'esperança de reviure la flama del seu
futur inconscient.

Per què?
Riu avall es troben les grosses papallones,
aquestes, amb l'arribada de les plomes d'en Somni,
mantenen l'ànima de pedra,
oblidant-se d'allò en què en algun moment es va convertir en la seva
forma de llibertat.

Fora d'aquesta història present en el temps,
n'hi ha d'altres molt més tristes, per exemple,
la del colom amb ulls de rellotge.

Ell sobrevola la terra deixant caure les seves plomes,
però ningú les valora, ningú sap què nom el portador d'aquestes.
Així, sense poder respirar, arriba a Silenci, una cova enmig d'una
tempesta eterna.

En Somni ha trobat aquí la seva llar, on deixa les seves pors a càrrec de
l'obscuritat.

Cada vegada que és aquí,
les seves plomes es tornen més fines, més negres, més inútils.
Però què importa això, si ningú sap que existeix, oi?

La raó per la qual aquest colom encara sobrevola la terra,
és el petit cor de les petites erugues,
aquestes insignificants i invisibles erugues.
Sembla que ningú les tingués en compte,
però sense importar això, elles lluiten per portar vida a un món escàs
d'això, on les grosses papallones, visibles per a tots, només donen la
seva aparença.

Així es torna tot un cicle interminable, un cicle que coneixem millor
que ningú.

L'extinció d'això que ens dona vida no és una cosa llunyana,
l'heroi d'aquesta història és qui vulgui mantenir encesa la llum.

VIDA D'EVASIÓ

Jana Verdera Planells

IES Madina Mayurqa

PENSO, M'ALLIBERO,
somio i creo.
Res no em limita ni m'agita,
i la culpa, com la veritat, m'evita.

Cada cop que apareixen els teus ulls,
blaus com infinits cels,
m'adono del que realment vull,
encara que no puc.

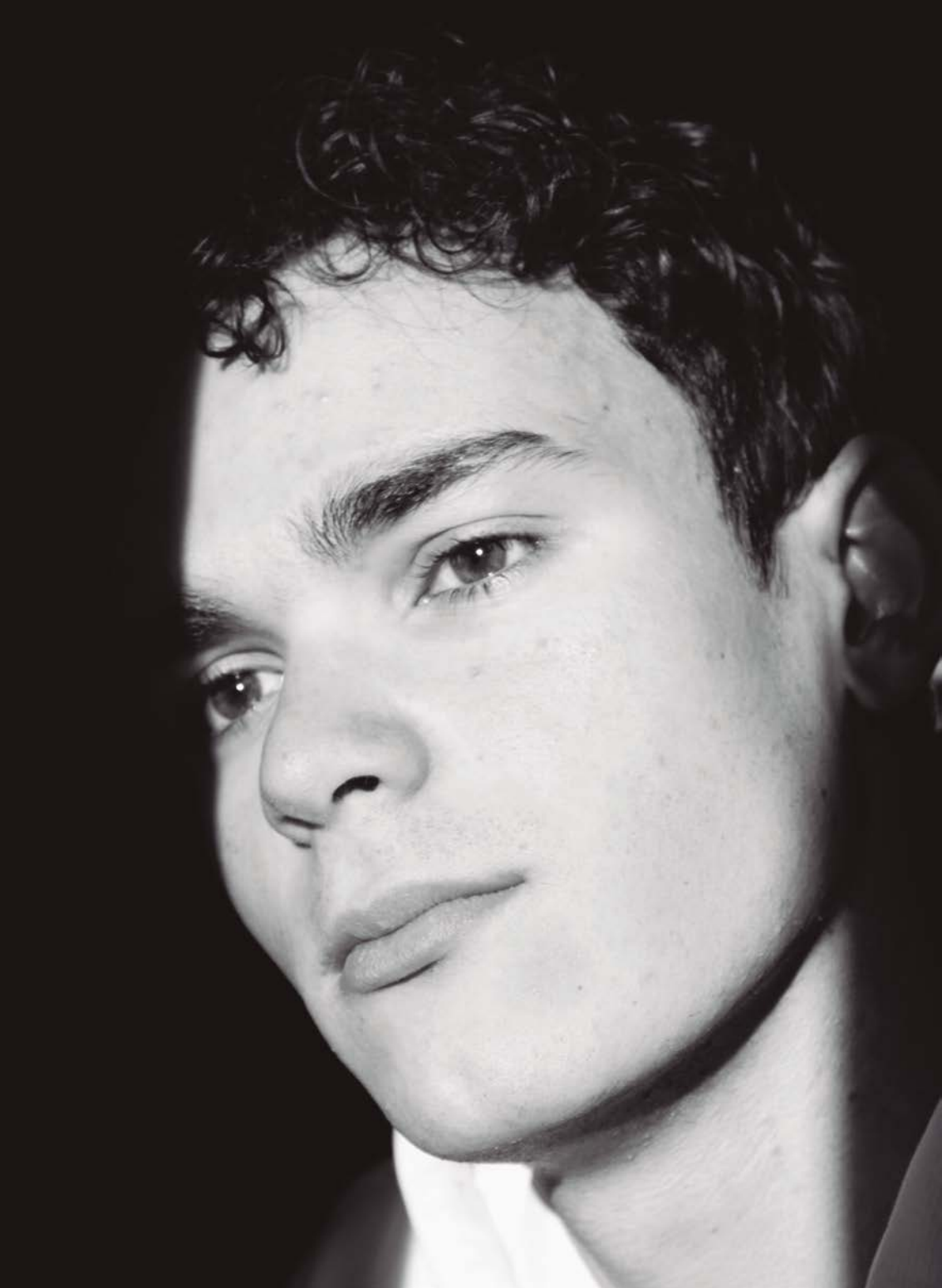
Em desplaço per un camí infinit,
sense fi ni destí,
ningú m'encadena ni em frena,
només la injustícia em pesa.

Sento una immensa alliberació,
que es fusiona amb il·lusió,
i em permet fer una reflexió,
què és la vida, a més d'una destrucció?

Tot sembla perfecte,
i l'evasió sembla ser la millor manera.
Les llàgrimes ja no descendeixen,
i, com l'amor, ni apareixen

Però de sobte,
en aquesta dimensió il·limitada,
em sento alliberada,
i res no m'atrapa.

TERRA ENYORADA

Valentyn Tataryn

IES Son Cladera

QUINA VA SER LA CAUSA, GERMÀ?
Tu, per què em traeixes per l'esquena?
Aquest comportament no és humà
i d'enfora se sent una sirena.

Innocents moren per culpa teva.
Fills sense mare i la mare sense els fills.
Vaig somiar que la terra acabava,
sentint així el cant dels ocells.

Ai, Ucraïna! Quan et podré tornar a veure?
Enyor els meus amics, enyor el meu poble.
Vull el meu país unit i lliure,
amb salut i felicitat tangible.

Gràcies, acollidora i benèvola Espanya.
M'has donat una vida perquè m'encamini.
Pensant en l'heroisme que la meva terra encunya,
només puc cridar "Slava Ukraini".¹

¹ **Slava Ukraini:** glòria a Ucraïna

CASA

Jaume Melis Ferrer

IES Guillem Sagrera

ADORMIT EN AQUELLA CÀLIDA CADIRA
aquells pensaments apareixen en els somnis
els fills donaven lloc a imatges i records
Emetien els meus sorolls i emocions

Aquella casa, la meva llar ja no és llar
la façana idíl·lica, ara és bruta i pintada
la pols sortia de les parets i esquerdes
l'agradable xemeneia ara plena de sutja

aquell llibre vell i vellut ja no brillava
ara les pàgines no mostraven l'esplendor
els records oblidats bategaven amb força
ressonen per les pàgines les nostres memòries

En aquell fosc i amarg habitacle
veure persones en túniques passar
l'aigua regalima dels seus rostres
Les memòries i records ja no bateguen.

SOMIANT SOTA L'EDAT MITJANA

Lidia Maqueda Carrión

IES Arxiduc Lluís Salvador

EM SUBMERGEIXO EN EL MÓN DELS MEUS SOMNIS,
aquest consta de l'antònim del prosaic.

Predomina la gentilesa, don Quixot i tota la seva bellesa.

Arribant contemplo el nord, es presenta una frescor seca en una terra habitada per duresa, valentia i fermesa.

Exploro l'oest, aventures cavalleresques es presencien i tot està ple de riquesa.

Si em fixo en el sud, una càlida esplendor que fa recordar els plaers del Segle d'Or.

Si faig un volt em trobo amb l'est. Ensopogada amb un heroi, la saviesa del qual sovint és representada i admirada per cavallers en embrió.

Finalment despert,estic arribant tard perquè anit em vaig revelar llegint aquell llibre.

El seu nom no record, però amb els seus anhels i amb les seves gestes somio. És tota una pena que tot hagi estat un viatge interior, perquè si permís em donessin en aquells segles m'establís.

2n de batxillerat

NOMÉS QUAN

Gloria Álvarez Selva

IES Madina Mayurqa

ET VEIG CADA DIA I CADA DIA TENIM UNA NOVA HISTÒRIA
encara que, més que cada dia, ens trobem cada nit
quan aconseguixo sortir d'aquest món que em
TANCA M'EMPRESONA EM REDUEIX

I somnio en el dia que pugui viure una història amb tu
sense que m'hagi de despertar per tornar a aquest
món gris ple de fum.

Amb fermesa exalto que arribarà el dia en què
passem junts de la mà sense por d'obrir els ulls amb
el pit buit perquè realment no hi ets.

Per això LLUITARÉ fins a caure en l'alienació de Marx
només amb l'objectiu de prescindir del son, ja que no
em farà FALTA perquè tu seràs al meu costat.

LES ROSES DEL VOLER I NO PODER

Lindi Viviana Barreiro Rentería

Col·legi Sant Josep Obrer

TOTS TENIM AQUEST “CONGRATULATIONS” A LES NOSTRES VIDES
així com Mac Miller va tenir el seu.

Però ràpidament es pot transformar
en roses que ningú no vol comprar.

És com ser el “bad religion” de Frank Ocean,
per això mateix molts diuen

que és millor plantar les teves pròpies roses,
en un bonic jardí.

Però moltes vegades és un somni que pesa,
i l’atmosfera s’omple d’espines,

embolicades en el desig de voler créixer
amb un suplement que mai podran tenir.

Intentes regar i adobar la terra

per a complir el suplement que tant busca la flor,
però aquelles flames de l’adobament,

mai prendran les arrels de la Rosa.

LES OMBRES DEL TEMPS

Núria Carrillo Zanoquera

Col·legi Sant Josep Obrer

UN PEIX AMB ALES
vola sobre rius de cristall,
on el cel s'il·lumina en laves grogues
i les ombres jugaven a amagar-se ja amb la llum.
Els arbres murmuraven a les pedres,
mentre les Flors amb llavis,
ballen sobre el pas del temps.
Un univers ple d'oposats,
un gira-sol que pregunta a la lluna per la seva ombra,
un vent canta el caos que es conserva,
el mateix instant el temps,
passat,
present,
i futur.
Les ones deformen les nostres penjades,
el cos guarda el temps,
l'ànima toca el piano amb diferents melodies.
Gira el món sobre si mateix,

cada pas ens revela,
on els oposats s'ofereixen a morir junts,
l'ombra del temps,
així és.

EL TEMPS ESPERAT

Aurora Fernández Fernández

Col·legi Sant Josep Obrer

ENTRE LLENYES DE FOC GASTAT,
es crema un somni de futur sense esperança.

Les idees parlen sense cap creença,
els dubtes són pedres que esborren el camí.
Milers d'accions que condueixen al no-res,
i cada decisió es transforma en un autojudici
que crítica, vigila i espera al fet
que t'ofeguis en silenci.

Sota les pors, una veu assenyala,
cap a un rellotge que es desfà en mil gotes d'or,
cada gota és un segon que es perd lentament
sobre la pell d'un somni abandonat.

A mesura que desapareix deixes tot enrere,
mentre tractes de recuperar tot l'or incrustat en els records.

He oblidat el nom del dia,
però una estrella de paraules sense veu

em pitja el cor, com una petita carícia,
per a trobar la porta
de l'enigma de la vida.

UN SOMNI PER A MI, UNA REALITAT PER A ALTRES

Miriam Estepa Rubio

IES Son Cladera

SEMPRE M'HE IMAGINAT JUGANT
amb la pilota cap endavant,
fent jugades amb alegria
i envoltada de bona companyia.

Ser com na Cata Coll és un desig,
un somni molt difícil d'aconseguir.
Per a mi és una gran il·lusió.
I per altres és ja una missió.

Vaig somiar que era al Barça
amb les meves companyes cridant: “passa!”.
Corríem cap a la porteria a fer gol
i érem totes les que teníem el control.

Sé que no és fàcil arribar.
Per això he de treballar,
si vull fer el meu somni realitat
hauré d'esforçar-me amb voluntat.

HI HA COSES QUE NO DIC

Filip Filipov Georgiev

Col·legi Sant Josep Obrer

HI HA COSES QUE NO DIC.

No perquè no vulgui,
sinó perquè dir-les seria perdre't.

Quan parles, el món escolta.

Quan calles, s'atura.

Prefereixo el teu riure, confiança pura.

Prefereixo estar en aquests llimbs.

El que vull dir i el que mai diré.

Estim aquest espai, on estem junts.

Sense saber si algun cop
podrem estar més a prop.

Dir el que penso seria trencar aquesta fragilitat.

Aquest espai on soc part del teu món i dones vida al meu.

ATMOSFERA TENIS

Lara Maria Jacota

Col·legi Sant Josep Obrer

A LA PISTA EL VENT XIULA,
la terra és pintada de colors diferents,
els punts volen com ocells sense ales,
i el so de la raqueta és una cançó entre els quatre vents.
Els jugadors ballen al ritme de la pilota,
les raquetes ens ajuden a crear els passos,
el públic mira el partit amb ulls de mascota,
i entre punt i punt se senten els crits dels obsessos.
La pilota gira com un planeta perdut,
els punts amb un segon son pareguts,
el sol desapareix amb la llum de la lluna,
i els jugadors continuen jugant per la fortuna.
Tot és un misteri, un joc sense fi,
on cada moviment és un pas a la victòria o a la derrota,
només tu podràs controlar,
el que a la pista podrà passar.

EL SIGNIFICAT DE VIURE

Marta Maria Negre Miró

Col·legi Sant Josep Obrer

VOLA LLIURE DINS L'INFINIT,
travessa els buits d'un pensament opac,
que no et deixarà veure el més rigorós sentit
amagat al fons del teu llac.
Vola, riu, aferra't a ell,
submergeix-te dins l'estany,
aquest que et convida a un nou món,
lliure de tot tipus d'engany
que no sigui el mateix que la teva pròpia realitat.
Dins el subconscient, el nin dorm,
ell no ho sap però és lliure,
riu sense temor, sense por,
sense saber que aquell és el vertader significat,
el significat de viure.
El nin és despert pel perill,
aquell perill que l'envolta anomenat "realitat".
Estranya i confosa, arriba plena de maldat
per deixar enrere la seva "brill".

Vola, riu, aferra't a ell,
perquè ell mai et deixarà, tan sols et veurà créixer
i quan tornis a somriure
ell estarà present
pintant-te el món de colors amb un pinzell,
serà fidel a la teva llibertat,
presoner de la teva realitat,
integrant de la teva personalitat i, sobretot,
causant de la teva felicitat.

TINTA SOBRE LA PELL

Lidia Picón Pons

Col·legi Sant Josep Obrer

DIBUIXO CAMINS AMB TINTA VERMELLA,
el llapis és un crit que no sona,
l'eco es perd entre els murs blancs de la meva habitació.
Al mirall, un rostre que no reconec,
els ulls són basses que amaguen tempestes.
L'escalfor de l'acer em parla,
és un petó de foc que crema el silenci,
dibuixa constel·lacions que ningú veu.
Els minuts es fonen en un rellotge fet de llàgrimes,
mentre les mans escriuen històries
que voldria esborrar.
Giro el calidoscopi i tot canvia:
els fragments de llum s'encaixen en figures noves,
el dolor és un prisma que trenca la foscor
i pinta la meva pell amb colors desconeguts.
Les ferides són només un reflex,
una de tantes versions del que soc,
i no totes fan mal.

De sobte, el sostre cau,
es desfà en flors de paper que parlen amb la llum,
les finestres són bocins d'aire que ballen,
i les parets ploren versos sense nom.
La nit m'embolcalla amb una manta de gel,
i les estrelles em miren sense jutjar.
M'agafo a una idea:
potser les ferides són finestres,
obertures per on pot fugir la foscor.
I en el fons del buit, una veu diu:
“Encara ets aquí. Encara pots brillar.”

POR AL QUE EM FRENA

Teofano Pickhardt Gómez

IES Joan Maria Thomàs

PARE: NO VULL, NO PUC, NO SOC VALENTA,
no soc d'aquelles
que trenquen murs amb la mirada
que volen lluny sense l'alarma posada.

Penso, que la claror a mi m'afecta,
és la llum que trenca els somnis
i que fa que siguin males bèsties.
Visc bé entre els núvols negres de la meva consciència,
entre la foscor que no ha caigut dins males herbes.

Tinc por d'anar més enllà, on ells et mengen,
Tinc por de realitzar allò, que somio desperta,
de no deixar-me endur pels mals de mi mateixa!

Em fa mal pensar que no podré, que mai ho faré.
Però recordo que no camino sola,
que tu, pare, m'has ensenyat
a sortir de la meva atmosfera,
a viure allò que encara no sé que val la pena.

TOT HA ESTAT UN SOMNI

Yaiza Pozo Fernández

IES Son Cladera

LA REALITAT ÉS QUE NO SOU VIUS
i em manca la vostra presència.
La mama em diu: “Ja no somrius”.
Necessit la vostra carícia.

Nadal és negre i trist.
La vostra partida ens va paraitzar.
Sense vosaltres res té sentit,
ara ni l'arbre vull decorar.

Un somni vaig tenir
on vosaltres éreu aquí,
però la vostra pell no podia sentir
perquè ara éreu un maniquí.

Éreu al sopar de Nadal,
perquè un robot vos substituïa,
amb un somriure fred i formal,
la seva màgia no acomplia.

Ja m'he despertat.
Una altra vegada no sou al meu costat.
Vull tornar a somiar
i mai més despertar.

CENDRES

Rosa Reus Arola

IES Joan Alcover

NO VULL APAGAR LA FLAMA,
aquella que ho crema tot,
aquella que crema dins casa
i cobreix tot l'edifici de foc.

Potser, si hagués cremat abans,
ara no hi hauria tanta cendra.
Si hagués cremat abans,
jo no el miraria paralitzada.

Hipnotitzant, flueix.
Tanco els ulls, ja no hi és.
Respir, però crema.
A poc a poc, també cremaré jo.

M'envolten les muntanyes grises
de fusta, d'arena,
i de memòries perdudes.
Aquesta és la meva condemna.

Paraules cremades,
sons i somnis.
Somnis cremats.
Potser, hauria d'haver-ho fet abans.

Casa meva crema.
Jo, hipnotitzada,
fins que a les cendres
se les emportin les ventades.

50 VOLTES AL SOL

Irene Sánchez Navarro

IES Madina Mayurqa

EM CRIDEN PEL CARRER

GUAPA! GUAPA! GUAPA!

Unes 50 voltes al sol devia tenir
jo, amb la joventut a les mans
la nit se'm consumeix
mir la lluna, no hi trob ningú,
estic tota sola,
ningú reacciona,
estic paralitzada

PER QUÈ JO? PER QUÈ A MI?

PER QUÈ JO? PER QUÈ A MI?

em continua CRIDANT CRIDANT I CRIDANT

les estrelles m'absorbeixen l'ànima, per què?

NO HO ENTENC

és bo ser guapa, **NO?**

és bo que em cridin al carrer per simplement ser **DONA**

existir **DONA**

néixer **DONA**

em comença a seguir,
plor desesperada
soc dèbil? soc vulnerable?
A CASA A CASA A CASA
arrib,
tanc amb clau,
estic segura.

LA FUM QUE ENS ENCEGA

Ariadna Tramullas Saavedra

IES Madina Mayurqa

S'HA ACABAT LA BATALLA ON HI HA FUM I NINGÚ ESCOLTA,
ara podem imaginar una utopia, desig de la humanitat.

No vam ser sincers i la nit ens transformà.

Érem cecs per les nostres diferències i no ens vam estimar.

Ja NO VOLEM MORTS sense enterrar, descuidats i abandonats,
ni teixits descomponent-se per l'egocentrisme d'aquells que
ESCUPEN i no escolten.

Aquells que resen al mateix Déu que es retroba amb els seus enemics.

NO entens que som iguals.

Si rebutges els teus pensaments, vergonya, por de soldat.

No despertis el poble, que dorm tranquil en comunitat.

El nadó que vaig agafar i va caure sota un cel emmirallat, ja no plora.

És conscient que és una responsabilitat de la qual no em puc
encarregar.

Sap que pateixo per la seva vida i sap que per molt que plori, ells no
afluixaran.

Aquesta humanitat, composta per éssers brodats amb el mateix patró,
esclaus de milers de similituds i que difereixen d'ideologia
diuen bona nit abans de submergir-se en aquesta utopia.

L'ACTE DIVÍ ÉS PERDICIÓ

Bàrbara Amer Vallsdepadrinas

IES Joan Maria Thomàs

AIRE: ÉS EL REGNE MÉS PROPER ALS DÉUS.

La Terra: el tercer regne més proper al Sol.

Escaneig de figura terrenal: participadora en acte diví.

Introducció d'aire al sistema (inspiració)

Substància divina passa per grans caveres i túbuls, fins als grans sacs on hi ha més sacs, on passa la substància terrenal que fa vives totes les coses i torna a la gran bomba que les mou per tot el sistema.

Una roda gira: una tempesta, una closca de caragol, les mareas i la Lluna. El cel cau. Trons, llamps, caos. 42 rodes que giren 42 mecanismes que componen 42 autòmats que menteixen sobre predir el futur. Catàstrofe a una muntanya russa.

Expiració de diòxid de carboni.

Falta de control. Un univers que s'estén. Els déus de l'atmosfera. Roses blanques pintades de vermell. Un sopar d'òrgans i vòmit. Divisió d'identitat. Llops salvatges. Fongs al·lucinògens.

Inspiració.

Una pregària. Mantell a 1000 °C. Serps assassines amb 42 ulls i estaques banyades en aigua beneïda.

Estratosfera. Ambrosia i préssecs eterns. Tempus fugit. Buit.

Expiració.

Inspiració.

Sufocant.

Els déus de les capes superiors deneguen la seva pròpia existència.

Expiració.

Inspiració.

Expiració.

Pèrdua de divinitat. La bomba s'agita. Tremolors.

La tempesta es forma i un buit dins la figura de fang es crea.

Un buit ple d'aire—

—Aire que no entra. Expiració. *Per favor, que s'acabi ja.* Inspiració—

—Pèrdua família desapareguda hemorràgia vaques mortes menjar peixos globus sopa de fetus putrefacció res existeix excepte un mateix *cogito ergo sum* martiri autoodi disassociació irrealitat visió borrosa bumbum bumbum bumbum bombeig constant fissió de neutrons el fi mai és el fi mai és—

—Expiració,

Inspiració—

—ExpiracióInspiracióExpiracióInspiracióExpiracióInspiració
 ExpiracióInspiracióExpiracióInspiracióExpiracióInspiració
 ExpiracióInspiracióExpiracióInspiracióExpira—

—Finalitza.

Inspiració,

Expiració.

Els déus de la vida: un queda al món terrenal i l'altre torna al seu
 regne, als núvols.

L'acte diví és perdició.

ÍNDIX I AUTORIA DE LES FOTOS

PÀGINA	AUTOR	CENTRE EDUCATIU
2	Jeraldín Collazos Cañas	<i>Lycée Français</i>
2	María Lorente Tur	<i>IES Binissalem</i>
2	Ananda Verd del Poz	<i>IES Binissalem</i>
2	Michelle Martín Navarro	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
2	Alana Caules Canals	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
2	Joan Gost	<i>IES Santanyí</i>
2	Shanti Verd	<i>IES Binissalem</i>
2	Marc Olaizola Vidal	<i>IES Madyna Mayurqa</i>
2	Alana Caules Canals	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
2	Elias Manjon Weiss	<i>IES Santanyí</i>
2	Marina Teresa Feo Martínez	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
2	Adrián Serrano Malagón	<i>Col·legi Nostra Senyora de la Consolació del Vivero</i>
2	Nora Gil Campos	<i>IES Madyna Mayurqa</i>
2	Houda El Azizi	<i>IES Santanyí</i>
2	Julia Rodríguez	<i>Lycée Français</i>
2	Julia Murillo Barrera	<i>IES Son Pacs</i>
2	Gabriela Fornés	<i>CIDE</i>
2	Miquel Pascual	<i>Col·legi Sagrat Cor</i>
2	Sandra Blaga Timircan	<i>IES Son Cladera</i>

PÀGINA	AUTOR	CENTRE EDUCATIU
2	Angel Daniel Flor Torales	<i>IES Santanyi</i>
2	Teo Piñas Onofre	<i>IES Son Cladera</i>
2	Marc Delgado	<i>Col·legi Santa Teresa</i>
2	Marco Faurie	<i>Lycée Français</i>
2	Daniel López Cano de Alarcón	<i>IES Emili Darder</i>
2	Sheyla Pérez Fernández	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
2	Irene Bueno Fryer	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
3	Adrià Córdoba	<i>IES Son Cladera</i>
3	Marina Dantas Henrique	<i>IES Son Cladera</i>
3	Marina Perelló Pérez	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
3	Sofia R	<i>IES Santanyi</i>
3	Arantxa De Jesús Vargas	<i>CIDE</i>
3	Adrián Serrano Malagón	<i>Col·legi Nostra Senyora de la Consolació del Vivero</i>
3	Mohamed Sock	<i>IES Son Cladera</i>
3	Leire Ballesteros Siciali	<i>IES Binissalem</i>
3	Max Antesberger	<i>IES Binissalem</i>
3	Norah Roux	<i>Lycée Français</i>
3	Blanca Llull Onate	<i>Col·legi Santa Magdalena Sofia</i>
3	Natalia Blaya Martí	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
3	Noemí Maza Berberger	<i>IES Binissalem</i>
3	Andrea López Jiménez	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
3	Nerea Ramírez Valls	<i>IES Son Cladera</i>
3	María Nicolau Roca	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
3	Carla Gertrudis Estarás	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
3	Lluís Olivari	<i>Col·legi Santa Teresa</i>
4	Cloe Hernández Segarra	<i>Lycée Français</i>
14	Alandra Carrión	<i>Lycée Français</i>

PÀGINA	AUTOR	CENTRE EDUCATIU
19	Cloe Hernández Segarra	<i>Lycée Français</i>
20	Aida Petz	<i>Lycée Français</i>
21	Mila Gunsberge	<i>Lycée Français</i>
22	Edahi Tendero Fernández	<i>Col·legi Santa Magdalena Sofia</i>
25	Adrián Sánchez Capellá	<i>IES Josep Maria Llopart</i>
26-27	Abril Bordoy Marsol	<i>Escola Mata de Jonc</i>
28	Marta Ferragut Colom	<i>IES Binissalem</i>
31	Sibil·la La Blanca Bellver	<i>IES Santanyí</i>
32	Adrià Torres Buenaventura	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
37	Elena Feliu Souto	<i>Lycée Français</i>
38	Carmen Martín Racero	<i>CIDE</i>
43	Aina Miralles	<i>Col·legi Sagrat Cor</i>
44	Livia Galindo Oscarez	<i>Col·legi Nostra Senyora de la Consolació del Vivero</i>
49	Mateo Pérez Martínez	<i>Lycée Français</i>
50	Matthew Mcrae Tur	<i>Col·legi Sagrat Cor</i>
55	Jazmín Sabrina Viglino	<i>CIDE</i>
56	Carla Martínez Oliver	<i>Escola d'Art i Superior de Disseny de les Illes Balears</i>
58-59	Margalida Verger Galmés	<i>IES Josep Maria Llopart</i>
60	Lucía Brisa	<i>Col·legi La Inmaculada</i>
65	Laura Carreras	<i>IES Josep Maria Llopart</i>
66	Leyre Pablo	<i>IES Josep Maria Llopart</i>
70	Paula Tomás García	<i>CIDE</i>
74	Jazmín Sabrina Viglino	<i>CIDE</i>
78	Nerea Ramírez Valls	<i>IES Son Cladera</i>
82	Marta Ripoll Morales	<i>IES Emili Darder</i>
87	Lluc Rigo Isern	<i>IES Josep Maria Llopart</i>
88	Mateo López Delgado	<i>Col·legi Santa Mònica</i>

PÀGINA	AUTOR	CENTRE EDUCATIU
93	Sergio Villalonga	<i>Col·legi Sagrat Cor</i>
94	Manon de Boisset	<i>Lycée Français</i>
99	Melissa Santos Amer	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
100	Zelie Tapol	<i>Lycée Français</i>
101	Neus Torres Tugores	<i>Col·legi Santa Magdalena Sofia</i>
104	Maya Llona	<i>Lycée Français</i>
108	Carmen Lafont Fischer	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
112-113	Erik Poyatos Egle	<i>IES Son Pacs</i>
114	Mario García	<i>Lycée Français</i>
117		<i>CEE Mater Misericordiae</i>
118	Celeste Foulon Servera	<i>Lycée Français</i>
119	Ángel García	<i>Col·legi Santa Teresa</i>
120	Alandra Carrión	<i>Lycée Français</i>
124	Aida Petz	<i>Lycée Français</i>
128	Llúcia Barceló	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
132	Odette Vega Llinás	<i>CIDE</i>
136	Carlos García Carrascos	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
141	Giulia Bauzá Natale	<i>Col·legi Sagrat Cor</i>
142	Adrià Córdoba	<i>IES Josep Font i Tries</i>
147	Paula Millas Vich	<i>Col·legi Santa Magdalena Sofia</i>
148	Alex Hou	<i>Col·legi Sant Josep Obrer</i>
151	Claudia Pérez Martínez	<i>Lycée Français</i>
152-153	Margalida Mayol	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
154	Juliette Ulmer	<i>Lycée Français</i>
159	Olga Gómez Bermejo	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
160	Giulia Bauzá	<i>Col·legi Sagrat Cor</i>
164	Rafael Bendita	<i>Col·legi La Inmaculada</i>
168	Llúcia Barceló	<i>IES Josep Maria Llompart</i>

PÀGINA	AUTOR	CENTRE EDUCATIU
172	Marta Ripoll Morales	<i>IES Emili Darder</i>
176	Alex Esteve De Luca	<i>CIDE</i>
181	Luz Wray	<i>IES Binissalem</i>
182	M. Esperanza Mascaró	<i>IES Binissalem</i>
187	Fiorella Abril Rodríguez	<i>IES Josep Font i Tries</i>
188	Juan Oliver Raja	<i>CIDE</i>
188	Ashley Muñoz Bravo	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
193	Nayara Sureda García	<i>IES Son Cladera</i>
194	Alicia Giménez Ojea	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
198	Candela Cábez	<i>Col·legi La Immaculada</i>
202-203	Brithanny Zamora Osorio	<i>Col·legi Santa Magdalena Sofia</i>
204	Claudia Garrido Bestard	<i>CIDE</i>
207	Ainara Frías Raya	<i>IES Santanyi</i>
208-209	Radost Koseva Hristova	<i>IES Madyna Mayurqa</i>
210	María González Gallego	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
215	Olesea Railean	<i>CIDE</i>
216	Sofía Núñez	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
218	Mar Fageda Planells	<i>Col·legi Madre Alberta</i>
220	Olga Gómez Bermejo	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
225	Lucía Morey Pons	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
226	Alia Seddon-Brown	<i>Lycée Français</i>
228	Mariona Jaume A.	<i>IES Josep Font i Tries</i>
230	Norah Roux	<i>Lycée Français</i>
235	Izaskun Zuzama García	<i>IES Santanyi</i>
236	Naiara Rubio Alonso	<i>Col·legi Santa Magdalena Sofia</i>
238	Lena El Hatri Ouarchiou	<i>IES Son Cladera</i>
240	Paty García Cavana	<i>Col·legi Sagrat Cor</i>
242-243	África Rodríguez	<i>IES Son Pacs</i>

PÀGINA	AUTOR	CENTRE EDUCATIU
244	Claudia Enríquez	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
246	Lucía Pontes Sánchez	<i>Col·legi Santa Magdalena Sofia</i>
248	Silk Hansson	<i>Lycée Français</i>
253	Marina Hurtado Andrés	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
254		<i>CEE Mater Misericordiae</i>
256	Noa Gelabert	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
258	Elena Delporto	<i>Lycée Français</i>
260	Izaskun Zuzama García	<i>IES Santanyií</i>
265	Jeraldín Collazos Cañas	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
266	Marc Soubrie Durán	<i>Lycée Français</i>
268	Cloé Bebève	<i>Lycée Français</i>
273	Selena Pérez Fernández	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
274	Saul Heredia Brunet	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
279	Daniela Guevara Galian	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
280	Ariadna Cirer Escartín	<i>CIDE</i>
284	Sofía Suárez	<i>IES Santanyií</i>
293	Mario Caamaño	<i>Lycée Français</i>
294 sup.	Arantxa De Jesús Vargas Baque	<i>CIDE</i>
294 inf.	Isis Vivían Poppius	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
298	Louna Franck	<i>Lycée Français</i>
298	Nicolás Mendoza Cabrera	<i>Col·legi Nostra Senyora de la Consolació del Vivero</i>
298	Paola Guerin	<i>Lycée Français</i>
298	Giulia Bauzá	<i>Col·legi Sagrat Cor</i>
298	Sophie Virgillo Künnecke	<i>CIDE</i>
298	Raquel Morro Aguiló	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
298	Leire Ballesteros Siciali	<i>IES Binissalem</i>
298	Aina Irago Montaña	<i>Col·legi Santa Magdalena Sofia</i>

PÀGINA	AUTOR	CENTRE EDUCATIU
298	Juan Oliver Raja	<i>CIDE</i>
298	Mariona Suau Sbert	<i>IES Santanyi</i>
298	Chloé Ulmer	<i>Lycée Français</i>
298	Monika Ruth Sttoneberg	<i>CIDE</i>
298	Francesc Bueno Sard	<i>Escola Mata de Jonc</i>
298	Darina Bassetti Morales	<i>CIFP Francesc de Borja Moll</i>
298	Queralt Farré i Fiol	<i>Escola Mata de Jonc</i>
298	Alassane Ndao Gueye	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
298	Sofía Sibiril	<i>Lycée Français</i>
298	Abril Bordoy Marsol	<i>Escola Mata de Jonc</i>
298	Lucía López Mercer	<i>CIDE</i>
298	Lucía Aneas Fiol	<i>IES Son Cladera</i>
298	Noa Cordón Fernández	<i>Col·legi Nostra Senyora de la Consolació del Vivero</i>
298	Adrià Torres Buenaventura	<i>Col·legi Santa Mònica</i>
298	Pol Oliver Torreguitart	<i>Col·legi Madre Alberta</i>
298	Damián Soler Carrillo	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
299	Sofía Smai	<i>Lycée Français</i>
299	Raffaele Porsia	<i>Lycée Français</i>
299	Leo Lesmes Mas	<i>CIDE</i>
299	Isis Vivian Poppius	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
299	Ananda Verd del Pozo	<i>IES Binissalem</i>
299	Arantxa De Jesús Vargas	<i>CIDE</i>
299	Ana Frieyro Castañeda	<i>Col·legi Madre Alberta</i>
299	Kiara Hewitt	<i>Col·legi Santa Magdalena Sofia</i>
299	Tomás Naval	<i>Lycée Français</i>
299	Ashley Muñoz Bravo	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
299	Lucía Vidal Araya	<i>IES Santanyi</i>

PÀGINA	AUTOR	CENTRE EDUCATIU
299	Layla Verd Oliver	<i>CIDE</i>
299	Catalina Rigo Portel	<i>IES Santanyí</i>
299	Clara Cazebonne	<i>Lycée Français</i>
299	Marilyn Barrios Gallego	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
299	Luna Villafane Lucat	<i>Lycée Français</i>
299	Laura Carreras	<i>IES Josep Maria Llompart</i>
299	Aina Porras Torres	<i>CIDE</i>
299	Clara Marcé Peinado	<i>CIDE</i>
299	Ariadna Castro Chacón	<i>Col·legi Santa Mònica</i>

RELACIÓ DE CENTRES
I PROFESSORAT DE LA 30a FOTO JOVE
“IMATGES SONORES”

IES Son Cladera: Vanessa García Sacristán

Col·legi Santa Mónica: Elisa Pascual i Jordi Payeras.

IES Josep M. Llompart: Mónica González i Carolina Tomàs Bono

IES Joan M. Thomàs: Encarna Tellez

Col·legi Ntra. Sra. de la Consolación del Vivero: M. Carmen
Martínez i Jaime Jesús Ortega Sánchez

IES Son Pacs: Joana Cardona i M. José Valle

IES Madyna Mayurqa: Miguel Cereceda i Magdalena Luis

Lycée Français: Anaëlle Capello, Silvye Huguenin, Laetitia Surgens,
Yves Salin, Emilie Orero, Émilie Da Rosa y Bernat Dufay

Col·legi Sta. Magdalena Sofia: M. Angústias Ortega

IES Binissalem: Berenice De Lorenzo Rosselló i Jana López

Col·legi Sagrat Cor: Leticia de la Torriente

IES Santanyí: María Rodríguez Martínez i María Caldentey Ferrer

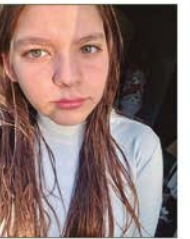
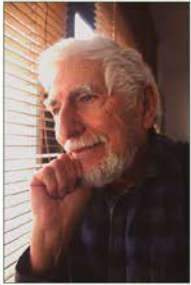
Escola Mata de Jonc: Aina Crespi

CIDE: Magdalena Riudavets i Aina Llompart Vives

CIFP Francesc de Borja Moll: Noemí Garcías Artigues

Col·legi Sant Josep Obrer: Ginés Quiñonero

CEE Mater Misericordiae: Laura Marmol, Raquel Bosch Zuccarino,
Catalina Martínez, M. Carmen Palma, María Coll, Raquel
Bosch, Mercedes Bonet, Marta Matilla, M. Antonia Marqués,
Inma y Alexandra, Alicia Moreno, Miquela Puigserver y Marta
Font

Ajuntament
de Palma

Palma Educa

Servei d'Educació